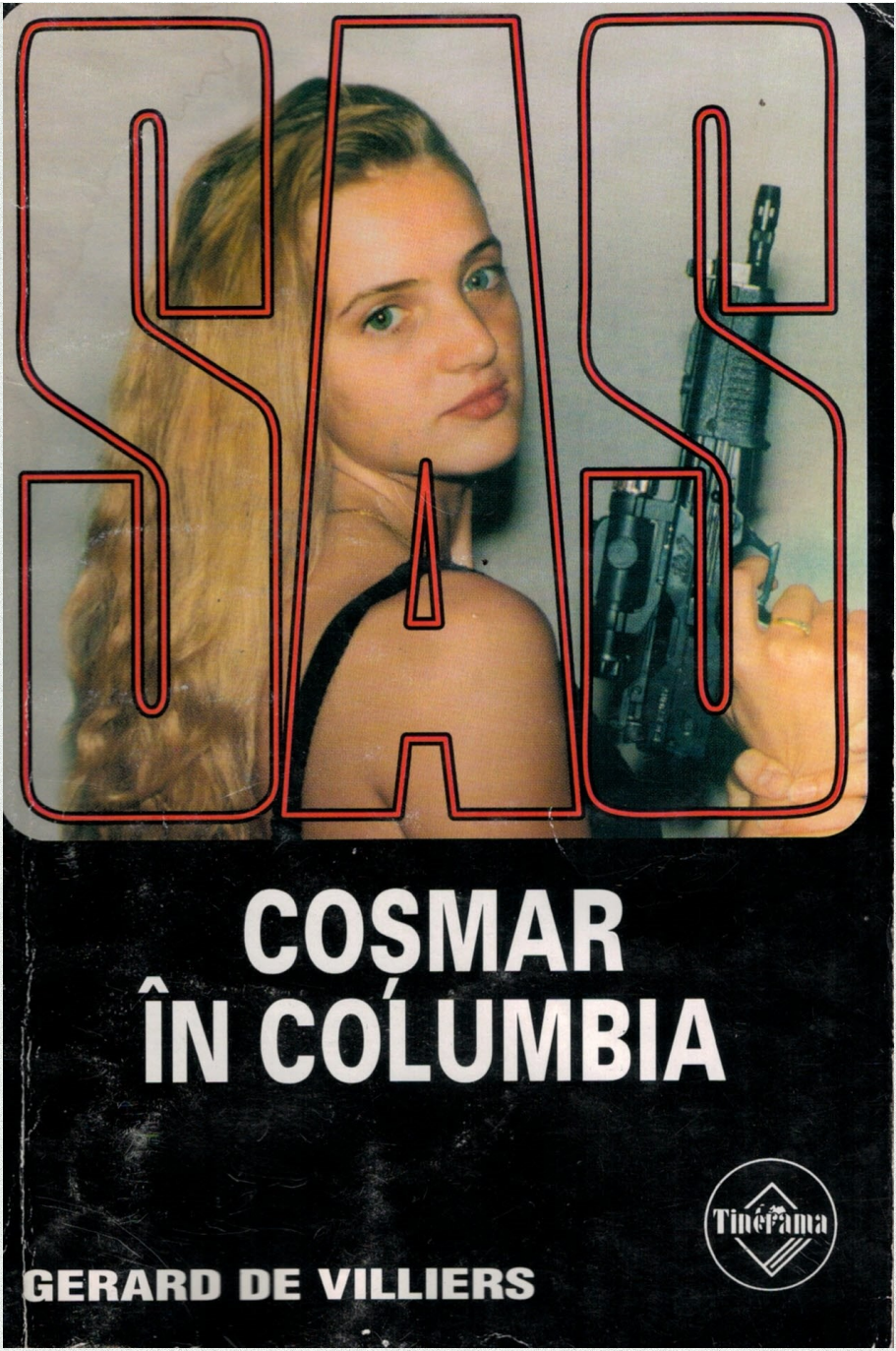
SAS
COSMAR
ÎN COLUMBIA
Tinérama
GERARD DE VILLIERS

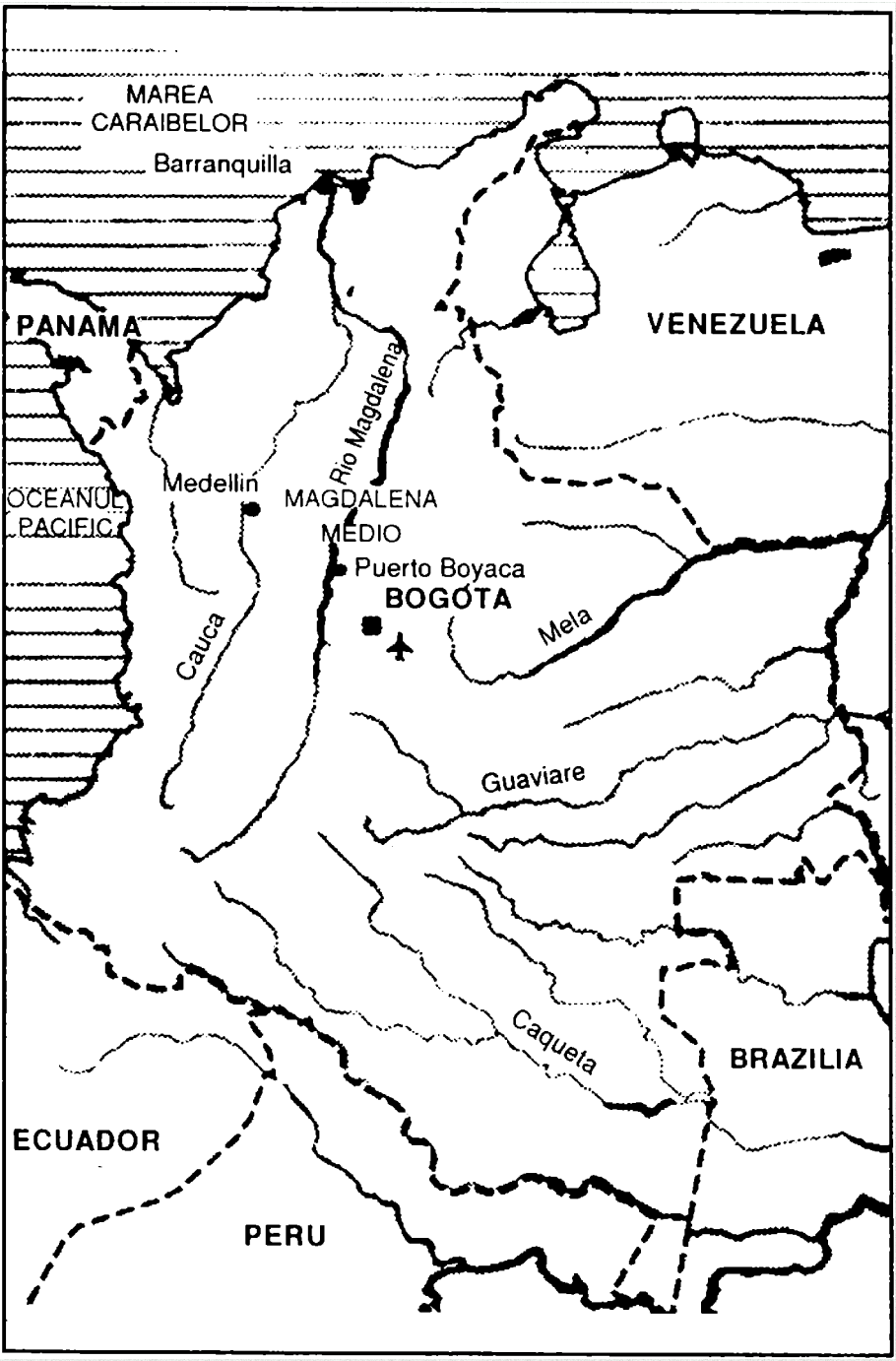
MAREA
CARAIBELOR
Barranquilla
PANAMA
VENEZUELA
Rio Magdalena
Medellin
MAGDALENA
MEDIO
OCEANUL
PACIFIC
Puerto Boyaca
BOGOTA
Cauca
Mela
Guaviare
Caqueta
BRAZILIA
ECUADOR
PERU

Gérard de Villiers

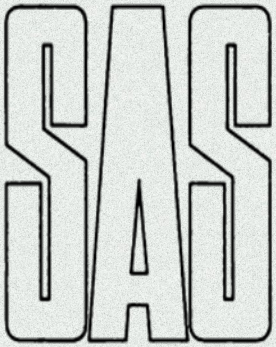

SAS 097

Coșmar în Columbia

În românește de ANCA PISICĂ

Editura TINERAMA, 2003

Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–147–X

——————————————

Gérard de Villiers
Cauchemar en Colombie
Malko Productions – Paris

——————————————

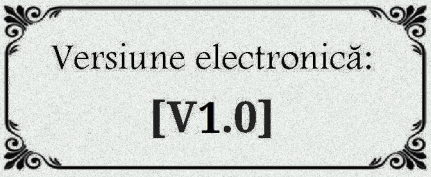

————————————————————

Corectură [V1.0]: octombrie 2021

————————————————————

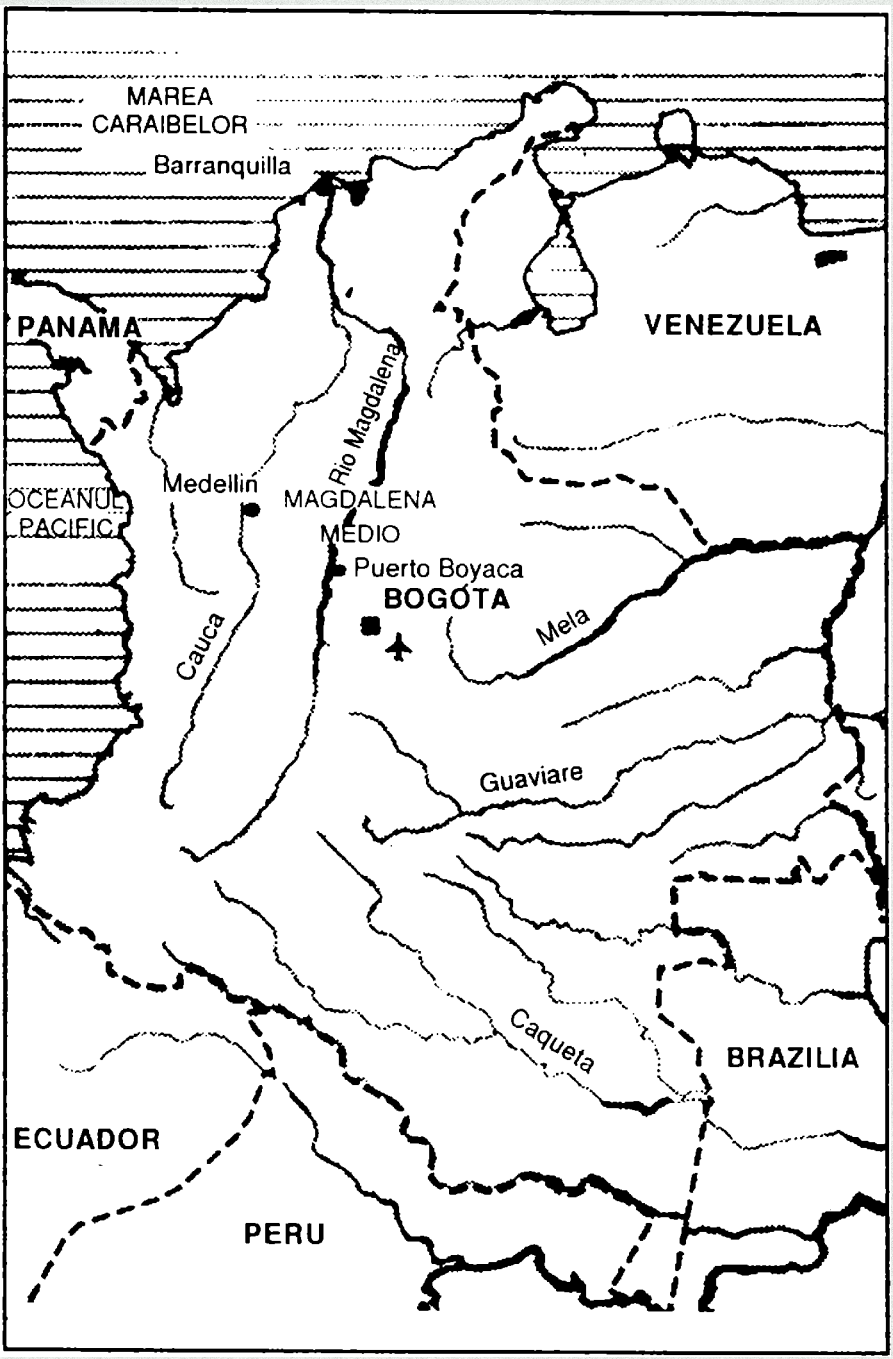
MAREA
CARAIBELOR
Barranquilla
PANAMA
VENEZUELA
Rio Magdalena
Medellin
MAGDALENA
MEDIO
OCEANUL
PACIFIC
Puerto Boyaca
BOGOTA
Cauca
Mela
Guaviare
Caqueta
BRAZILIA
ECUADOR
PERU

Capitolul I

Felipe Ocampo parcurse doar în zece secunde cei o sută șaizeci de metri care despărțeau de sol cele patruzeci și opt de etaje ale turnului Colpatria, considerat cea mai înaltă clădire din Bogota. Trupul se strivi de trotuarul estic al arterei „Septima”, unul dintre cele mai animate bulevarde din capitala columbiană. Și rămase nemișcat în mijlocul unei bălți de sânge. Căderea lui fusese privită cu aviditate de un bărbat cu fața grăsulie, cu o șuviță pe frunte în stilul lui Hitler și o bărbie proeminentă. Instalat pe bancheta din spate a unui Chevrolet Blazer de culoare albă, cu geamuri fumurii, oprit la câțiva metri mai departe la colțul Străzii 25, nu pierduse nimic din această prăbușire vertiginoasă. Pedro Garcia Velasquez izbucni într-un hohot de râs, iar ochii duși în fundul capului fură luminați de o sclipire veselă. Fereastra de la care căzuse Felipe Ocampo se închise imediat. Zgomotul circulației acoperise urletele, așa că nimeni nu observase căderea.

— *Muy bien!* murmură el.

Curioșii se uitară în sus, încercând să descopere de la ce etaj se aruncase sinucigașul. Dar nu văzură decât imensa fațadă albă a turnului Colpatria și nicio fereastră deschisă. Câțiva trecători se adunară în jurul cadavrului. Unii șoferi își lăsară mașinile chiar în mijlocul bulevardului, provocând un ambuteiaj îngrozitor. Nimeni nu dădu atenție Chevroletului alb ale cărui geamuri fumurii ascundeau pasagerii dinăuntru și nici vehiculelor care îl încadrau.

O tânără cu părul negru și cu o coadă care îi ajungea până la mijloc ședea în mașină alături de Pedro Garcia Velasquez și izbucni în plâns, acoperindu-și fața cu mâinile, iar umerii erau zguduiți de spasme. Fața grăsulie a vecinului ei se încordă dintr-odată de o furie oarbă. O apucă violent de coadă, îi trase capul pe spate și o forță să se uite la corpul strivit care zăcea pe asfalt; din răni începură să se prelingă către rigolă firișoare fine de sânge.

— Uită-te la acest *carajo*[1], care a crezut că poate să ți-o tragă…

Melinda Avila nu răspunse, ci închise ochii ca să nu vadă această scenă oribilă. Ieșit din minți, Pedro Garcia Velasquez îi trase un cot între coaste care îi tăie respirația.

— Uită-te, *cochina*[2], uită-te! Acum nu o să mai reguleze pe nimeni… poponarul naibii, nemernic împuțit.

— N-am făcut nimic cu el, spuse ea pe un ton neutru.

Pedro Garcia Velasquez, născut într-o cocioabă în mijlocul sărăcimii din Aranjuez, una dintre mahalalele de pe colinele care înconjurau Medellinul, ura oligarhia și tineretul bine crescut și instruit. Ca să supraviețuiască, la paisprezece ani fura pietrele de pe morminte și le vindea cioplitorilor în marmură mai puțin scrupuloși. La șaisprezece ani, comisese prima crimă, înjunghiind un șofer care nu îl lăsase să-i fure mașina… Pedro sărbătorise această faptă cumpărându-și un televizor și oferindu-și cea mai frumoasă târfă din cartier. Deși mai comisese multe crime de atunci încoace, descoperise totuși câți bani putea să scoată din traficul cu cocaină… Era suficient să se ducă să ia *pasta* din Peru sau din Bolivia și să o transforme în clorhidrat de cocaină, apoi să o expedieze în Mexic sau în Statele Unite…

Firește că existau și riscuri. Mai întâi, concurența feroce, urmată de poliția columbiană și de DEA[3] americană. Ca să reușească, Pedro se hotărâse să aplice un principiu cât se poate de simplu: *Plomo o plata*, adică ori plumb, ori bani. Cumpăra concurenții, polițiștii, soldații, judecătorii, vameșii, cărăușii. Cei care nu se lăsau corupți erau uciși. La început, Pedro nu ezitase să omoare chiar cu mâna lui. Nici măcar nu-și mai amintea câți oameni a omorât. Exact ca un măcelar care nu mai știe numărul porcilor sacrificați. O făcea mecanic, ca și cum s-ar bărbieri. Însă, de la ascensiunea fulgerătoare, avea sute de *sicarios*[4] care îl ascultau orbește. El nu se

[1] Dobitoc.
[2] Nerușinată.
[3] Drug Enforcement Administration.
[4] Ucigași.

deplasa decât pentru a-și regla conturile personale. Ca și acest Felipe Ocampo, care își permisese să-i agațe amanta oficială. În acest caz, ținuse morțiș să asiste la moartea acestuia. Și mai ales, să fie de față și nerușinata asta de Melinda, ca altă dată să-și pună pofta în cui. Tânăra suspina încetișor cu bărbia în piept.

În urmă cu o oră, când Pedro apăruse acasă la ea fără să o anunțe, Melinda rămăsese uimită. Traficantul își petrecea cea mai mare parte din timp la Medellin, orașul „lui”, și în Magdalena Medio unde își avea moșia și bazele secrete. Venea destul de rar în Bogota, unde era grosul afacerilor, dar o anunța. De data asta pretextase că venise cu afaceri pe negândite, ca să explice vizita neașteptată. Se purtase foarte frumos cu ea, propunându-i doar să facă o plimbare prin oraș. Apoi, oprise mașina în fața clădirii Colpatria și îi spusese:

— Draga mea. Uită-te bine la ferestrele biroului meu de la etajul 48.

Una dintre ele era deschisă, iar tânăra zărise silueta unui bărbat care se zbătea cu disperare în mâinile altor trei oameni care îl împingeau în gol. Îl recunoscuse pe Felipe Ocampo.

Pedro Garcia Velasquez scoase din buzunar un teanc enorm cu hârtii de o sută de dolari, scoase cinci și i le dădu bărbatului de lângă șofer.

— Du-te și dă-i banii lui Arbolito și spune-i că sunt foarte mulțumit de ei. *Estaba muy bien*...

— *Con mucho gusto, señor Pedro*, zise garda de corp cu voce gâtuită de emoție.

Luă banii și coborî trântind portiera în urma lui. Blazerul era blindat tot, inclusiv podeaua. Chiar și roțile aveau apărători împotriva gloanțelor. Geamurile erau groase de cinci centimetri, iar peste tot erau ascunzători pentru arme.

În față și în spate, blazerul era încadrat de două Toyota Land Cruiser pline cu ucigași înarmați până-n dinți cu pistoale-mitralieră, cu puști de asalt și chiar cu grenade. Părțile laterale erau păzite de doi motocicliști cu BMW-uri, dotați numai cu pistoale. Aveau cu toții stații de emisie-

recepție.

În depărtare, se auzea urletul unei mașini de salvare. Se vedeau doar picioarele lui Felipe Ocampo fiindcă un trecător îl acoperise cu haina lui. Fiind răzbunat acum, Pedro era într-o dispoziție extraordinară. O bătu cu palma pe picior pe Melinda și îi spuse pe un ton vesel:

— *Querida*, vrei să te duci prin magazinele din *Tequendama?*

Melinda Avila se întoarse către el cu ochii roșii și cu o sclipire de ură în adâncul lor:

— *No, gracias*.

Pedro ridică din umeri nepăsător. Acum se simțea răzbunat și liniștit. Cu o lună în urmă, revista americană *Fortune* îl trecuse pe lista cu oamenii cei mai bogați din lume pe locul al cincisprezecelea, cu mai mult de două miliarde și jumătate de dolari, bogăție obținută numai din traficul cu cocaină. Singurul inconvenient al activităților sale criminale era că nu putea să pună piciorul în afara Columbiei, fiindcă risca să fie arestat imediat. Era căutat în toate țările civilizate, iar în Statele Unite era sigur că va fi condamnat la trei sute de ani de închisoare. Ca să se distreze, s-a lansat în creșterea animalelor. Birourile Companiei Agraria del Magdalena Medio, care se aflau la etajul 48 din turnul Colpatria, administrau vitele din numeroasele lui *fincas*[5], cu ajutorul programelor pe calculator ultrasofisticate.

O ambulanță urmată de o mașină de poliție se opri la câțiva metri de Blazer. Coborâră câțiva polițiști. Aruncară o privire micului convoi, apoi întoarseră cu sfială privirile în altă parte. O asemenea protecție dovedea că era vorba de o persoană importantă. Dacă era un traficant de droguri, acesta era cu siguranță mult mai bine înarmat decât ei și beneficia de protecția superiorilor. În urmă cu o lună, șeful poliției columbiene fusese arestat, apoi eliberat, fiind acuzat că avea legături cu traficanții.

Pedro Garcia Velasquez se uită în vârful turnului. Era sigur că nu exista niciun martor ocular... Toată lumea știa că

[5] Terenuri agricole, terme.

birourile de la etajul 48 erau ale lui. Și că nimeni nu avea chef să se sinucidă în afară de acel nefericit care se aruncase din turn.

Un elicopter albastru cu alb care survola zona fu absorbit brusc de câțiva nori groși ce acoperiră în același timp și sanctuarul Montserrat, cocoțat în vârful muntelui ce domina Bogota, cu o înălțime de trei mii de metri. Norii se adunară în jurul turnului din mijloc și începu să toarne cu găleata, spălând sângele de pe trotuar. La Bogota vremea se schimba dintr-o clipă în alta, iar în majoritatea timpului ploua. Elicopterul era al lui Pedro. Venise cu el de la Medellin și acum îl ducea la proprietatea unui prieten care locuia pe Autopista del Norte, la ieșirea din Bogota.

Se uită din nou la Melinda, urmărind cu privirea linia sânilor pe sub pulover, apoi coapsele strânse în pantalonii de piele neagră. Acest lucru aprinse flacăra dorinței. Puse o mână posesivă pe pulpă, chiar lângă încheietură și spuse încetișor:

— Să nu mai faci niciodată așa ceva, că mă supăr foc...

— Dar n-am făcut nimic, repetă ea pe un ton neutru.

Dar se blestema că era lașă. Mai simțea încă în ea sexul rigid, fierbinte, apăsător din care țâșnea toată puterea celor treizeci de ani ai lui Felipe Ocampo. Îl cunoștea de multă vreme pe Felipe. Amândoi făcuseră parte din tineretul de aur al Columbiei, părinții lor având plantații de cafea, ferme întinse, iar lor nu le-a lipsit niciodată nimic. Melinda își făcuse studiile de drept la Bogota, apoi în Statele Unite, ca să devină avocat chiar într-un cabinet care îi avea drept clienți pe traficanții de droguri din Cartelul de la Medellin... Aici l-a întâlnit pe Pedro Garcia Velasquez, cu ocazia unei întâlniri cu proprietarii dornici să-i vândă terenurile.

Cu statura ei înaltă, cu ținuta demnă, cu unghiile lungi și roșii, cu dosul bombat și ochii de căprioară, Melinda era într-adevăr o femeie frumoasă. Traficantul s-a îndrăgostit lulea de ea. În schimb el era butucănos, împănat, vulgar și nu avea habar să se poarte cu femeile. Însă Melinda nu se întâlnise niciodată cu o asemenea înverșunare. Înainte ca Melinda să-i accepte invitația la masă, Pedro o sunase de zeci de ori și îi

trimisese în fiecare zi trandafiri, orhidee de o frumusețe rară și mesaje în care îi repeta întruna că nu o voia decât pe ea. Melinda știa că este însurat și că nevasta lui locuia sau mai degrabă era sechestrată într-una dintre numeroasele *fincas*.

Îngrijorat să nu piardă un client care practic ținea cabinetul, șeful ei îi ceruse Melindei să accepte cel puțin să ia masa de prânz cu el. Dar totul luase altă întorsătură…

Pedro Garcia Velasquez venise să o ia cu elicopterul și o dusese direct la una dintre proprietățile lui unde mâncaseră în ritmul unei orchestre de Mariachis, venite special din Mexic. Lui Pedro îi plăcea atât de mult tot ceea ce era mexican, încât prietenii îl porecliseră „El Mexicano”. După ce băuseră cafeaua, El Mexicano o luase pe Melinda de mână și o condusese în fața unui obiect acoperit cu o prelată. El o ridică solemn, iar tânăra descoperi o superbă caleașcă.

— Știu că faci colecție, îi spusese el. De acum înainte, o să-ți ofer tot ce o să găsesc.

Și se ținuse de cuvânt. În trei luni, Melinda Avila primise vreo șase calești, unele mai neobișnuite decât altele, achiziționate din Anglia, din Columbia sau din Statele Unite… De fiecare dată Melinda mai găsea câte una când se ducea în weekend la ferma părinților ei din *sabana,* platoul ce împrejmuia Bogota. Și astfel o presa încontinuu… Luase masa de două ori cu Pedro în cele mai bune restaurante din capitală. O dată, venise pe neașteptate însoțit de o sută de gărzi de corp și spuse:

— Toată lumea din restaurant trebuie să plece. Dacă rămâne cineva, este invitatul meu. Dar trebuie să plece după mine…

Nimeni nu îndrăznise să se miște. Traficantul a comandat sticle de doi litri de Moët & Chandon pentru toată lumea. Poliția care nu putea să nu bage de seamă o asemenea desfășurare de forțe nu se arătase decât la o oră după ce plecase El Mexicano. Atunci toată capitala și-a dat seama că Melinda era amanta lui Pedro Velasquez. Numai pentru că dansaseră împreună.

Totuși, Melinda se simțea amețită de curtea asiduă, chiar

demențială pe care i-o făcea traficantul. În plus, descoperise că amândurora le plăceau caii. El avea sute, pe unii doar îi creștea, pe alții îi folosea la polo, dar și la curse. Într-o bună zi, dăduse lovitura finală, invitând-o să-și petreacă sfârșitul de săptămână la Medellin.

Ea nu avusese curajul să-l refuze. Un elicopter venise să o ia de la aeroportul Rio Negro, cu Pedro îmbrăcat firește în costum de mexican și cu patru muzicanți morți de spaimă în spatele aparatului. După douăzeci de minute, aterizară la o fermă unde îi așteptau alți muzicanți. Vizitaseră clădirile în sunet de trompete. Totul era nou, somptuos, cu băi numai în marmură, cu robinete aurite, cu jacuzzi și lemn prețios. Melinda recunoscuse stilul decoratorului Romeo, la al cărui mobilier minunat visa toată lumea din înalta societate columbiană.

— Aici locuiești? îl întrebase Melinda.

El Mexicano o cuprinse pe tânără de după umeri. Oglindindu-și ochii negri într-ai ei, zise pe un ton plin de gravitate:

— Toate astea sunt ale tale, dacă le vrei, am adus totul de la Paris. Dacă accepți, vom petrece sfârșitul de săptămână aici, dacă nu vrei, te duc înapoi la Medellin.

Melinda nu putuse să-l refuze. Muzicanții nu se opriseră din cântat în timp ce el o purta în dormitor după ce mâncaseră. El îi smulsese hainele din piele și lenjeria intimă, rămânând minute în șir să o admire și mângâindu-i tot corpul. Apoi se dezbrăcă și el cu multă pudoare, dezvăluind o erecție de fier a unui mădular vânjos aparținând unui om din popor, care îi dădu fiori de plăcere Melindei Avila. El Mexicano se năpustise asupra ei și o posedă lent. Cu mare grijă aproape, cu membrul lui puternic, apoi o pistonase smulgându-i țipete de plăcere și de emoție. Ea juisase de trei ori, fiind impresionată de forța acestui bărbat care pusese lângă pat un Colt cu mânerul de sidef, cu piedica trasă și un glonț pe țeavă. Nu era nici frumos, nici seducător, nu avea niciun farmec, însă ființa lui degaja ceva care o făcu să creadă câteva clipe că se îndrăgostise de el. Cel puțin așa îi dictase trupul… El se

răspândi în ea cu un mârâit de ușurare, apoi rămase lungit cu fața în sus. Cu simțurile stârnite pe deplin, căci îi plăceau la nebunie bărbații, Melinda se aplecase peste el îl îi luă în gură sexul abia revenit la normal. Imediat El Mexicano se ridicase în capul oaselor ca mușcat de șarpe. O apucase de coada împletită și îi îndepărtă capul de pântece, apoi îi mormăi în ureche:

— Îți interzic să faci așa ceva. Numai târfele o fac. M-au supt cele mai bune din Medellin. Tu trebuie să te comporți ca o doamnă…

În acel moment Melinda a înțeles că, făcând dragoste cu ea, Pedro Velasquez nu avea decât un singur scop: să urce în ierarhia socială. Însă era prea târziu, căci era deja atrasă de acest bărbat puternic și feroce. Parcă s-ar fi iubit cu Necuratul…

Povestea lor de dragoste continuase, deși nu se întâlneau foarte des. Melinda locuia în Bogota, într-un apartament decorat somptuos de arhitectul Claude Dalie, pe care Pedro l-a adus special de la Paris împreună cu cel mai frumos mobilier. El trebuia totuși să se ascundă, căci DEA și o parte din poliția judiciară columbiană erau pe urmele lui. Trebuia să o aducă pe Melinda cu elicopterul la ferma pe care i-o făcuse cadou sau la moșia lui, „Napoles”, o proprietate de douăzeci și cinci de mii de hectare, situată în apropiere de Puerto Triunfo. El Mexicano era un îndrăgostit nesătul și, de fiecare dată când se afunda în pântecele ei, Melinda avea senzația că uita pentru o clipă de copilăria lui mizerabilă…

Însă până la urmă, vulgaritatea excesivă, violența și disprețul față de oameni ajunseseră să o dezguste. Numai că nu-l putea părăsi pe El Mexicano ca pe orice iubit… Între ei avuseseră loc scene oribile, dar el o întorcea mereu din drum, fie amenințând-o, fie cu această pasiune căreia Melinda nu-i rezista.

Într-o zi, în timpul unei partide de polo, la niște prieteni, îl întâlnise pe Felipe Ocampo. Tânărul îi făcu imediat o curte asiduă. Dar ea îi rezistase de teama amantului de drept, până în acea seară în care se plictisea singură în apartamentul din

Bogota. Felipe o sunase să o invite la cină. La *Casa Brava*, un restaurant situat pe șoseaua Calera, ce domina orașul. Melinda acceptase, abandonând în mod excepțional hainele din piele pe care le înlocui cu o rochie din mătase neagră care o făcea și mai atrăgătoare. Ea și Felipe au mâncat, au dansat și au băut foarte mult. Melinda se simțea bine în brațele acestui bărbat care o dorea și îi șoptea cuvinte dulci de iubire și nu „o să ți-o trag”. Seria de meringue o terminase de tot… Felipe dansa minunat pe aceste ritmuri tropicale extrem de senzuale. Melinda se amețise, iar contactul strâns cu cavalerul ei care se mișca precum un apucat o făcu să-și piardă capul.

— Să mergem, sugerase Felipe, și el nebun de dorință.

Melinda tresări.

— Nu. Este prea periculos.

El Mexicano putea să apară în orice clipă… Flirtară în continuare. Melinda vedea în ochii lui Felipe că nu mai putea să reziste. Prin cap îi trecură tot felul de idei nebunești: parcarea, mașina, însă farmecul ar fi fost destrămat de paznicii care mișunau peste tot. Melinda ridică brusc privirea și văzu scara care ducea la primul etaj al restaurantului, un soi de hambar decorat artistic cu obiecte de artizanat, cu câteva mese ca să-i izoleze pe îndrăgostiți sau să mai degajeze salonul de jos. În seara asta, etajul era pustiu. Ea îi șopti lui Felipe la ureche:

— Vino sus…

Ea voia să mai flirteze puțin, să simtă corpul lui lipit de al ei fără priviri indiscrete. În timp ce dansau, ea îl trase către scară. Când se întoarse, zări doi bărbați așezați la o masă lângă fereastra cu vedere în vale, care nu o slăbeau nicio clipă din ochi. Își dăduse imediat seama că la *Casa Brava* veneau doar perechi. Iar aceștia doi aveau figuri de ucigași ai Mexicanului. Nu zâmbeau, nu dansau, ci stăteau nemișcați cu paharele de *aguardiente* în față. Un fior rece îi străbătu șira spinării și îi opuse rezistență lui Felipe care o trăgea după el.

— Să coborâm.

El se întorsese spre ea cu o privire de nebun.

— Nu!

El gâfâia cu privirea fixă și o lipi de o masă care nu se vedea de jos. Melinda simțise mâna care îi îndepărta mătasea rochiei, urcând în lungul coapselor. Felipe gemuse și își descheie pantalonii eliberând sexul încordat. Melinda nici nu apucă să-l respingă. După ce îndepărtă nailonul care o proteja, tânărul o străpunse dintr-o singură mișcare. Ea era atât de excitată, încât frecarea mădularului acestuia de sexul ei o făcuse să aibă imediat orgasm. La rândul lui, Felipe se răspândise în ea. În ochii ei începețoșați luminile din vale se înmulțiseră pe loc. Apoi Melinda îl respinse.

— Vino, cred că ne-au văzut niște oameni care stau jos. Lucrează pentru *el*.

Coborâseră scara din lemn ținându-se de mână ca niște îndrăgostiți care urcaseră să admire priveliștea. Cei doi bărbați nu-și luau privirile de la ei, iar Melinda tresări. Plecaseră cu BMW-ul lui Felipe și fusese nevoită să-l convingă să nu urce la ea.

În noaptea aceea, Melinda nu închisese ochii, cu toate că nu se întâmplase nimic. A doua zi însă, El Mexicano venise la ea ca o vijelie. Nu se înșelase. Cele două fantome de la restaurant erau oamenii lui. Melinda i-a jurat că nu a făcut nimic rău, decât că a flirtat puțin, după ce au băut. Până la urmă amantul ei s-a calmat, iar Melinda crezu că incidentul a fost uitat. Până în dimineața asta…

Ea își dădu capul pe spate îngrețoșată. Grămăjoara de pe trotuar fusese până atunci un bărbat tânăr și vesel care își riscase viața pentru ea… El Mexicano trebuia să plătească pentru fapta lui… Însă nu era decât o dorință deșartă. Miliardele lui de dolari îl făceau intangibil, permițându-i chiar să țină piept guvernului țării sale și celui al Statelor Unite. O siluetă traversă Septima în goană și deschise portiera greoaie. Garda de corp le dăduse asasinilor cele cinci sute de dolari. Îndată ce se urcă, El Mexicano zise:

— *Vamos*.

Convoiul o luă din loc, îndreptându-se pe Septima spre Autopista del Norte. În față mergea o Toyota imensă,

blindată, cu șase oameni la bord, urmată de Blazer și înconjurați de patru motocicliști în uniforme de polițiști, apoi altă Toyota cu ușa din spate ridicată permițând astfel celor doi ucigași să acopere spatele cu puști de asalt M16 și Uzi. Nimeni nu-i băga în seamă. În Bogota erau mulți tipi ca ei. Aproape toți politicienii, înalții funcționari, judecătorii etc.

Îndată ce demarară, Pablo, garda de corp care ședea lângă șofer, conectă un scanner și începu să asculte pe rând frecvențele poliției... Pe parcursul unui kilometru nu se întâmplă nimic: cele trei vehicule rujau în traficul de la sfârșitul zilei. Între cinci și opt, pe Septima se circula într-un singur sens ca să ușureze întoarcerea bogătașilor în cartierele din nordul capitalei, unde se găseau apartamentele de lux construite pe un versant stâncos ce domina întreg orașul. Deodată Pablo tresări, ascultă cu atenție și se întoarse către El Mexicano.

— *Señor Pedro, el DAS*...[6]

— Ce fac? întrebă Mexicanul fără să-și ia mâna de pe piciorul Melindei.

Avea chef să facă dragoste cu ea. Astfel ar fi o zi împlinită. Răzbunarea și plăcerea. Primise vestea din SUA că în port sosise un stoc de douăzeci de tone de cocaină... Nu îi iubea pe mexicani numai pentru folclorul lor. În vreme ce concurența lui din Cartelul de la Cali continua să le fracționeze marfa expediată de ei, el trimitea masiv cocaină în Mexic cu avionul, iar mexicanii se obligau apoi, în schimbul unui comision de o mie de dolari per kilogram, să o introducă în SUA prin Texas sau prin California. Traficul cu ajutorul camioanelor era practic imposibil de controlat.

— Câți sunt? întrebă el.

— Mulți, *señor Pedro*, zise garda de corp cu urechea lipită de scanner.

DAS era singurul organism care lupta puțin mai serios împotriva traficanților de droguri, fiind un soi de poliție secretă care depindea doar de președintele Barco. Umblau

[6] Departamento Administrativo de Seguridad (un fel de poliție judiciară).

numai în civil și aveau o rețea de informatori bine pusă la punct. Îi omorâseră o grămadă de oameni și între el și ei se dădea o luptă feroce.

— *Mira!* izbucni Pablo. *A la derecha*...

El Mexicano întoarse capul. Pe această porțiune, Septima era împărțită în două de o balustradă din piatră. Paralel cu el, traficantul zări un convoi care semăna cu al lui. Câteva mașini ticsite cu civili înarmați precedate de un Jeep de poliție negru cu alb. Cu totul, erau vreo treizeci de oameni. De data asta, DAS se punea serios pe treabă. În clipa în care Pedro îi văzuse, și polițiștii își dădură seama că era el. Numai că nu puteau să-i taie calea.

În mașina din față, un soldat îndreptă pușca M16 înspre Toyota de protecție și îi făcu semn să oprească. El Mexicano smulse din curea un walkie-talkie pe frecvența oamenilor lui și spuse:

— *Matenlos*.[7]

După o fracțiune de secundă, ucigașii deschiseră focul asupra Jeep-ului poliției. Imediat convoiul ripostă, ca două fregate care se luptau în mijlocul mării. Un motociclist căzu fiind secerat de o rafală și câțiva polițiști se prăbușiră, dar ceilalți întețiră tirul. Trecătorii se aruncară la pământ, iar pasagerii din vehiculele vecine coborâră ca să se adăpostească. Fiecare lupta ca să-și scape propria piele. Simțiră trei lovituri surde, iar Melinda țipă înspăimântată. Câteva gloanțe nimeriseră caroseria blindată a Blazerului. El Mexicano înjură. Situația nu era gravă, dar îl îngrijora. DAS va trimite întăriri și nu dorea să angajeze o bătălie în plin oraș, mai cu seamă că Melinda se afla la bord. Țipă în aparatul de radio:

— Virăm la următoarea curbă. José, tu să rămâi pe loc să-i reții.

— *Muy bien, señor Pedro*, auzi vocea resemnată a ucigașului care conducea mașina din față.

Șoferul Blazerului frână și se angajă brusc pe o străduță din stânga lui, urmat de cea de-a doua mașină de protecție. El

[7] Omorâți-i.

Mexicano nu putea totuși să se plimbe ca vodă prin lobodă în Bogota. Cei trei motocicliști rămaseră să-i asigure protecția. Câteva gloanțe nimeriră în lunetă, lăsând niște urme abia vizibile. Pe Septima, ucigașii din prima mașină Toyota schimbau focuri susținute cu convoiul polițiștilor. El Mexicano bătu ușurel coapsa Melindei.

— Să nu-ți fie teamă, querida, o să întârziem puțin…

Luă cel de-al doilea aparat de radio și rosti un indicativ. Aparatul era protejat electronic, iar comunicația era bruiată de la început până la sfârșit. Era imposibil de interceptat. Nici poliția nu era dotată cu un asemenea aparat: costa prea mult.

— *Falcon, Falcon, somos arrivando dentro de cinco minutos a la Colpatria*.[8]

Urmă un moment de tăcere tulburată de paraziți, apoi se auzi o voce foarte clară:

— *Esta bien, señor Pedro, nosotros esperamos. Terminado*.[9]

Liniștit, El Mexicano închise aparatul. Cheltuia sute de mii de dolari pentru protecție, dar sistemul funcționa. Acum Blazerul rula pe *carrera* 11, îndreptându-se spre centru.

*

* *

Blazerul trecu prin fața hotelului *Tequendama* unde staționau câțiva polițiști care nu reacționară în niciun fel. Melinda se întoarse către Velasquez cu un aer temător:

— *Adonde vamos?*[10]

Chiar dacă mașina era blindată, tot nu se simțea liniștită. El Mexicano îi adresă un zâmbet ironic.

— Să nu te temi, *guapita*. Este o surpriză.

Din scanner se auzeau întruna cuvinte întrerupte. Mai multe unități suplimentare ale DAS blocau drumurile care duceau în centru și cartierul general al poliției trimitea trupe neîncetat. Șoferul viră la stânga pe *calle* 25, apoi imediat la dreapta, pe *carrera* 9 A. Se opri în fața cinematografului

[8] Falcon, ajungem în cinci minute.

[9] Foarte bine. Vă așteptăm. Terminat.

[10] Unde mergem?

Olympia și a unui mare magazin de muzică. Colpatria se înălța pe trotuarul de vizavi, între *carrera* 9 A și Septima.

La baza turnului, cadavrul lui Felipe Ocampo era înconjurat încă de polițiști, iar alții se răspândiseră la etaje, încercând să afle de la care a căzut. În clădire lucrau aproape patru mii de persoane.

— Vino, îi zise Melindei El Mexicano.

Când coborî din Blazer, pe trotuar se adunaseră deja vreo șase oameni cu armele pregătite de tragere. Trecătorii grăbiră pașii. Traficantul de droguri se îndreptă fără grabă spre una dintre intrările în turn la braț cu Melinda. Îi adresă în trecere un surâs paznicului înarmat de la ușă. Holul imens era aproape pustiu. Ucigașii se năpustiră într-un ascensor din corpul „D”, ce deservea etajele 33 până la 48 și, cu armele în mâini, alungau oamenii care voiau să urce în cabină.

Aceasta era goală când El Mexicano o lăsă politicos pe Melinda să intre. Tânăra își reținea lacrimile și mergea cu capul sus. Era orgolioasă, dar suferea. După câteva secunde, unul dintre ucigași apăsa pe butonul etajului 48. Doi dintre ei rămăseseră jos. Cât urcară, nimeni nu scoase o vorbă.

La etajul 48, aștepta un bărbat zâmbind servil. Era administratorul societății. El Mexicano îi adresă câteva cuvinte politicoase, apoi izbucni:

— Unde este informaticianul ăla tânăr? Mi se pare că îmi administrează bine vacile.

— Acolo, *señor* Pedro, se grăbi bărbatul să-i răspundă. Mă duc să-l chem.

— Nu, nu, zise El Mexicano pe un ton plin de superioritate. Mă duc eu.

Intră cu pasul lui greoi în sala plină de calculatoare unde lucrau câteva secretare și un tânăr cu barbă, ascuns după un teanc de hârțoage. Acesta se uită cu groază la nou-venit. Nu-l cunoscuse până acum. În schimb, îi văzuse pe cei trei ucigași târând victima lângă o fereastră din biroul său și urletele acestuia care îi mai răsunau încă în urechi, în momentul când îl aruncau în gol. Se ridică în picioare tremurând. El Mexicano îi puse o mână prietenoasă pe umăr.

— Se pare că faci treabă bună…

Tânărul bâigui câteva cuvinte. Era mort de frică. El Mexicano scoase un teanc gros de bancnote din buzunar, luă câteva și le puse pe birou.

— Ține, ca să lucrezi mai cu spor. Știi că pentru mine creșterea animalelor este foarte importantă…

Numai după ce se întorsese cu spatele, tânărul cu barbă își dădu seama că El Mexicano îi lăsase cinci sute de dolari. Era salariul lui pe o lună. *Plomo o plata*… Mereu același sistem. Când ucigașii comiseseră crima chiar sub ochii lui, el nu răspunsese strigătelor de ajutor ale victimei, ci stătuse cu nasul în monitor. Tremurase de frică precum frunza în vânt. Acum mai făcea un păcat luând acești bani. Tocmai el care se ducea în fiecare duminică la slujbă… El Mexicano mai bătu câțiva oameni prietenește pe obraji, apoi ieși pe culoar urmat de Melinda. Administratorul îl aștepta și bâigui:

— Domnule, oamenii din DAS sunt jos. Vor ajunge aici în câteva minute, ce să…?

— Ei bine. O să-i primești, zise El Mexicano, fără să se tulbure măcar.

Îi întoarse spatele și se apropie de ușa din capătul coridorului. Scoase o cheie din mănunchiul pe care îl avea și o descuie. Dincolo era o scară din fier care ducea pe terasă. Această intrare avea accesul interzis și numai administrația clădirii avea cheia. Dar el își făcuse o dublură care îl costase o sută de mii de pesos… Astfel putea să scape mereu de musafirii nepoftiți, atunci când se afla în Bogota.

Pedro Velasquez o încuie la loc îndată ce intră împreună cu Melinda și cu cele două gărzi de corp, cu Arbolito și cu fratele lui. Apoi urcă anevoie treptele din fier. Se chinui să împingă ușa de incendiu fiindcă bătea un vânt puternic. Imediat fu asurzit de turbinele elicopterului care îl aștepta pe acoperiș. În mod normal, terasa era folosită doar în caz de incendiu.

Unul dintre bărbați îi întinse mâna ca să-l ajute să se urce în elicopter și se așeză lângă pilot. Ceilalți trei se urcară pe bancheta din spate. Aparatul, un Ecureuil de fabricație franceză, se desprinse imediat legănându-se și se îndreptă

spre vest. De sus, El Mexicano zări corpul dușmanului său acoperit cu o prelată și mașinile de poliție împrejurul turnului. Chiar și la Bogota, care nu era fieful lui, banii, organizația și prudența erau un paznic bun. Nu întâmplător cumpărase birourile de la etajul 48. În două ore, va fi la adăpost la ferma lui, unde nimeni nu îndrăznea să vină după el. Îl anunțase pe șeful poliției din Magdalena Medio că, dacă va da alarma, vor fi o sută de morți. Și oricum, ferma lui era atât de mare, încât avea tot timpul să fugă.

— Domnule, am primit un mesaj pentru dumneavoastră, strigă pilotul.

Îi întinse o hârtie lui Pedro care o citi cu un zâmbet de mulțumire. Încărcătura de douăzeci de tone de cocaină destinată pieței de pe Coasta de Vest a ajuns cu bine la Los Angeles. Cu siguranță, era ziua lui norocoasă. Se întoarse și o cuprinse pe Melinda de umeri, apoi strigă:

— Nu mai fi așa tristă! Mă indispui și pe mine. Oamenii mei vor crede că nu mă port cu tine ca un domn. Băiatul ăla nu era de nasul tău, nu-i așa?

Melinda zâmbi de nevoie, privind peisajul neted de câmpie care se desfășura dedesubt, blestemând în gând ziua în care îl cunoscuse pe Pedro Garcia Velasquez...

Capitolul II

Boeingul 747 al companiei Air France Paris – Caracas – Bogota abia se oprise pe pista de aterizare de pe aeroportul din Bogota, când ușa din față din partea stângă fu larg deschisă în exterior. Așezat în primele scaune de la clasa întâi, Malko zări câțiva polițiști în uniformă, doi civili înarmați cu Uzi și un bărbat uriaș în haină din piele, ce semăna leit cu Lech Walesa, însă mai înalt cu un metru. Îl întâmpină și îi întinse o mână care ar fi putut susține un teren de fotbal.

— *Hi!* Eu sunt Wayne Maifort. Ați călătorit bine?

Puțin nedumerit, Malko încercă să evite strângerea de mână care îi strivi toate falangele.

— Minunat! răspunse el. Am dormit bine după o masă excelentă.

Datorită scaunelor comandate electric, se odihnise ca într-un pat. S-a trezit doar când au făcut escală în Cayenne.

— Bine, zise șeful Centralei din Bogota. Vi-l prezint pe prietenul meu John Clifton.

Din spatele lui Maifort apăru o siluetă monstruoasă. Era un indian cu părul ca pana corbului, pieptănat pe spate, cu ochi migdalați și cu pometi înalți și unsuroși. Era un uriaș. Statura lui îi speria probabil pe copii. Îi adresă un zâmbet călduros lui Malko și îi întinse o mână și mai mare decât aceea a agentului CIA.

— John Clifton. Din DEA.

Malko se simțea din ce în ce mai sufocat de această primire cu surle și cu trâmbițe. Îi mai lipsea legitimația de „agent secret”. Ceilalți pasageri coborau liniștiți din avion în jurul lui. Oare ce așteptau? Wayne Maifort îi făcu cu ochiul complice.

— Mai așteptăm pe cineva, două chimiste din DEA. Călătoresc cu clasa „Economic”…

John Clifton se uita la toți pasagerii de la clasa „Economic” care ieșeau pe cele două porți. Îi făcu cu mâna unei asiatice cu trăsături superbe. Îmbrăcată cu un taior galben-canar, cocoțată pe niște tocuri imense, care o făceau mult mai înaltă față de statura ei de un metru cincizeci… Agentul din DEA se aplecă să dea mâna cu ea și i-o prezentă lui Malko.

— Emily Barol. Unul dintre cei mai buni chimiști din DEA.

Semăna mai degrabă cu un fotomodel. Se uită la Malko, iar privirea scânteie, vizibil tulburată de ochii lui aurii.

— Iat-o și pe complicea ei, zise indianul din DEA, Sherry Leno.

La prima vedere, nu zări decât sânii. Avea un piept nemaipomenit, strâns într-un tricou puțin cam scurt care lăsa să se vadă o porțiune de piele mată între fusta mini și maiou. Îi observă picioarele bronzate. Fața rotundă ar fi fost obișnuită dacă nu ar fi avut nasul coroiat și un surâs strălucitor de californiană care se simte excelent în propria piele. Parcă venea direct de la surf… Sherry își ațintii ochii ca aluna în cei

ai lui Malko și spuse un *„hi”* cu acel glas răgușit și lasciv pe care îl au uneori americancele. Probabil că era obișnuită ca toți bărbații să-i cadă imediat la picioare.

— O.K., acum suntem toți, spuse bărbatul din DEA. Să mergem.

Micul grup, încadrat de polițiști și de civili, trecu pasarela. Malko zări la centura lui John Clifton un imens revolver „Magnum 357”, cu șase țevi care părea minuscul față de el. Cele două chimiste țopăiau gâfâind în spatele celor doi uriași.

— Credeți că este primejdios? îl întrebă Sherry pe Malko, suflând ca o locomotivă, fiind impresionată de această desfășurare de forțe.

— Rămâneți lângă mine, spuse el amuzat. Vă voi apăra.

Trecură de vamă și de biroul Imigrări practic fără să se oprească. Apoi John Clifton îi conduse la cele două mașini oprite în apropiere și păzite de patru bărbați înarmați. Escorta columbiană plecă. Wayne Maifort se urcă în prima mașină, un Buick negru și îl invită pe Malko să vină cu ei. John Clifton se așeză lângă șofer. Spinarea lui depășea cu mult spătarul scaunului. După zgomotul pe care îl făcu portiera când se trânti, Malko își dădu seama că mașina era blindată ca un seif.

— Vă sunt dator cu niște explicații, spuse Wayne Maifort. Ne aflăm într-o țară prietenă, dar plină de dușmani... Am fost nevoiți să ne strângem suprastructurile din Medellin, din Cali și din Baranquilla deoarece columbienii nu ne garantează securitatea. Traficanții de droguri și-au infiltrat oamenii peste tot. Ne ascultă chiar și convorbirile telefonice.

Era încurajator.

— Cine sunt cele două chimiste? Vor lucra cu mine?

John Clifton se întoarse mârâind vesel ca un rinocer:

— Nu. Au venit în misiune la cererea guvernului columbian, ca să analizeze câteva eșantioane de droguri pentru a identifica diferitele laboratoare de prelucrare a lor în cocaină. Le-am spus omologilor noștri că faceți parte din misiune în calitate de observator al DEA și că probabil vă veți duce să-i cunoașteți pe oficialii columbieni care luptă împotriva

drogurilor. O acoperire mai solidă nici că se putea. Astfel, columbienii nu se vor întreba de ce ați venit…

— Și ce trebuie să fac?

— O să discutăm imediat, răspunse Wayne Maifort, adresându-i șoferului o privire plină de înțeles. Emily și Sherry știu că sunteți un „agent secret” venit din Europa.

Malko începu din nou să contemple peisajul. Mergeau cu toată viteza pe un bulevard cu două benzi, într-un peisaj neted ca-n palmă. Se zăreau zgârie-norii din centrul Bogotei, minusculi în comparație cu creasta stâncoasă care domina orașul de la est la vest. De departe, părea un oraș mic, cu câteva drumeaguri ce șerpuiau pe sub munte. Cu toate astea, se întindea pe vreo douăzeci de kilometri și adăpostea șase milioane de locuitori. În ciuda vitezei, părea că mai mult se îndepărtează de ei, ca un miraj. Wayne Maifort îi arătă lui Malko un șir de clădiri moderne foarte masive undeva în stânga lor, ce contrastau cu terenurile virane din dreapta presărate cu panouri publicitare.

— Columbienii își regrupează ministerele. Acesta este Ministerul de Interne și Cartierul General al Poliției.

Distinse o masă alburie, pătrată, protejată de niște porți înalte cu grilaj de culoare neagră. Alte ministere erau aliniate puțin mai departe. Intrară în orașul propriu-zis, cu case vechi în stil hispanic, de cele mai multe ori aflate într-o stare jalnică, cu clădiri moderne și cu magherniță înghesuite între ele sau cu construcții ciudate din cărămidă, cu aspect foarte britanic. Bulevardul se transformă într-un soi de autostradă urbană, un șarpe de ciment cenușiu care se fofila printre străzile ce legau partea estică a orașului de cea vestică și cu căile care le întretăiau.

În momentul în care o luau pe *carrera* 13, vremea se schimbă. Se adunară nori groși, ascunzând soarele, munții și acoperișurile clădirilor celor mai înalte. Prinși între numeroasele taxiuri galbene, le mai trebuiră încă zece minute ca să ajungă la porțile Ambasadei americane, situată între *calles* 36 și 38. *Carrera* 13 era o arteră relativ strâmtă, foarte animată, unde traficul era infernal, iar pe deasupra mai avea

și o grămadă de magazine și negustori ambulanți. Malko simți dintr-odată că nu mai poate respira și își aminti că Bogota se găsea la o altitudine de două mii șase sute de metri.

Zări între cele două scaune din față un pistol-mitralieră Ingram cu două încărcătoare lipite cu scotch. John Clifton ținea la ureche un scanner, iar mașina de protecție din spate era în urma lor. Malko se întoarse către Wayne Maifort.

— Aveți încredere în omologii dumneavoastră columbieni?

John Clifton răspunse în locul lui:

— Suntem siguri de un singur lucru: că practic sunt cu toții cumpărați de traficanții de droguri. La toate nivelurile… Acum trei zile, un colonel din Policia Militar a fost prins cu patru sute de kilograme de cocaină în mașina de serviciu…

— Ca să găsești un tip de încredere, trebuie să-l cauți în cimitir, conchise Wayne Maifort.

Totul era fără cusur. Buick-ul încetini și vină pe *calle* 36, unde era intrarea în ambasadă. Indianul luă liniștit pistolul-mitralieră și îl puse pe genunchi, cu țeava în sus. Dincolo de grilajul înalt păzit de pușcașii marini în ținută de luptă, se înălțau cele șase etaje din ciment cenușiu, chiar în mijlocul unei peluze amărâte. Toată construcția era veselă ca o închisoare. Șoferul luă aparatul de radio și anunță:

— Ruler 1, aici Ruler 2, am ajuns.

După vreo treizeci de secunde, o poartă lungă cu grilaj culisă, înlesnindu-le accesul în parcarea subterană. Primul lucru pe care îl văzu Malko când coborî din mașină, fu un pușcaș marin cu un aer amenințător, cu degetul pe trăgaciul puștii M16. Parchingul era plin.

— Veniți, îl îndemnă Wayne Maifort.

Malko îl urmă pe un coridor verzui unde indianul trebuia să se aplece ca să nu se dea cu capul de tavan. Acesta îl conduse pe Malko într-un birou cu pereții plini de hărți, cu teancuri de dosare și cești goale de cafea. Nu exista niciun geam. Parcă se afla pe un submarin. O sticlă de Gaston de Lagrange se menținea în echilibru pe un teanc de hârtii. Wayne Maifort își scoase haina de piele, dând la iveală un impresionant toc în care avea un pistol Beretta 92 în dreapta,

iar în stânga trei încărcătoare.

— Avem ședință, zise el. Doriți cafea sau coniac?

Grație confortului din aparatul 747 al companiei Air France, Malko se simțea în formă, deși zburase treisprezece ore de la Viena. Fiindcă cineva își anulase călătoria, avusese norocul să găsească un loc în ultimul minut, căci cursele Air France erau foarte solicitate.

— Cafea, zise el.

— Aveți dreptate, zise șeful centralei strâmbându-se. Înainte de a descoperi cocaina, columbienii exportau marfă de calitate. Faceți-vă comod. Știu că atmosfera nu este prea veselă aici, dar așa ne-a spus ambasadorul. Îi e frică să nu-i trimită o rachetă când este sus cu diplomații. Aici parcă ar fi cârtițe...

*

* *

Malko strănută de trei ori. Climatizorul dat la maxim făcea în acest „submarin” un frig siberian. John Clifton, agentul din DEA, își turnă Gaston de Lagrange într-un pahar cam murdar și îl dădu pe gât într-un mod cam nepotrivit cu o băutură atât de fină. Ghemuit într-un fotoliu prea mic pentru el, își aprinse o țigară.

Wayne Maifort începu:

— Vom lucra împreună cu John. Se află aici de trei ani și jumătate și vorbește spaniola la fel de bine cum vorbiți dumneavoastră germana. A reușit vreo două lovituri frumușele împotriva a două carteluri. De altfel, au și pus preț pe capul lui.

— Cât? întrebă Malko.

— O sută de mii de pesos, răspunse John zâmbind. Pare mult. Dar în realitate nu sunt decât două sute cincizeci de mii de dolari...

Malko asculta cu interes. Se întâmpla foarte rar ca CIA și DEA să colaboreze. Indianul schimbă o privire cu Wayne Maifort, apoi se uită ostentativ la ceas și spuse:

— Am o mică ședință cu omologii mei alături, la DAS. Până

mă întorc, puneți-l pe Malko la curent cu tot ce trebuie.

Îndată ce ușa se închise, Wayne îi zise:

— Poate vă întrebați de ce îl ajut atât de mult pe John și pe prietenii lui din DEA. Mai întâi, îi ridic mingea la fileu pentru că și el îmi face destule servicii. Îi întreabă pe polițiștii din celelalte țări despre subiecte care ne interesează pe noi cei din CIA. De exemplu, când vrem să aflăm adresa și numărul de telefon al unui comandant de submarin nuclear, pretextând o afacere cu droguri, el îi întreabă pe omologii francezi sau englezi.

— Bine, zise Malko, dar acum spuneți-mi de ce am venit eu în Columbia?

Americanul își trosni degetele.

— Iată de ce. DEA bâjbâie și nu reușește să pună capăt traficului cu cocaină. Columbienii sunt niște tâmpiți. Imediat ce îl arestează pe unul, întotdeauna se găsește un judecător care îl achită... În schimb, moare judecătorul. Pe deasupra, „marile lovituri" nu se văd decât cu microscopul... Așadar, Washingtonul îi hărțuiește pe oamenii de aici ca să obțină rezultate. În urmă cu o lună, *Fortune Magazine* a publicat lista cu cei mai bogați oameni din lume printre care figura și Pedro Garcia Velasquez zis și „El Mexicano", șeful Cartelului din Medellin. Este căutat în toată țara pentru asasinate, pentru asociere cu răufăcătorii, pentru trafic de droguri, răpire și nu mai știu ce... Poliția columbiană n-a reușit, chipurile, niciodată să-l prindă. Rămâne întrebarea dacă există cu adevărat. Niciun judecător columbian nu vrea să-i instrumenteze dosarul de când doi colegi de-ai lor care au acceptat, după câteva zile au căzut victime gloanțelor ucigașilor. În urmă cu două zile, a fost în Bogota cu gărzile lui de corp. Poliția a acționat pentru prima oară, însă a fost prea târziu, bineînțeles. Între timp, președintele nostru a citit Fortune... și l-a convocat pe șeful DEA la Washington. „Îl vreau pe acest Pedro Garcia Velasquez, i-a spus el. Să fie judecat la noi și să primească trei sau patru sute de ani de închisoare"... Ca să fie în legalitate, i-a cerut Congresului să voteze rapid o lege prin care îi autoriza pe agenții federali să-i răpească *indiferent*

unde se află pe marii teroriști și pe traficanții de droguri.

Dar Malko tot nu vedea unde trebuia să intervină el. Americanul reluă:

— Bineînțeles că prietenii noștri din DEA nici măcar nu au încercat să-i convingă pe columbieni să ne ajute la modul *serios*. Am vorbit cu John. În acel moment am intrat noi în scenă. Cu câtva timp în urmă am trimis un material sintetic la Langley. Informatorii noștri au descoperit că traficanții de droguri, dar mai ales acest El Mexicano, fac apel la mercenarii israelieni și britanici ca să-și formeze propriii ucigași și propria armată. Cu ajutorul fotografiilor luate din ascunzători, am dat lovitura! Priviți!

Îi dădu lui Malko o fotografie mărită alb-negru. Câțiva bărbați în ținută de camuflaj, înarmați, în prim-plan cu jungla drept fundal, un om foarte înalt, ras în cap, cu profilul lui Marlon Brando și ochelari de soare.

— Vi-l prezint pe colonelul, sau mai bine-zis, fostul colonel israelian Yaakob Netamayu, îl anunță agentul din CIA. A lucrat de mai bine de șapte ani pentru Mossad în echipa lui Arik Sharon. Când au ajuns israelienii în Liban, el a fost omul nostru de legătură. De altfel, a avut numeroase contacte cu Centrala. Este un tip care știe ce vrea și care vrea întruna. Cel care a făcut fotografia a murit. Yaakob Netamayu i-a tras trei gloanțe în cap. Nu-i place să fie recunoscut. Însă răul fusese deja făcut…

— Acum ce se mai petrece în Liban? întrebă Malko.

— Chatila și Sabra, zise cu gravitate Wayne Maifort. Cunoașteți masacrele palestinienilor din 1982. Acest Yaakob a deschis porțile taberelor palestiniene pentru ucigașii din milițiile creștine… Nici măcar Arik Sharon nu a putut să-l protejeze și s-a prăjit. Câtva timp l-am folosit ca „agent” în Liban. Știa foarte multe lucruri. După aceea, a început să ne spună verzi și uscate ca să stoarcă bani și am renunțat la el.

— Minunat, observă Malko. Acum unde este?

Wayne Maifort se ridică, se duse la harta Columbiei și arătă cu degetul o zonă aflată la jumătatea drumului dintre Medellin, la nord, și Bogota, la sud.

— La moșia lui Velasquez, în apropiere de Puerto Triunfo. Pe aici i se spune Magdalena Medio. Este o zonă tropicală, unde se găsește cel mai bun pământ din Columbia, împânzit de traficanții de droguri. Pare aproape, dar se află la capătul lumii. Toată regiunea dimprejurul Portului Boyaca din Magdalena Medio se află practic în mâinile oamenilor lui Pedro Garda Velasquez.

— Și ce doriți de la mine de fapt?

— Langley mi-a trimis raportul despre Netamayu la DEA și le-a venit o idee genială. Șeful lor i-a propus președintelui să-i propună acestui Yaakob Netamayu să ne ajute să-l prindem pe El Mexicano.

— Fiți mai explicit.

— Yaakob Netamayu locuiește la el. A devenit șeful ucigașilor. Velasquez îl respectă și are încredere în el. Este singurul om care ni-l poate aduce legat fedeleș pe Pedro Garcia Velasquez Nu are decât să-l urce în avion. Vă imaginați ce primire triumfală va avea la Miami cu presa și tot tacâmul…

Malko îl aduse pe șeful centralei cu picioarele pe pământ.

— Eu întrevăd o serie întreagă de probleme. El Mexicano nu e un sfânt.

Wayne admise și el acest lucru.

— Bineînțeles! Numai că eu v-am trasat proiectul în linii generale. Este multă treabă de făcut.

— Nimica toată, zise Malko. Oare ce l-a îndemnat pe un om ca Yaakob Netamayu să se lanseze în această aventură?

Un zâmbet larg înflori sub mustața sosiei lui Lech Walesa.

— Gologanii, făcu americanul. O grămadă de gologani. De când columbienii se prefac că îl caută, iritând oficialitățile de la Washington, Pedro Garcia Velasquez se fâțâie cu mărunțiș în buzunar: o sumă situată cam între zece și cincisprezece milioane în bancnote de o sută. Asta este singura informație *sigură* pe care am obținut-o de la columbieni… Prin urmare, îl aducem pe El Mexicano cu economiile lui cu tot și împărțim. Noi îl păstrăm pe Velasquez, iar Yaakob își ia banii. Va putea să se ducă în Brazilia să trăiască precum un belfer.

— Apropo, întrebă Malko, lui i-ați pomenit de acest măreț proiect?

Wayne Maifort bău un strop de cafea rece. Tăcerea din micuța încăpere era apăsătoare. Din afară nu se auzea niciun zgomot. Wayne puse jos ceașca goală.

— Eu nu pot să pun piciorul nici în Magdalena Medio, nici în Medellin. Și cu atât mai puțin cei din DEA. Ne-ar repera numaidecât și ne-ar împușca pe loc. Or, ca să luăm legătura cu Yaakob, trebuie neapărat să mergem acolo. Să nu uitați că El Mexicano își petrece timpul între Medellin, unde controlează absolut tot, și zona din Puerto Boyaca.

Nu treceau neobservați nici dacă vorbeau spaniola. Malko căscă plictisit.

— Așadar eu nu risc absolut nimic, de vreme ce *oficial* sunt un agent din DEA.

— Nu sunteți ofițer activ, îi explică americanul. Puțin le pasă de oficialii care vin în vizită. Ba dimpotrivă, nu vor să declanșeze vreun incident diplomatic și să oblige guvernul columbian să intervină.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, insistă Malko. Yaakob Netamayu știe acest lucru?

— Am luat legătura cu el, zise americanul, printr-un prieten comun. I-a spus că este gata să vorbească. Cred că bănuiește cam ce vrem de la el.

— Și vreți să mă duc în fundul junglei să vi-l aduc?

De data asta, Maifort zâmbi încântat.

— Nu. Aici intervine dulcegăria poveștii. Priviți.

Îi dădu o fotografie color care înfățișa o roșcată superbă în rochie de lamé, cu un decolteu adânc ce dezvăluia niște sâni uimitori. Era vulgară, dar atrăgătoare. Îl privea pe Malko cu un surâs de stricată tropicală, carnasier și senzual. Era o creatură superbă.

— Isabel Nieto, zise șeful centralei. Cântăreață de *cumbias*[11]. Se spune că a răzbit datorită fundului ei care este somptuos. Toți cei care au încercat-o o vor în continuare. Și-a investit banii câștigați în creșterea cailor. Nu se știe dacă

[11] Cântece tipic columbiene.

preferă caii în locul bărbaților sau invers. Însă amicele ei spun că are nevoie de un bărbat cu mădular de cal…

Wayne Maifort râse singur de gluma lui și puse fotografia pe măsuța joasă.

— Yaakob Netamayu a delegat-o ca să asigure legătura, zise el. Este amanta lui. Firește că va trebui să vă duceți la Medellin ca să vă întâlniți cu ea.

— Mi se pare teribil de riscant, observă Malko.

Americanul făcu un gest de neputință.

— Puneți-vă în locul domnului Webster[12]. Dacă Agenția va scoate DEA din rahat, se va vorbi de asta o sută de ani de-acum încolo. În fond, Yaakob nu este decât o „investiție” a Agenției. Doar n-o să-l facem cadou amicilor noștri.

— Înțeleg, zise Malko.

— Un singur lucru vă mai spun, adoptă el un ton confidențial. Dar foarte important. Dacă află columbienii de povestea asta, vă omoară. Și pe mine la fel…

— Adică traficanții de droguri, vreți să spuneți?

Șeful centralei clătină cu gravitate din cap.

— Ba nu, vreau să spun omologii columbieni. Oricât de bine plasat ar fi, niciunul nu va rezista să nu-i sufle o vorbă Mexicanului. Pentru câteva milioane de dolari… Dacă vreți să plecați întreg din Columbia, trebuie să vă temeți de toată lumea, altminteri…

Ilustră vorbele trecând arătătorul pe lângă gât. Malko se strădui să zâmbească. Era mai rău decât la ultima lui misiune în Columbia de acum zece ani, când abia reușise să scape cu viață.

Capitolul III

John Clifton se strecură cu silueta lui masivă în încăpere și își trase un fotoliu. Dar înainte de a se așeza, își luă sticla de Gaston de Lagrange și își umplu din nou paharul însă de data asta îl încălzi în palme. Wayne Maifort îi făcu un rezumat al

[12] Directorul general al CIA.

discuției cu Malko. Agentul din DEA îi zâmbi de parcă ar fi vrut să-l liniștească.

— Nu fiți pesimist. Mai avem și câțiva columbieni de încredere. Uitați-vă la Miguel Botero.

— Cine este Miguel Botero? întrebă Malko.

— Un polițist DAS din Medellin. Unul dintre puținii oameni de încredere. Nu ne-a trădat niciodată și, pe deasupra, mai e prieten și cu o judecătoare pe capul căreia traficanții au pus preț. Și el este foarte prudent. La Medellin, el va fi sprijinul dumneavoastră... Isabel Nieto, căreia i se mai spune și „Leoaica” din cauza părului roșcat, este aproape în fiecare zi la piscina hotelului *Intercontinental*. Va fi ușor să intrați în vorbă cu ea. Yaakob Netamayu a anunțat-o că cineva o va contacta pentru afaceri. Altceva nu mai știe. Este doar un om de legătură.

— Ea este „amicul comun” prin care ați intrat în legătură cu acest israelian? întrebă Malko.

— Nu. Este vorba despre unul dintre „informatorii” noștri, îi explică Maifort. Harry Rhems, supranumit și Dirty Shirt Harry, un mercenar britanic pe care l-a înrolat Yaakob câteva luni pentru a-l forma ca ucigaș al lui Pedro. Înainte, l-am folosit noi pentru Centrala din Nicaragua și din Salvador. Din economiile făcute și-a cumpărat o mică fermă la Topaipi, în Magdalena Medio, unde trăiește cu o columbiană.

— De ce nu l-ați folosit în continuare ca om de legătură?

— Era prea periculos și nu e deloc practic. Se află într-un colț primejdios în apropiere de Puerto Boyaca, unde e plin de traficanți. Nici măcar nu are telefon. Dar sperăm să-l folosim în operațiunea noastră într-un stadiu ulterior.

Toate astea îi păreau lui Malko foarte complicate și puțin fiabile... Avea impresia că era pe cale să pregătească o nouă variantă a „Golfului Porcilor”.[13]

— Ce-ar fi să-mi spuneți care este exact planul dumneavoastră? îi sugeră Malko.

John Clifton își goli paharul cu coniac și îi adresă un zâmbet

[13] Operațiune clandestină organizată de CIA împotriva Cubei în 1962, care s-a terminat cu un eșec total.

liniștitor.

— Ideea este următoarea, începu el cu voce gravă și calmă. Yaakob Netamayu se zbate să-l scoată pe Velasquez de pe moșie, debarasându-se de gărzile lui de corp.

Malko se strâmbă.

— Se înțelege de la sine, obiectă el. Cred că traficantul ăsta este păzit mai abitir decât președintele Statelor Unite.

— Bineînțeles, recunoscu Wayne Maifort. Dar israelianul se bucură de încrederea lui Velasquez și nu ar fi imposibil. Tocmai acesta este scopul întâlnirii dumneavoastră cu el: să vedem dacă este posibilă o asemenea acțiune.

— Să presupunem că problema se rezolvă, admise Malko. Ce se va întâmpla în continuare?

— Moșia lui Pedro se află lângă un cătun care se numește Puerto Triunfo, situat pe autostrada Medellin – Bogota, în mijlocul ținutului Magdalena Medio. Să ne închipuim că Yaakob Netamayu se întâlnește cu dumneavoastră într-un loc dinainte stabilit împreună cu ostaticul.

— Riscăm să nu fim prea liniștiți, observă Malko. Or să-și dea seama de răpire.

Wayne Maifort surâse palid.

— Evident! Oamenii lui Velasquez vor încerca să-l salveze și vor bloca toate drumurile. Or, nu există decât două: cel spre Medellin și spre Bogota. În acest moment va interveni Dirty Shirt Harry. Tipul știe să piloteze. Așadar, înainte de răpire, va lua unul dintre avioanele noastre de la Medellin și îl va aduce pe o pistă clandestină de lângă cătun. Se află la o oră și jumătate de Puerto Triunfo. Este singura direcție în care prietenii lui Velasquez nu vă vor căuta pentru că drumul se înfundă. Vă veți îmbarca toți patru la bordul avionului și veți veni la Bogota. Sunt doar două ore de zbor. Aici vă va aștepta un „Citation” aparținând DEA, pregătit să decoleze. Va trebui doar să-l transferați pe Velasquez dintr-un aparat într-altul și să plecați. Îi vom anunța pe columbieni după decolare. Oficial, ei ni l-au predat. Nimeni nu va crede o iotă, dar nu contează.

— Ce va face Yaakob Netamayu?

— Se îmbarcă și el până la Miami. După aceea, să facă ce-o

vrea.

Malko se gândi câteva clipe, apoi întrebă cu naivitate voită.

— Totul mi se pase în regulă, dar nu veți mai avea nevoie de mine, odată demarată operațiunea. Netamayu știe unde se află Harry Rhems și poate foarte bine să se ducă singur la el.

John Clifton clătină din cap, iar Maifort oftă zgomotos.

— Malko, nu mai faceți pe prostul. Doar n-o să-l lăsăm pe Velasquez și milioanele lui de dolari pe mâinile a doi indivizi de teapa lui Netamayu și a lui Dirty Shirt Harry. Eu îi văd foarte bine lichidându-l pe Velasquez și fugind în Brazilia cu avionul *nostru*. Avem nevoie de o persoană care să-i controleze. În plus, într-o asemenea chestiune pot interveni multe surprize. Ne trebuie un șef de misiune responsabil și cu experiență. De exemplu, dumneavoastră.

Malko preferă să nu-și aducă aminte de proverbul care zice așa: „Lingușitorul trăiește întotdeauna de pe urma celui lingușit”. John Clifton nu-l lăsă să reflecteze mai mult. Uitându-se la ceas, zise:

— Mai avem o mică treabă de făcut în după-amiaza asta. Trebuie să vă duc la cartierul general al poliției ca să ne întâlnim cu generalul Esquina, împreună cu chimistele noastre. Ca să vă aranjăm definitiv acoperirea de înalt funcționar în DEA. Nu va dura mult.

Malko se ridică, mai liniștit. Planul celor doi americani avea atâtea hibe, încât existau puține șanse să fie dus la îndeplinire.

*

* *

În Columbia, Poliția era doar o ramură a armatei, iar cartierul general gemea de oameni în uniformă. Căpitanul mustăcios, cu o ținută impecabilă și cizme strălucitoare nu reușea să-și dezlipească privirea de la pieptul lui Sherry. În plus, liftul care îi ducea la etajul al treilea era prea strâmt, iar tânăra americană stătea practic lipită de el. Îi însoțea un colonel fără sare și piper și tot cu mustață. Vorbeau numai spaniola. Sherry se aplecă la urechea lui Malko.

— Parcă am fi în filmul *Viva Zapata*...

Dar nu mai apucară să continue. Generalul Esquina, comandantul poliției, îi aștepta în biroul lui cu pereții în întregime lambrisați. Într-un colț erau câteva pliculețe cu cocaină confiscată. Era masiv, cu ochi de tăciune și vorbea o engleză stricată. După ce făcură prezentările, ținu inevitabilul discurs de mulțumire pentru colaborarea cu DEA. După câteva banalități din partea ambelor părți, ofițerul îi întinse lui Malko un cartonaș verde plastifiat.

— *Señor* Linge, acesta este permisul pentru portarmă valabil în perioada sejurului. Am anunțat diversele persoane care v-ar putea interesa să vă primească când vă convine.

Sherry și Emily schimbară priviri pline de neliniște. Lor nu le dăduse nimic. Malko îi mulțumi generalului și se pomeniră după puțin timp în holul imens. John Clifton era în culmea fericirii.

— Acum aveți acoperire.

Maifort îi aștepta în mașină. Când Malko îi arătă permisul de portarmă, americanul deschise torpedoul și scoase un superb pistol automat „Sieg” pe care i-l întinse împreună cu un toc din pânză și trei încărcătoare.

— Poftim. Acum mergem să mâncăm. Mâine veți pleca la Medellin.

*

* *

Ochii căprui ai lui Sherry păreau luminați din interior. Principalul trădător era *aguardiente*. Clătinând din cap, tânăra murmura cuvintele celor trei chitariști de la *Casa Vieja*, restaurantul tipic columbian situat vizavi de *Tequendama*. Cu paharul de coniac în mână, John Clifton moțăia. Era numai zece seara, iar Bogota era deja un oraș pustiu. De când explodau bombe la tot pasul, oamenii nu prea mai ieșeau din casă.

— Mă duc să dansez, oftă Sherry.

Avea o rochie stretch neagră din care îi ieșea pieptul aproape pe trei sferturi. John Clifton se scutură, căscă, apoi se

ridică în picioare cât era de lung, zâmbind.

— Mâine la ora șapte am o ședință.

— Și eu merg la culcare, zise Emily.

Se ridicară și Sherry și Malko. Hotelul se afla chiar la capătul celălalt al străzii Septima. Era o noapte superbă, iar în holul hotelului *Tequendama* se aflau doar gărzile în civil, posedând arme și aparate de radio. Își luară cu toții cheile de la recepție. Cei doi americani stăteau la același etaj cu Malko. Înainte de plecare, Sherry îi aruncă o privire plină de regrete.

Singur în cameră, Malko se uita la CNN. Se pregătea să se culce, când o explozie puternică zgudui întreg cartierul, făcând să zăngăne ferestrele. Malko zări o coloană de flăcări lângă Muzeul Național, puțin mai departe, pe Septima. După câteva secunde, auzi bătăi puternice în ușă. Se duse să deschidă, iar Sherry i se aruncă practic în brațe. Era desculță, doar cu rochia pe ea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea speriată.

— O bombă, zise Malko. Dar nu e pentru noi.

Tânăra clătină din cap.

— *My God*. Nu m-am angajat la pușcașii marini... Lucrez într-un laborator, nu pe front...

Urletele sinistre ale sirenelor de poliție ajunseră până la ei. Aproape în aceeași clipă se auzi destul de aproape un schimb de focuri. Se trăgeau mai multe rafale. Sherry păli.

— Mi-e frică.

Se lăsă pe pat. Pieptul ieșea cu aroganță prin jerseul rochiei. Malko își spuse că nu era un păcat prea mare dacă profita de panica ei.

— Vreți să rămâneți la mine? îi propuse el. Ne uităm la televizor.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, cineva sună la ușă. Malko se duse să deschidă. Era Emily, îmbrăcată în jeanși și într-un tricou.

— Dumnezeule! îi zise ea lui Sherry. Am crezut că ai fost răpită. Afară sunt lupte...

Malko încercă să le liniștească pe cele două americance cu câte o porție zdravănă de Johnny Walker. Se așezară toți trei

pe pat uitându-se la CNN, singura amintire a lumii civilizate. Sirenele mai urlau încă pe stradă și se auziră din nou focuri de armă.

Apoi se făcu liniște. Întins lângă Sherry, Malko auzi un sforăit ușor. Era Emily care adormise. Deodată, o rafală foarte apropiată de armă automată păcăni sub ferestrele lor. Sherry făcu un salt și se aruncă direct în brațele lui Malko.

— Asta ce mai e?

— În mod cert o discuție amicală, zise Malko.

Corpul chimistei se lipi și mai tare de el. Emily nu se trezise. El începu să o mângâie cu blândețe pe spate. Situația asta îl excita din ce în ce mai tare, iar simpla atingere a tinerei îl adusese într-o stare care nu mai putea să dureze mult. Treptat, treptat, ajunsese să-i mângâie șoldurile... Sherry ținea ochii închiși și îi simți bazinul strâns lipit de el. Continuă cu înverșunare și ajunse la curbura feselor bombate, rotunde și ferme de sportivă. Încetișor, șoldurile femeii se puseră în mișcare înainte și înapoi, frecându-și pubisul de membrul lui Malko. Acesta o apucă de ceafă și îi ridică fața spre el. Imediat gura fierbinte se lipi de buzele lui, iar Sherry își strecură limba mătăsoasă și vivace. Aproape că nici nu se mișcau, doar respirația sacadată îi dădea de gol... Malko îi dădu rochia la o parte și cuprinse sânul cald și neted. Sherry gemu, iar dinții lor se ciocniră.

— *No, no*, murmură ea. *Not now!*

Malko îndepărtase de tot stretch-ul și îi cuprinse în palmă sânul. Se pare că nimerise punctul slab al tinerei. Aceasta începu să se balanseze lipită de el fără nicio reținere. Malko se aplecă și îi mângâie cu limba sânii revărsați cu sfârcurile întărite. Sherry gâfâia.

— *Stop, please! Stop!* gemu ea.

Cum stătea cu părul răsfirat pe pernă, era o frumusețe de femeie. Însă, când Malko vru să-i scoată rochia, ea nu-l lăsă. Se mulțumi să se elibereze doar pe sine. Alături, Emily dormea, sau se prefăcea... Nu trebui să o forțeze ca să-l cuprindă cu degetele. Ea îl masturba cu rapiditate, ca o profesionistă... Dar el prefera altceva. Ridicându-i poalele

rochiei, el se strecură în lungul coapsei și îi atinse sexul lipsit de protecție.

— Ah, ah, ah…

Sherry nu se putu abține să nu țipe. Se uită la Emily care stătea cu spatele, ghemuită, cu jeanșii mulați pe fesele rotunde. Malko o făcea să geamă din ce în ce mai des. Contactul cu acest sex ce i se oferea îi sporea mai mult dorința, îndepărtă cu fermitate mâna care îl masturba.

Pe neașteptate, se sui deasupra ei. Sherry vru să strângă picioarele, dar sexul lui Malko o penetra deja. Avea senzația că se afundă într-un borcan cu gura îngustă plin cu miere. Efortul lui Sherry de a-l îndepărta îl făcu să se afunde și mai mult. Se opri năucit în ea.

— *Please*. Murmură ea. *Please. Stop. She is*…

Îi închise gura cu un sărut și se ridică puțin. Imediat, Sherry strânse picioarele. Numai că Malko rămăsese înăuntru. Apoi începu să se miște încetișor. Sherry capitulă imediat. Îl îmbrățișă și începu să se balanseze sub el, lipiți strâns unul de celălalt.

El se abținea atât cât putea, însă ondulările bazinului tinerei îl împingeau în mod irezistibil pe culmile plăcerii. Când își dădu seama că Sherry începe să aibă orgasm, îi apăsă coapsele îndepărtându-le din nou și se dezlănțui, mișcându-se cu forță, până când explodă și el. Căzură unui peste celălalt, iar Sherry îl împinse apoi, șoptindu-i la ureche:

— Trebuie să mă întorc în cameră.

Frica cea mare îi trecuse. Emily dormea dusă… Malko o conduse pe coridor, iar americanca se lipi de el.

— Să nu-i spunem nimic lui Emily, că îl cunoaște pe prietenul meu, zise ea.

Malko se dezbrăcă și intră în baie ca să facă un duș. Această partidă îi lăsase un gust delicios. Când dădu perdeaua la o parte, rămase locului stupefiat. Cu ochii roșii de somn, Emily îl contempla pironită în mijlocul băii.

Capitolul IV

Malko văzu privirea tinerei chimiste coborând și oprindu-se în dreptul pântecelui. Nici măcar nu avu timp să iasă din cadă. Ca o somnambulă, Emily înaintă un pas, cu privirea tulbure și, cu o lentoare ireală, îngenunche pe covorașul din baie. Gura ei atinse sexul neadormit de tot. Îl înghiți încet cu un soi de oftat și începu o felație extrem de blândă. Stârnit de dansul îndrăcit al limbii în jurul lui, în câteva minute își recăpătă toată vigoarea. Atunci, ea începu să-l aspire cu nesaț, legănându-și tot corpul. Stând într-o poziție inconfortabilă, Malko o împinse și sări peste cadă. O puse pe Emily în picioare. Cu privirea tulbure, tânăra se uită la el și zise pur și simplu:

— *Fuck me!*

Aștepta sprijinită de chiuvetă. El îi descheie jeanșii foarte strâmți pe care nu reuși să-i scoată de tot, care îi rămăseseră în vine. Emily se întoarse din proprie inițiativă, sprijinindu-se de marginile chiuvetei ca să-i ofere lui Malko fesele bombate. Îl aștepta, observându-l în oglindă. O penetră adânc dintr-o singură mișcare, iar ea se aplecă, strivindu-și pântecele de faianță. Începu să o pistoneze, ținând-o strâns de șoldurile înguste. Emily se privea în oglindă, cu gura întredeschisă. Mâna dispăru între coapse și curând fu zguduită de un spasm violent. Fiind sigur că a avut orgasm, Malko mai continuă puțin, apoi se retrase cu grijă, fără să fi terminat. Emily îi căută privirea în oglindă și îl întrebă mirată:

— Tu nu ai juisat?

Malko îi zâmbi fără să-i răspundă, dar sexul întărit începu să-i apese deschizătura dintre coapse. Tânăra tresări și vru să-l îndepărteze. Însă, fiind înghesuită între el și chiuvetă, nu avea nicio putere. Capitularea fu marcată printr-un țipăt înăbușit, iar Malko se avântă până în străfunduri dintr-un singur elan. Cu gura întredeschisă și strâmbându-se ușor de durere, Emily începu să-i răspundă. Se aplecă și mai tare înainte, adâncindu-și curbura șoldurilor și gemu:

— *Oh yeah, fuck my ass!*

Nu trebui să-i spună de două ori. Începu să o pistoneze cu mișcări ample ale bazinului și până la urmă explodă. Arcuită cât de mult reușise, Emily gemea. Când se întoarse, îi aruncă lui Malko o privire rătăcită și șopti puțin rușinată:

— Să nu-i spuneți lui Sherry. Îl cunoaște pe prietenul meu.

*
* *

— Vă duc la o înmormântare, îl anunță Wayne Maifort mustăcind.

Malko trânti portiera care produse un zgomot surd. Deși avusese o noapte agitată, se trezise la șapte dimineața. Norii și ploaia dispăruseră, iar orașul era scăldat de un soare strălucitor. Fordul Bronco al șefului centralei avea geamurile fumurii și, firește, era blindat. Venise să-l ia de la hotel cu câteva minute în urmă. Era singur.

— Un prieten? îl întrebă Malko.

— Nu, zise americanul, este ultima victimă a Mexicanului. Un tip care și-a permis să-i facă curte amantei lui. Sunt sigur că va fi și ea de față, căci era un prieten din copilărie. Așa puteți vedea cum arată.

O luă spre sud, trecând peste *calle* 25, apoi se întoarse când ajunse puțin mai departe pe Septima, povestindu-i în acest timp lui Malko trista întâmplare a lui Felipe Ocampo. Oficial, poliția nu putuse să acuze pe nimeni. Niciun martor nu-l văzuse pe columbian aruncându-se de la fereastra turnului Colpatria. Însă toată Bogota știa pentru ce murise...

Un dric lung – un Cadillac vechi – staționa în fața unei capele micuțe situate între Septima și *carrere* 5. În jurul coșciugului acoperit cu multe flori se adunaseră vreo treizeci de persoane. Wayne Maifort se opri chiar lângă el și se întoarse spre Malko.

— O vedeți în al doilea rând, în spatele familiei, pe femeia aceea înaltă, bine făcută, cu părul negru strâns în coadă?

— Da, zise Malko.

Cea pe care i-o arăta era o tânără superbă, cu figură senzuală de madonă, cu gura prea roșie și bărbia voluntară.

— Ea este, precizează bărbatul din CIA. Melinda Avila. Se trage dintr-o familie bogată de plantatori și avocați. Și ea este tot avocat și amanta lui Pedro Garcia Velasquez.

Malko o studie. Era extrem de frumoasă și foarte distinsă. Taiorul negru se mula pe corpul cu forme frumoase, iar picioarele nu se mai terminau. Nu-i vedea ochii, fiindcă erau ascunși de ochelarii de soare, însă figura părea sculptată în marmură.

Câțiva membri din adunare se uitară la ei. Din fericire, geamurile fumurii îi ascundeau de privirile indiscrete. Americanul demară în momentul în care tânăra se urca într-o limuzină care mergea în spatele sicriului.

— Plecați imediat la Medellin, îl anunță cu voce calmă șeful centralei. Călătoria este oficială. Vă duceți acolo ca să vă întâlniți cu șeful local din DAS și cu șeful poliției. I-am anunțat. Cât despre prietenul nostru, Miguel Botero, am vorbit de dimineață la telefon și vă va contacta cu discreție. Să-i urmați sfaturile, căci cunoaște regulile jocului din Medellin.

— Miguel Botero știe de proiectul nostru?

— Nu. Știe doar că vrem să luăm legătura cu Yaakob Netamayu.

— Acum unde mergem?

— La ambasadă. John trebuie să vă dea binecuvântarea înainte de plecare. Este totuși o operațiune a celor din DEA. O să vă explic cum îl veți găsi pe Dirty Shirt Harry[14].

— De ce îi spuneți așa?

Americanul râse.

— Veți înțelege când o să-l vedeți.

*

* *

John Clifton împinse către Malko un plic mare și gros din plastic transparent.

— Iată actele și cheile unui Piper Comanche care se află în hangarul din fostul aeroport din Medellin, situat chiar în

[14] Harry-Cămașă-Murdară.

centrul orașului. Aparatul este înregistrat pe numele unei societăți care ne aparține. Este în perfectă stare și cu plinul făcut. Timpul de zbor este de șase ore. Dirty Shirt Harry l-a folosit deja. În cala din față, sunt două automate și două puști Ingram, cu muniția aferentă și patru veste antiglonț. Dați-i actele și o sticlă de Johnny Walker Carte Noire și o să vă pupe și picioarele. Scotch-ul de acolo te orbește.

— De unde îl iau pe Dirty Shirt Harry?

— Acum, mă sună o dată la două zile. O să-i fixez întâlnirea în Puerto Boyaca. Se află la o oră de satul lui și la cinci ore de Medellin. Vă duceți și vă întoarceți în aceeași zi.

— Chiar credeți că Miguel Botero îmi va fi de ajutor?

Wayne Maifort oftă cu înțelegere.

— Nu știți cum e la Medellin… Probabil că este singurul oraș din lume, unde casca de motociclist este interzisă. O folosesc numai ucigașii cartelului care acționează adeseori pe motocicletă. În urmă cu câțiva ani, Medellinul era un mare oraș industrial cu un milion de locuitori. Acum sunt trei milioane, dintre care jumătate sunt săraci lipiți, gata să facă orice pentru câțiva pesos. Din acest lumpenproletariat traficanții își recrutează ucigașii. Treptat, treptat, au împânzit orașul. Majoritatea restaurantelor și cluburilor de noapte sunt ale lor. Au investit milioane de dolari, au cumpărat autoritățile, polițiștii, judecătorii. I-au omorât pe cei care au opus rezistență. Săptămâna trecută, au asasinat pe o stradă din centru pe fostul primar pentru că a îndrăznit să spună că guvernul nu luptă destul împotriva traficanților de droguri.

— Dar poliția ce face? întrebă Malko, gâtuit de această descriere apocaliptică.

— Când nu este cumpărată, nu dispune de mijloace. Toată lumea este speriată. Omul cel mai cunoscut din oraș este Pedro Garcia Velasquez, fiindcă a electrificat mahalaua în care s-a născut și că a construit un stadion. Traficanții de droguri au sute de informatori în toate mediile sociale, plus rețeaua lor de ucigași. Am fost obligați să ne închidem centrala de acolo. Veți fi ca peștele pe uscat, vă spun eu. Îndată ce sosește vreun străin, este reperat numaidecât…

Cum au informatori chiar și în interiorul DAS, vor afla că sunteți un funcționar și nu un „agent special”. Prin urmare, vor fi nevoiți să vă suporte.

Se întorsese lumea pe dos. John Clifton se ridică și aproape că atingea tavanul cu capul. Îi întinse mâna lui Malko, dar acesta se feri de strânsoarea lui. Îndată ce uriașul ieși, Maifort spuse zâmbind:

— Știe foarte bine că partea delicată este înțelegerea cu Netamayu. Dar am încredere în dumneavoastră. Vă voi conduce la aeroport după ce vă luați lucrurile de la hotel.

*

* *

Malko ieșea din lift ca să se ducă la Maifort, când zări în holul hotelului o femeie care dădea un telefon. Avu un șoc. Era chiar Melinda Avila, amanta lui Pedro Garcia Velasquez. Era la fel de frumoasă, în ciuda tristeții întipărite pe chip. Își schimbase taiorul cu o ținută din piele neagră, o haină scurtă, pe sub care purta o bluză din mătase de culoarea fildeșului și un pantalon strâmt, cu cizme înalte și fine. Privirea o întâlni pe a lui Malko și rămaseră așa câteva secunde bune.

El se oprise fascinat în fața ei. Schiță un surâs și, în mod ciudat, tânăra îi răspunse. Avea un chef nebun să vorbească cu ea, dar se întreba în același timp dacă nu ar comite o imprudență de neiertat. Însă tânăra rezolvă imediat problema închizând telefonul. Se găseau la mai puțin de un metru. Melinda întrebă pe un ton grav în spaniolă:

— Ne cunoaștem?

— Nu, zise Malko. Dar știu cum vă cheamă: Melinda Avila, și este a doua oară când vă văd.

Ea făcu ochii mari de mirare.

— A doua oară?

— Da, zise Malko, prima dată a fost de dimineață la înmormântare.

Melinda Avila înțepeni.

— Nu v-am observat.

— Am fost în trecere, precizăMalko.

Ea se uită lung la el, apoi plecă ridicând din umeri.

— *Adios, señor*.

O urmări cu privirea legănându-și armonios șoldurile mulate în pantalonii din piele neagră. O văzu urcându-se într-un BMW condus de un șofer. Wayne Maifort îl aștepta la volanul mașinii Bronco. Malko nu-i pomeni de întâlnire. Ar fi zis că este imprudent. Melinda Avila îl confundase cu un admirator puțin cam insistent... Se gândi rapid la Sherry și la corpul ei destul de plinuț. Cele două chimiste din DEA vor rămâne neconsolate la noapte.

*

* *

Elicopterul urca lent deasupra colinei acoperite cu junglă, cu rotorul huruind din cauza altitudinii. Înghesuit între doi columbieni, Malko se întreba dacă misiunea lui nu se va opri aici. Erau doisprezece oameni în aparat, plus un teanc de bagaje. Noul și ultramodernul aeroport din Rio Negro se afla la o oră pe șoseaua spre Medellin. Toți cei care își permiteau să plătească șase mii de pesos luau elicopterul. Construit din banii obținuți din vânzarea drogurilor, aeroportul ar fi făcut să moară de ciudă oricare altă țară civilizată din lume.

Elicopterul ajunse în fine în vârful crestei, iar Malko zări în vale orașul Medellin. Era o zonă imensă industrială, care ocupa tot centrul, străbătută de un canal larg și de scheletul viitorului metrou aerian, neterminat încă. Pe coline erau mii de maghernițe din cărămidă, înconjurând orașul ca o lepră roșiatică. De acolo erau recrutați ucigașii cartelului... Aparatul începu să coboare, aproape atingând vârfurile copacilor. Malko privea clădirile sinistre din centru apropiindu-se tot mai mult. Aici se afla pe teritoriul lui Pedro Garcia Velasquez.

Dacă ar afla vreodată de ce venise Malko în acest oraș de la capătul lumii, ar porni infernul împotriva lui. Elicopterul survolă un cimitir elegant, apoi zeci de hangare unde staționau elicoptere și avioane de agrement, apoi se așeză în fața barăcilor din lemn ale firmei Helicol. Alături, vechea aerogară putrezea lent. Elicele se mai învârteau încă, dar o

droaie de hamali se repeziseră la bagaje.

Malko îl urmări atent pe cel care îi luase valiza. În față, staționau câteva taxiuri. Dar niciunul nu se deranjă, în afară de un șofer slab care îi făcu semn hamalului și ridică capota portbagajului ca să pună valiza. Malko se sui în taxi. Când portiera se deschise brusc și zări un bărbat mic de statură, aproape chel, cu o privire pătrunzătoare și un nas acvilin, prost îmbrăcat...

— *Señor*, veniți la mașina mea, zise el.

Șoferul vru să plece, dar nou-venitul îi adresă o frază în spaniolă care îl domoli. Tensiunea crescu brusc. Chelul mic de statură îi făcu rapid cu ochiul și repetă:

— Veniți cu mine.

Prin deschizătura hainei. Malko zări mânerul unei arme de calibru mare, băgată în toc. Șoferul se aplecă, băgă mâna în torpedou, luă un pistol și se întoarse, hotărât să nu scape clientul.

Capitolul V

În mâna bărbatului care deschisese portiera taxiului apăru un pistol imens Beretta 92. Cu mâna stângă îl strângea de gât pe șoferul care rămăsese împietrit, iar cu dreapta îl trase pe Malko afară din mașină.

— *Lagarto!*[15] mormăi el șoferului.

Înșfăcă valiza lui Malko din portbagaj și se îndreptă către o Mazda albă, care arătase cândva și mai bine. Șoferul demară în trombă, fără să mai ceară bani. Pe chipul necunoscutului apăru un zâmbet fermecător și îi întinse mâna lui Malko.

— Miguel Botero, *con mucho gusto*.

Era polițistul din DAS și prietenul agenților din DEA.

— Cum de vă aflați aici? întrebă Malko mirat, în timp ce se urca în vechea Mazda.

Înainte să răsucească cheia în contact, polițistul columbian își aprinse o țigară și fu imediat cuprins de un acces de tuse.

[15] Șopârlă.

După ce își trase sufletul, spuse zâmbind:

— Știu de la domnul Clifton când trebuie să ajungeți. Dar nu am venit fără să aud un zvon...

— Cum adică?

— Am aflat de un informator că niște *sicarios* din banda clanului Pristos din Aranjuez s-au lăudat că pregătesc răpirea unui străin care vine azi de la Bogota. Am încercat să mă duc la aeroportul din Rio Negro, dar am întârziat. Atunci, am sunat acolo și am aflat că veniți cu elicopterul.

— Ce era cu taxiul ăla?

— Era fals. În realitate, compania Carapaca îi aparține lui Pedro Garcia Velasquez. Iar acela – cu numărul TI 9549 – a servit deja pentru mai multe asasinate. Dar nu se poate dovedi absolut nimic.

Porniră și se îndreptară spre nord, străbătând un cartier cu mici bungalouri destul de sărăcăcioase. Era mult mai cald decât la Bogota, iar totul era acoperit de o vegetație tropicală, luxuriantă. Trecură un pod peste canal – Rio Medellin – care străbătea orașul de la est la vest. Paralel cu râul, mergea un lung șarpe din beton: era viitorul metrou aerian ale cărui lucrări fuseseră oprite din cauza lipsei de fonduri... Malko rămase năucit de vestea răpirii lui.

— De ce vor să mă răpească? întrebă Malko.

— Sunt sigur că au aflat că lucrați pentru DEA. Iar în Medellin DEA nu are voie să pătrundă.

— Dar John Clifton mi-a spus că traficanții nu se vor atinge de mine pentru că sunt în vizită de lucru.

Miguel Botero îi zâmbi stânjenit.

— Domnul Clifton este la Bogota, nu la Medellin. Traficanții de droguri nu prea supt subtili. Tot ce reprezintă DEA este un dușman declarat, chiar dacă știu că nu sunteți periculos. Va trebui să fiți foarte atent.

— Cum au aflat de venirea mea?

— Plătesc o grămadă de oameni... Dacă sunteți foarte precaut, puteți să rezistați câteva zile, cât timp organizează altceva. Dar trebuie să vă luați o mie de măsuri de prevedere.

Începutul era bun. CIA a mai păcătuit încă o dată cu

excesul ei de optimism... Ca să alunge acest gând urât, Miguel Botero se grăbi să adauge:

— Probabil că nu vor să vă omoare, ci numai să vă răpească doar câteva zile și să vă dea drumul după aceea cu multă publicitate, ca să-i umilească pe americanii din DEA.

Malko își aminti de ceilalți șoferi de taxi care nici nu-l băgaseră în seamă. Era clar că El Mexicano avea brațul foarte lung... Străbătură o zonă industrială, circulată mai ales de camioane. Centrul Medellinului era de o tristețe îngrozitoare. Miguel Botero era încordat și se uita mereu în oglinda retrovizoare. Agățată de tabloul de bord, pârâia jalnic o stație de emisie-recepție. În mașină mirosea a tutun, a transpirație și era plină de hârtii vechi și de diverse obiecte. Îl cercetă cu coada ochiului pe polițistul columbian. Miguel Botero semăna mai degrabă cu un om amărât decât cu un polițist. Abia îi ajungea lui Malko până la umeri. Îți făcea mai degrabă milă, cu haina decolorată, în carouri, cu pantalonii fără formă și cravata zdrențuită. Colac peste pupăză, mai și tușea întruna.

— Iată hotelul *Intercontinental*, zise el arătându-i o clădire albă, ascunsă în vegetația colinei din fața lor. În jurul lui se găsesc cele mai frumoase clădiri din Medellin, în *barrio* Poblado. Toate aparțin practic traficanților de droguri.

Trecură pe lângă un mare centru comercial, San Diego, și urcară colina pe un drum abrupt, mărginit de restaurante și de case luxoase. Miguel Botero opri brusc. În fața lor era un șir lung de mașini. Jumătate din drum se prăbușise în prăpastie, iar un semafor provizoriu dirija alternativ circulația pe un singur sens.

— Putem să mâncăm împreună diseară, sugeră Malko.

— Am aranjat ceva, zise polițistul, la *Club Campestre*, cel mai șic local din Medellin, unde traficanții de droguri nu au voie să intre. Ca să se răzbune, El Mexicano mai pune câte o bombă din când în când. Ca de exemplu, acum trei luni.

Malko schimbă vorba.

— O cunoașteți pe Isabel Nieto? îl întrebă el tocmai când aveau cale liberă.

— *Claro que si!* răspunse columbianul. Este foarte

cunoscută în Medellin. Dacă o să fie vreme frumoasă, o s-o vedeți la piscina de la *Intercontinental*. Se duce în fiecare zi.

Viră la dreapta. Puțin mai departe, câțiva soldați în uniformă de camuflaj opreau vehiculele ce coborau colina ca să le controleze portbagajele în căutare de explozibili. De aproape, hotelul *Intercontinental* nu mai părea chiar atât de liniștit. Câțiva soldați stăteau de pază în parcare. Câteva mici columbiene, deocheate se învârteau pe la recepție. Malko se pomeni într-o cameră cu ferestrele spre piscina pustie acum. Parcă ar fi undeva la țară. După ce făcu un duș, își puse tocul, verifică încărcătorul armei și coborî să bea ceva la bar. I se părea ciudat să fie înarmat ca un gangster.

*

* *

Club Campestre era aproape la fel de bine păzit ca și Fort Knox. Îndată ce Malko opri când intră pe *carrera* 44, mașina închiriată fu înconjurată imediat de paznici înarmați. Îi cerură actele, le verificară, trecură o oglinjoară pe sub Toyota ca să se asigure că nu avea o bombă și fu nevoit să deschidă portbagajul înainte de a intra. Clubul în sine semăna cu o moșie foarte mare, mai degrabă sinistră decât primitoare. La parter era o expoziție de pictură. Ajunse la etajul întâi într-un restaurant imens aproape gol. Deasupra unei piscine, trei muzicanți cu chitare treceau pe la fiecare masă. Îl instalară lângă vreo doisprezece băieți și fete care se distrau zgomotos. Comandă o *aguardiente,* pe care barmanul i-o servi cu sare și lămâie.

Miguel Botero apăru când era deja la al treilea pahar. Era îmbrăcat la fel de neglijent, în schimb, era însoțit de o apariție de vis. O negresă cu trăsături delicate, cu un nas fin și drept, bine făcută, cu sâni ascuțiți și niște șolduri superbe, care era aproape mai înaltă cu un cap decât el. Miguel Botero făcu prezentările.

— Malko Linge, Teresa Alvarez. Teresa este judecător. Lucru cam dificil pe aici.

Comandară. Toată mâncarea era franțuzească. Miguel

Botero ceruse politicos să-l lase să se așeze cu fața spre ușă.

— Amândoi suntem niște persoane foarte amenințate, explică el. Mi-au dat o vestă antiglonț, dar e așa de grea că nici nu pot să o port! Iar Teresa doarme cu pistolul sub pernă și nu iese decât însoțită de cineva înarmat, firește când nu este cu mine. Vecinii ei îi fac toate cumpărăturile, dar mașina ei nu este blindată… În ziua în care or să vrea într-adevăr să…

— Să nu fim fataliști, zise Teresa cu glas blând. Cea mai bună prietenă a mea a fost asasinată acum trei luni. În timpul anchetei, beneficiez de protecție. După aceea, s-a terminat, nu au destui oameni.

Miguel Botero își aprinsese o țigară. O puse în scrumieră și o cuprinse pe după umeri.

— În curând, vom merge pentru o vreme în Statele Unite, continuă el. Eu trebuie să urmez niște cursuri la FBI.

Li se aduse o supă de pește, abia scoasă din conservă. Miguel Botero rupse tăcerea.

— Este foarte dificil să fii de partea legii, traficanții au atâția bani… La un moment dat, toți ofițerii au închis ochii, când erau locotenenți sau căpitani. Iar traficanții nu uită. Jumătate din oraș este construit cu banii de pe droguri.

Muzicanții dispăruseră, lăsând locul unei slasa lente. Miguel se scuză și o trase pe Teresa în ringul de dans. Malko îl privi dansând cu judecătoarea, strâns îmbrățișați. Se vedea că este foarte îndrăgostit. Când se întoarseră, polițistul reluă:

— La noi, guvernul nu face nimic pentru săraci. El Mexicano electrifică mahalalele, construiește stadioane, face donații în bani. Dacă traficanții sunt atât de puternici, este și pentru că oamenii de la periferie îl consideră binefăcătorul lor.

Tânăra judecătoare se ridică, iar Malko îi privi șoldurile care se legănau. Ca fotomotel, ar fi câștigat o avere. Miguel Botero mai luă o țigară.

— Să fiți atent în hotel, că este plin de turnătorii traficanților, îl sfătui el. Dacă vreți să vă întâlniți cu Isabel Nieto, trebuie să vă prefaceți că o agățați… Nu uitați să vă jucați rolul și să luați legătura cu cei din DAS în mod oficial. Traficanții se vor mira că nu faceți nimic.

În depărtare se auzi o rafală de armă automată. Polițistul zâmbi.

— Nu-i nimic. Oricum, recruții câștigă trei mii de pesos pe lună... Nu sunt greu de cumpărat. Dorm deseori la Teresa ca să nu se mai sperie așa de rău. Dar e o prostie; dacă vin, ne omoară pe amândoi.

Malko se uită la el mirat. Acest omuleț cumsecade nu semăna deloc cu un columbian de rând, cu eroismul său de un calm neobișnuit...

— Dar dumneavoastră? întrebă el. De partea cui sunteți?

Polițistul fu zguduit brusc de un acces de tuse care îi umplu ochii de lacrimi. Când își recăpătă respirația șuierătoare, zise:

— Nu știu, domnule, îmi iubesc țara. Aș avea senzația că o trădez dacă i-aș ajuta pe traficanți. Mi-e rușine de Columbia și de felul cum este privită în afară. Mi-aș dori să am mijloace și bani. La Medellin, poliția dispune de un singur elicopter. Nici măcar nu am bani să-mi plătesc informatorii. Cu toate astea, își riscă viața. Îi mai invit la masă la Teresa. Gătește foarte bine.

Negresa se întorcea. Cina se terminase repede. Miguel Botero se uită la ceas.

— Noi plecăm, vă mulțumesc mult, a fost delicios.

Părea aproape umil. Scrise un număr de telefon pe o bucățică de hârtie și i-l dădu lui Malko.

— Dacă aflu ceva interesant, vă sun. Dacă credeți că aveți nevoie de mine, sunați-mă la acest număr. Este al Teresei. Mă găsiți des acolo. Să nu-mi telefonați niciodată la birou, decât dacă este foarte urgent.

Străbătură expoziția de pictură de la parter, când aproape că se ciocniră de o pereche. O columbiană plinuță, gătită de sărbătoare, la brațul unui bărbat cu părul pomădat și gălbui. Privirea se opri la trioul format de Teresa Miguel și Malko cu vădită surpriză. Polițistul îi adresă un semn respectuos cu capul, iar bărbatul abia catadicsi să-i răspundă. Ajuns în grădină, Miguel se întoarse către Malko.

— L-ați văzut pe tipul cu care ne-am întâlnit? Este doctorul Oscar Lopez-Triana. Directorul DAS din regiune. Este ofițer în

retragere. Și el poartă vestă antiglonț din kevlar…

— Mi s-a părut că v-ați simțit un pic stânjenit, observă Malko.

— Oh, aici, este un local foarte scump! Dacă mă vede, crede că sunt și eu cumpărat.

Se despărțiră în parcare. Malko se duse la hotel pe străduțele dosnice din Poblado. Toate restaurantele erau închise. Norii ascundeau vârfurile dealurilor și se vedeau doar luminile din centrul Medellinului. Se încuie în cameră cu arma alături. Era mulțumit că îl cunoscuse pe Miguel Botero. În această țară coruptă, era o binecuvântare să întâlnești un om ca el.

*

* *

Soarele se reflecta în ochelarii de soare cu lentile din sticlă cu rame albastre ai superbei roșcate lungite pe marginea piscinei hotelului *Intercontinental*. Malko o studia de la „cofee-shop”. Era o superbă plantă tropicală, dar probabil carnivoră. Costumul de baie întreg argintiu îi scotea în evidență trupul plinuț și bronzat, iar părul roșcat i se revărsa ca o cascadă pe umeri. Era Leoaica, amanta lui Yaakob Netamayu. Cu ea trebuia să ia legătura. Malko se ridică și se duse încetișor să se așeze pe un șezlong lângă tânăra femeie.

Aceasta întoarse fugitiv capul înspre el, apoi se uită la un televizor Seiko, nu mai mare decât un pachet de țigări. Se parfumase din belșug, probabil ca să alunge muștele. La un moment dat, ea se întoarse și luă o poziție extrem de provocatoare, oferindu-i lui Malko linia sinuoasă a spatelui. Malko se aplecă și puse mâna pe șoldul rotund.

— *Señora?*

Isabel Nieto tresări și se întoarse.

— Ce doriți?

— Să vorbim, Isabel, zise el.

Ea își scoase ochelarii, arătându-și încântătorii ochi verzi, plini de vădită curiozitate. Vocea era extrem de răgușită, joasă, senzuală.

— Cine sunteți?

— Prietenul unui prieten. Cântați în acest moment? Aș dori foarte mult să vă ascult.

Ea se destinse puțin, dar zise imediat cu voce spartă:

— Eu nu cânt. Cine sunteți?

— Vreau să mă întâlnesc cu Yaakob Netamayu.

Ea îl fixă cu privirea îndelung, neîncrezătoare, apoi își scuturâ coama de păr roșcat.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, *señor*. Lăsați-mă în pace.

Sări imediat în picioare. Înșfăcă prosopul și plecă legănându-și șoldurile, înconjurând piscina. Malko fugi după ea și o ajunse la intrarea în cabinele de schimb. Ea se întoarse furioasă.

— Domnule, aici este numai pentru femei.

— Și mi se pare că dumneavoastră sunteți una dintre ele, spuse el zâmbind.

Descumpănită, Isabel Nieto ezită, apoi zise fără prea mare convingere:

— Lăsați-mă în pace.

Malko îi bară drumul. Un mustăcios cu cămașă mexicană apăru brusc și se opri la câțiva metri ca să-i observe.

— Eu mă numesc Malko Linge și locuiesc în camera 437 în acest hotel. Am venit special ca să-l întâlnesc pe Yaakob Netamayu. Sunați-mă îndată ce aflați ceva. O.K.?

Se pregătea să plece, când ea îl strigă cu vocea frumoasă de vampă tropicală.

— Așteptați până mă îmbrac!

Apăru după un sfert de oră îmbrăcată cu un tricou care părea prea mic pentru sânii enormi și cu un jeans roz cu inimioare imprimate, încălțată cu niște cizmulițe cu tocuri foarte înalte. Era machiată precum regina din Saba în zilele de sărbătoare. Ea îi strecură lui Malko în palmă o hârtiuță împăturită.

— Adresa și telefonul, spuse ea în șoaptă. Vă sun peste două zile. Acum plec la fermă. Când mă întorc, vin cu vești. *Hasta luego*.

Deși coridorul unde se aflau cabinele era destul de larg, ea se frecă un timp de Malko, iar el îi simți presiunea pieptului voluminos strivindu-se de cămașă. Leoaica sugea de la două oi. Malko puse mâna pe șold. Îl zări în oglindă pe mustăcios. Avea o mutră de bătăuș. Isabel Nieto rămase un timp așa, uitându-se în ochii lui. El citi în privirea ei verde un îndemn fără echivoc.

— Ar trebui să vă ascult cântecele, spuse el.

Ea râse din fundul gâtului, extrem de provocatoare.

— Când mă întorc! *Adios!*

Ieși după ea, iar mustăciosul veni după ei. Malko o văzu pe Leoaică urcându-se într-un BMW de culoare albă și se întâlni cu columbianul în hol. Era ciudat…

*

* *

Telefonul sună la opt fix. Miguel Botero, polițistul, întrebă:

— Vreți să mâncați cu noi? Ne întâlnim în parchingul din centrul comercial San Diego. Pe aceeași stradă cu hotelul, dar puțin mai jos. Mergem cu mașina mea…

Malko acceptă cu plăcere. După un sfert de oră, se urcă în Mazda împreună cu cei doi columbieni. Pe podea zăcea pușca automată a judecătoarei. Merseră spre est, pe *carrera* 44, un bulevard larg mărginit de clădiri moderne și de locuințe somptuoase, care șerpuia pe versantul colinei. Miguel Botero o luă pe o străduță și se opri în fața unei firme ce anunța *La Barra Antioquiana*. Un paznic cu poncho și pălărie de pai, cu o pușcă veche în mână, se grăbi să parcheze Mazda.

— Aici au bucătărie *criolla*[16], îi explică polițistul.

Restaurantul nu era prea mare, decorat cu obiecte de artizanat și aproape pustiu. Malko se pomeni cu o *mazamorra* în față, adică supă de pui cu bucăți enorme de turte din porumb, iute ca focul, în timp ce Miguel și Teresa se îndopau cu *chicharron* cu yuca. Clienții intrau și ieșeau, după ce zăboveau câteva minute la bar. La un moment dat, lui Malko i se păru că în penumbră îl zărește pe mustăciosul de la *Inter*

[16] Creolă, adică locală.

însoțit de o femeie. Însă toți columbienii seamănă între ei. Dar când vru să-i vadă mai de aproape, aceștia dispăruseră…

Era pe cale să guste din *Besos de Negra*, desertul tipic columbian, când restaurantul fu zguduit de o explozie puternică. Malko se pomeni cu farfuria în față, în timp ce masa zbură cât colo din cauza suflului violent. Peste ei căzură bucăți din tavan, sticlele de la bar se făcură țăndări într-un zgomot înfiorător. Miguel Botero se ridică scuturându-se de moloz, cu Beretta în mână. Se repezi către ușa smulsă din țâțâni, urmat de Malko. Toaleta era devastată. O chiuvetă zburase de la locul ei și se spărsese într-un zid. Peste tot erau fiare care atârnau din pereți. În aer plutea un miros acru de dinamită. Cu arma în mână, polițistul îl trase după el pe Malko.

— Este o *patata*[17]. Să plecăm.

În trecere, îi dădu o mie de pesos patronului care rămăsese culcat la pământ și se duseră la Mazda. Pe *carrera* 44 întâlniră o mașină de pompieri. Teresa nu se clintise, tamponând în liniște o mică julitură pe obraz. Malko se aplecă înspre Miguel.

— În seara asta, cred că am văzut un tip care mă supraveghea la hotel.

Îi povesti despre întrevederea cu Leoaica. Polițistul clătină din cap.

— Da, e posibil, dar poate să fie doar o coincidență. Restaurantul aparține cuiva care nu-i are la suflet pe traficanți. E de ajuns ca să pună o bombă…

Judecătoarea îi spuse ceva în spaniolă, iar el viră imediat, apoi se opri puțin mai departe în fața unui mic sanctuar săpat în stânca dealului: Malko zări o Fecioară înconjurată de icoane și de lumânări. Teresa Alvarez coborî și îngenunche în fața ei. Miguel se întoarse zâmbind.

— Teresa este foarte credincioasă, chiar superstițioasă. Aici este altarul unde vin foarte des traficanții ca să se roage, fiindcă în acest loc El Mexicano a scăpat cu viață dintr-un accident de elicopter. El a pus statuia Fecioarei Maria aici. Vine multă lume.

[17] Bombă cu putere mai mică.

Se întrerupse fiind cuprins din nou de un acces de tuse. După ce se calmă, mormăi:

— Ar trebui să renunț la fumat, dar sunt stresat. Când voi ajunge în SUA...

Teresa își terminase rugăciunile și se întoarse la mașină. În timp ce urcau panta spre *Inter,* Malko întrebă:

— Cum am putea să aflăm dacă a fost o întâmplare, sau dacă am fost vizați?

Miguel se întoarse și îi adresă un zâmbet obosit.

— Pe mine și pe Teresa vor să ne omoare, nu doar să ne sperie... Trebuie să vă spun că Mexicanului nu-i place deloc că vă aflați la Medellin. În curând veți primi un coșciug în miniatură. Asta vrea să spună că trebuie să plecați din oraș ori să rămâneți definitiv.

Malko îi blestemă pe „gemenii” uriași din Bogota: Wayne Maifort și John Clifton. După părerea lor, traficanții de droguri trebuiau să-i suporte prezența la Medellin, atât timp cât era oficială... Oare ce s-ar întâmpla dacă Pedro Garcia Velasquez ar afla adevăratul motiv al venirii lui în oraș?!

Capitolul VI

Câțiva nori răzleți se adunară în jurul colinelor verzi care împrejmuiau hotelul. De două zile Malko nu se mișcase aproape deloc și se plictisea îngrozitor. Doar o dată se dusese la sediul DAS, unde un ajutor de băgător de seamă îi povestise verzi și uscate, făcându-i un tablou idilic al luptei împotriva traficanților de droguri. Nu primise nicio veste de la Miguel Botero și nici de la Wayne Maifort. Micuțele columbiene de la recepție îi adresau pe față ocheade pline de subînțeles. Un american singur, plin de bani era o pradă sigură. Una dintre ele îi făcu o propunere în timp ce își lua cheia.

— Du-mă la dans la Rio Negro. Vom dormi acolo, pentru că e periculos să mergi noaptea.

Nici că se putea o propunere mai directă. Telefonul sună,

iar el dădu televizorul mai încet.

— Malko?

Vocea răgușită îl făcu să se încălzească din cap până-n picioare. Era Leoaica. Se întorsese.

— Da.

— *A las sieste*, la mine. *Hasta luego*.

Închisese deja. Avea două ore la dispoziție. Trebuia să verifice dacă este urmărit. Coșciugul despre care îi spusese Miguel nu sosise încă, dar nu pleca nicăieri fără armă. Mustăciosul nu apăruse, dar erau destui oameni care căscau gura prin hol, ca să nu mai vorbească despre șoferii de taxi... Coborî și se îndreptă spre centru. Ploua cu găleata. O luă pe *calle* 51, aglomerată și zgomotoasă, apoi urcă spre nord, uitându-se mereu în oglinda retrovizoare.

Circulația era îngrozitor de anevoioasă, iar pe trotuare erau cozi interminabile în așteptare de *bucetas*... O luă spre Poblado pe bulevardul San Diego și viră pe *calle* 20, urcând colina. Găsi locuința Isabelei Nieto pe *carrera* 38, *edificio Montecarlo*. O clădire splendidă din cărămidă înconjurată de o grădină tropicală. În hol stătea un portar împodobit cu fireturi și galoane. Malko îl întrebă despre columbiană, iar acesta o sună imediat la interfon.

— *Tercero, apartamento 322*, zise el.

Cabina liftului era din lemn roz... Totul era numai marmură și esențe de lemn prețios. Isabel Nieto îl aștepta în pragul ușii, îmbrăcată într-un soi de sarafan din zale argintiu, supermulat pe ea, al cărui decolteu îi oferea ca pe tavă pieptul bogat. El îi atinse șoldul și avu senzația că mângâie o armură, însă una călduță! Leoaica îl conduse în alcovul intim alb cu auriu. Tot ce se găsea aici purta amprenta lui Claude Dalie care venise special cu avionul personal: canapeaua stil Ludovic al XV-lea din mătase albastră, cu spătarul auriu, măsuța joasă susținută de fildeșii unui elefant, cei doi negri din abanos și mobila neagră lăcuită, care adăpostea televizorul și o combină *hi-fi*. Peste tot erau fotografiile Isabelei în ținută de scenă sau în costume de baie supersexy. Pe măsuța joasă zări o fotografie alb-negru a ei împreună cu un bărbat ras în cap.

Era israelianul.

Malko se așeză lângă ea pe canapea. O sticlă de Dom Pérignon aștepta destupată în frapieră, din care Isabel băuse binișor. Își puse picior peste picior, ridicându-le cât de sus îi permitea sarafanul și îi aruncă lui Malko o privire arzătoare.

— Vreți să mă vedeți cântând?

— Desigur!

Ea apăsă o telecomandă, iar ecranul unui imens televizor Akai se lumină brusc. După o fracțiune de secundă, Isabel Nieto apăru cu brațele ridicate deasupra capului, ondulându-și bazinul de parcă ar fi făcut amor. Vocea răgușită i-ar fi smuls Islamului și pe cel mai habotnic aiatolah. Ea se legăna pe canapea în timp ce privea videoclipul. Nemaiputând să reziste, se ridică până la urmă și începu să danseze cu înflăcărare o cumbia.

Se legăna în fața lui Malko, însă el nu venise special pentru această demonstrație... Deodată, întinse mâna și îl trase de pe canapea, lipindu-l de ea. Își legăna pântecele într-un ritm îndrăcit. Își dăduse capul pe spate și se uita la Malko printre gene ca să vadă ce efect producea.

— Vă place cântecul meu?

Încetini ritmul, trecând pe o salsa lentă care îi permitea Leoaicei să se mai frece puțin de el. Malko se întreba dacă nu făcea intenționat pe seducătoarea.

— Aveți vreun mesaj pentru mine? o întrebă el.

— Mai târziu, i-o tăie cântăreața, lipindu-se și mai tare de el.

Videoclipul se apropia de final. Era prea mult. Malko se hotărî să o prindă în propriul joc. Căută cheița fermoarului sus lângă ceafă și îl trase în jos brusc. Isabel trase un chiot de surpriză. El îi scotea deja sarafanul, eliberând sânii enormi. Mai jos avea doar un triunghiuleț din dantelă neagră, care îi ascundea sexul. Isabel Nieto se opri din dansat. Cu picioarele puțin depărtate, ea îl privea fix pe Malko, cu dispreț.

— Dacă mă regulați, și el află, vă omoară...

Încă o candidată ta medalia de aur pentru cinism. Malko o împinse spre canapeaua Ludovic al XV-lea. Ea îi scăpă râzând.

— Haideți să ne regulăm…

Fiindcă se îndrepta spre balcon, el crezu că a înnebunit. Culisă ușa cu geam și observă că în realitate balconul era o piscină în miniatură. Sau un jacuzzi ceva mai mare, luminat din interior. În fața lui Malko, ea rulă slipul din dantelă și îl lăsă să alunece în jos, dezvăluind tufa aurie tunsă în formă de inimă. Cu un gest mai mult decât provocator, ea îl lăsă să alunece în lungul coapselor cărnoase până când ajunse o grămăjoară neagră pe marmură. Malko se dezbrăcă și intră în jacuzzi. Îndată ce fu în apă, ea îi cuprinse în palmă sexul.

— Și tu o tragi bine, gânguri ea. Dar nu la fel de bine ca prietenul meu cel mai bun…

— Yaakob? întrebă Malko puțin afectat.

— Nu.

Ea se întoarse și luă un obiect de pe o etajeră din sticlă și i-l arătă lui Malko rânjind. Era un olisbos din abanos de o mărime impresionantă, inumană. Leoaica îi adresă lui Malko un zâmbet carnasier.

— Să nu fii gelos! Este reproducerea exactă a penisului unui catâr de la ferma mea… Într-o zi, îi atârna și m-a excitat. L-am mângâiat și am făcut un mulaj. Și culoarea este la fel…

În timp ce vorbea, își băgase mâna în apă și îl freca de pântece. Apoi, apăsă încetișor și îl introduse în ea centimetru cu centimetru, fără să ia mâna de pe sexul lui Malko pe care îl masturba cu blândețe. Când dispăru aproape în întregime, ea se opri strâmbându-se.

— Am senzația că sunt violată.

Cu toate astea, ea continua foarte încet, până când ajunse în poziția în care putea să-l manevreze. Respirația deveni mai sacadată. Toate astea îl excitau la culme pe Malko. Se apropie de ea și o sărută cu furie. Sfârcurile erau dure precum lemnul. Fără să i-o ceară, tânăra se întoarse oferindu-i fesele magnifice, cu capul sprijinit de mâinile cu care se ținea de margine, îngenuncheată în jacuzzi. Sexul era ocupat de penisul imens, iar Malko nu avea de ales. Găsi ușor deschizătura dintre coapse, dar când apăsă, Leoaica se ridică mârâind ca o sălbăticiune.

— Fă-o dintr-odată!

Dar el preferă să se afunde treptat, gustând înaintarea cu fiecare centimetru. Când începu să o pistoneze, cu mâinile încleștate pe sânii imenși, columbiana îngână tot felul de cuvinte obscene, în timp ce se ondula, implorându-l să o despice, până când juisară amândoi odată. Isabel ieși repede din jacuzzi, după ce își smulsese penisul din pântece și dispăru în casă.

Se întoarse cu salopeta-armură, machiată proaspăt și cu o lucire provocatoare în ochi. Ecranul televizorului se întunecase, însă în combină se mai auzeau cântecele Isabelei ca un fond sonor.

— Trebuie să plec, zise ea. Am program la *El Recuerdo*. O să-i înnebunesc pe toți. Mă voi gândi la tine.

— Cum rămâne cu Yaakob?

— Mâine la ora șapte, pe *calle* 54, 50 C. Este o fabrică de pielărie. *La Estrella*. Acum, du-te. Singur. Să spui că ai venit să vezi șaua pe care am comandat-o.

Cum era încă gol, ea îngenunche brusc și îl cuprinse cu gura câteva clipe, apoi se ridică râzând.

— Cânt mult mai bine dacă am gust de spermă în gură, spuse ea.

Cu Isabel, mercenarul israelian nu se plictisea deloc... Probabil că ea îi ghici gândul, că zise numaidecât:

— Mă culc cu Yaakob fiindcă mă excită. La fel ca tine. Amândoi simțiți pericolul și asta mă pune pe jar. Nu pentru că îmi dă bani. Sunt o femeie liberă. Toți bărbații îmi dau. Și tu ar trebui să-mi faci cadouri. Ador acest lucru. De exemplu, poți să-mi dăruiești un cal...

*

* *

Cum era și firesc, *calle* 50 C era întreruptă de canalul Medellin. În centrul industrial al orașului, străzile începeau cu numerotarea de unde se înfundau brusc. Era un adevărat labirint. Să nu mai vorbească de cele cu sens unic. Malko se învârtea de ceva timp, când ajunse în fine pe drumul cel bun.

O firmă anunța: *La Estrella, fabrica de cuervos*. Opri mașina puțin mai departe. Nu primise nicio veste de la Miguel Botero și, în afară de câteva crime, Medellinul părea destul de calm. De la atentatul din restaurant nu se mai întâmplase nimic suspect, iar el își petrecuse cea mai mare parte a timpului la piscina de la *Inter*, între două averse de ploaie. Ocupată doar o treime din capacitate, hotelul era sinistru.

Înainte de a intra în fabrica de pielărie, examină cu atenție *calle* 50 C. Cu atâtea magazine, mici depozite și camioane care încărcau marfă, era imposibil să afle dacă era urmărit sau nu. În plus, se mai și întuneca. Împinse ușa, liniștit de greutatea armei din toc. Mirosea a tanin și câțiva angajați se învârteau prin magazin. Peste tot erau șei de toate mărimile așezate pe niște capre din lemn. Pereții erau acoperiți în întregime cu harnașamente. Într-o vitrină erau etalați niște pinteni cu lucrătură de bijuterii. Un bătrân veni spre el zâmbitor.

— *Señor?*

— Sunt un prieten al Isabelei Nieto, începu Malko, și aș dori să văd șaua pe care a comandat-o.

Stătu o clipă pe gânduri, privindu-l neliniștit, apoi îi zâmbi din nou.

— *Con mucho gusto, señor. Par aqui*.

Îl conduse pe Malko pe un coridor îngust până la un depozit slab luminat unde mirosul era insuportabil. Peste tot erau împrăștiate lăzi și cutii, șei, hățuri și pereții plini de fotografii cu cai. În partea cealaltă mai era o ușă. Bărbatul îi arătă un obiect așezat în mijlocul încăperii.

— Iat-o, domnule.

Malko rămase înmărmurit. Nu văzuse în viața lui o asemenea șa. Avea două locuri! Și două perechi de scărițe. Nu era nevoie să întrebe pentru ce o comandase Leoaica. Ca să se reguleze când la pas, când la galop. Era una dintre recentele ei fantezii…

Bătrânul ieși pe unde venise. Malko așteptă, examinând șaua ca să-i treacă de urât. Peste tot era plin de praf. După douăzeci de minute de așteptare, nu se arătă nimeni, iar el

visase destul la câte se puteau face într-un asemenea obiect. Un zgomot ușor îl făcu să tresară. Zări o vagă umbră, apoi o siluetă care se desprinse de lângă perete.

— Rămâneți pe loc.

Vocea era calmă, iar engleza perfectă. Mai întâi zări capătul lung și dreptunghiular al unei puști automate „Desert Eagle”, ultima creație a tehnicii israeliene, apoi un bărbat masiv, mult mai înalt decât el, cu părul grizonat și tuns scurt, cu o cicatrice mare pe obraz. Ochii duși în fundul capului îl străpungeau pe Malko precum un laser. Era colonelul Yaakob Netamayu, fost combatant erou în Tsahal.

— Întoarceți-vă! îi porunci el.

Malko se supuse. Netamayu îi luă pistolul și îl puse mai departe. Apoi îl controlă pe Malko cu multă grijă, pipăindu-i chiar și picioarele. Apoi se ridică, se îndepărtă, își puse arma la centură și își aprinse o țigară.

— Pute rău aici, remarcă el pe un ton egal. De ce ați vrut să mă vedeți?

— Vin din partea oamenilor cu care ați lucrat la Beirut, zise Malko. Cei care v-au contactat prin intermediul lui Dirty Shirt Harry.

Un zâmbet vag, dar probabil lipsit de amabilitate, îi deformă gura israelianului.

— Beirut, zise el, e foarte departe. S-au schimbat multe lucruri de atunci. Iar americanii nu știu întotdeauna să facă un război…

În vocea lui erau accente de ură. Cu această figură masivă de mort, cu privirea rece, te ducea cu gândul la colonelul Kurtz din *Apocalypse Now*. Era omul care nu știa unde să se oprească. Malko înțelegea de ce fascinase o superbă plantă tropicală precum Isabel Nieto.

— Poate că au învățat între timp, observă Malko. Altminteri, nu m-aș afla aici.

Israelianul zâmbi cu ironie și ridică din umeri cu dispreț.

— Să fim serioși! Nici măcar nu îndrăznesc să iasă din Bogota. Altfel, ar fi venit ei aici. *They chicken out*[18]…

[18] Dau bir cu fugiții.

— Există alte motive, spuse Malko. Sunt însărcinat să vă fac o propunere.

— Vor să mă retrag?

— Nu. Vor să ajutați Compania.

— De ce? S-au purtat mizerabil cu mine. M-au trădat șiiților. Acum toți palestinienii din lume sunt pe urmele mele, de aceea putrezesc într-o țară ca asta. Cu o pensie de nimic! În plus, mai ascult și de ordinele lui Arik. Ei o știu foarte bine.

— Eu nu pot să spun decât ceea ce știu, argumentă Malko. Vă consideră un profesionist de mare clasă și o persoană de încredere.

— *Bullshit!* mormăi Yaakob Netamayu. Și pe urmă?

Trăgea cu nervozitate din țigară. Malko se întreba dacă aflase de Isabel.

— Am să vă fac o ofertă, continuă el. Compania și DEA îl vor cu orice preț pe Pedro Garcia Velasquez.

Israelianul rânji.

— Serios! Iarăși chestia asta! Să i-l ceară columbienilor, că ei știu unde este…

— Eu vi-l cer dumneavoastră, spuse liniștit Malko. Este înțelegerea noastră, fără știrea columbienilor.

De data asta, fostul colonel păru descumpănit. Aruncă țigara pe jos și se apropie de Malko.

— Vor să-i ajut să pună mâna pe Pedro?

— Exact.

— Și după aceea?

— Va fi trimis direct în Statele Unite, fără participarea columbienilor. Cu un avion aparținând DEA.

Israelianul se uita ciudat la el. Clătină ușor din cap.

— Nu vă cred. Este imposibil. Sunt prea naivi.

Malko se așteptase la așa ceva. Scoase cu grijă din buzunar fotocopia decretului semnat de președintele Bush cu câteva zile în urmă și i-l întinse.

— Citiți.

Yaakob Netamayu citi rar, apoi îi restitui documentul. Expresia feței se schimbase.

— Le-a trebuit un sfert de veac să înțeleagă, observă el. Și

nici acum de tot... Teroriștii ar trebui împușcați, nu arestați.

— Bush vrea proces pentru Pedro Garcia Velasquez, adăugă Malko. Vrea spectacol ca să-i înspăimânte pe unii și să încurajeze guvernul columbian. Altfel lumea va crede că l-a ucis concurența... Așadar, sunteți de acord să colaborați cu noi?

Israelianul îl privi îndelung.

— De unde știți că pot să fiu de ajutor?

— Locuiți cu El Mexicano, zise Malko. Și are încredere în dumneavoastră. Ne ocupăm noi de rest.

— Cât?

— Vom discuta în câteva momente. Credeți-mă că veți primi destul ca să vă odihniți la soare tot restul vieții.

Urmă o lungă tăcere. Se auzea circulația de afară. Atmosfera era sufocantă. După un timp, colonelul israelian rupse tăcerea:

— Sunt de acord să discutăm despre ofertă. Dacă ajungem la o înțelegere, *eu* voi pune condițiile. Vreau să vă am sub ochi, îndată ce îl voi răpi pe Velasquez. Iar dumneavoastră garantați cu viața. O.K.?

— O.K.. Aprobă Malko.

Acum că Yaakob Netamayu acceptase în principiu, treaba mai grea de-abia începea. Trebuia să transforme o idee nebunească într-o operațiune reușită.

Capitolul VII

Liniștea apăsătoare care domnea în micul depozit de pielărie fu întreruptă de Yaakob Netamayu:

— Dacă este o capcană nenorocită, mormăi fostul colonel din Mossad, nu voi fi singurul care își va lăsa oasele aici.

— Nimeni nu-și va lăsa oasele aici, dacă acționăm cu prudență, zise Malko. Întrebarea de bază e simplă: puteți singur, fără ajutorul altcuiva, să-l scoateți pe Pedro Garcia Velasquez din ferma lui?

Israelianul îl opri cu un gest.

— Stați puțin! Parcă era vorba de bani. De la cine îi primesc?

Malko zâmbi amuzat. Colonelul din Mossad se înfierbântase…

— O să vă serviți singur, spuse el.

Yaakob Netamayu se uită la el șocat.

— Cum adică?

— Știm că El Mexicano are mereu la el între zece și cincisprezece milioane de dolari bani lichizi, îi explică Malko. Toți banii vor fi ai dumneavoastră. Vă puteți duce cu ei unde doriți.

Yaakob rămase mut câteva clipe, apoi izbucni, bătând cu piciorul în solul cu praful până la glezne.

— *Son of a bitch!* Nu vă mulțumiți că îmi cereți o treabă practic imposibilă, dar nu vreți nici să băgați mâna în buzunar… Vă bateți joc de mine?

Și pusese nervos mâna pe mânerul puștii „Desert Eagle”. Malko îi aruncă o privire plină de răceală.

— Colonele, nu faceți pe prostul. Eu nu știu cu cât vă plătește El Mexicano ca să-i pregătiți ucigașii, dar nu cred că vă dă mai mult de câteva mii de dolari. Niciodată mercenarii nu sunt plătiți bine. Cum vedeți dumneavoastră viitorul? Undeva în Africa? În Afganistan? În America Centrală?… Într-o bună zi, vă veți alege cu un glonț sau vă vor lichida prietenii… Poate chiar Pedro Garcia Velasquez. Va fi suficient să fie presat de guvernul columbian. Se va debarasa de dumneavoastră ca să-i calmeze.

— Mai slăbiți-mă! mormăi israelianul.

Avea spume la gură, strângea buzele și era palid la față. Malko continuă fără să se intimideze.

— Este adevărat, nu costă nimic Agenția, dar singur nu veți putea niciodată să dați o lovitură ca asta și o știți foarte bine. Cu atât mai puțin veți putea pleca viu din această țară. Știm că nu pilotați. Vă ofer logistica și șansa să vă retrageți pentru totdeauna. Dar nu vreau să vă forțez mâna. Mai gândiți-vă. Eu sunt la *Intercontinental* și mai stau încă trei zile.

Malko se îndreptă către culoar și deschisese deja ușa când

israelianul strigă cu voce gâtuită:

— Așteptați!

Malko se întoarse. Yaakob Netamayu se apropie foarte mult de el și îi aruncă drept în față:

— Dacă este o farsă, primul lucru pe care îl voi face va fi să vă trag un glonț în cap.

Malko îi susținu privirea și întrebă cu voce calmă:

— Unde este în acest moment Pedro Garcia Velasquez?

— La Napoles, ferma lui.

— Este bine păzit?

— Are vreo sută de oameni. Plus două elicoptere și câteva mașini blindate. Aparate de radio și informatori peste tot. Are un informator foarte bine plasat care îl ține la curent cu tot ce se întâmplă.

— Cine?

— Nu știu, el îi spune *El coyote amarillo*[19]. Dacă nu vreți să ne trezim amândoi cu beregata tăiată și aruncați în Rio Magdalena, să nu aveți încredere în niciun columbian.

— Știu, spuse Malko. Să presupunem deci că reușiți să puneți mâna pe El Mexicano și îl scoateți din fermă, fie cu elicopterul, fie cu mașina. Ce faceți după aceea?

— Nu vom ajunge prea departe, zise israelianul. Oamenii lui vor face tot ce le stă în puteri ca să-l salveze. Pot foarte ușor să blocheze cele două drumuri, cel spre Bogota și cel spre Medellin. Toată regiunea este controlată de ei. De asemenea, este imposibil să o luăm pe râul Magdalena, căci ne vor prinde foarte repede. În plus, armata columbiană nici nu se află prin zonă. Sunt doar câțiva agenți din DAS care tremură de frică. Ce idee aveți?

— Dirty Shirt Harry?

Israelianul se strâmbă cu dispreț.

— Derbedeul ăla…

— O fi el derbedeu, dar știe să piloteze și, după cum știți locuiește într-un sat foarte apropiat de moșia lui Velasquez. Am discutat deja cu el. În apropiere de casa lui este o pistă de aterizare pe care o folosesc uneori și traficanții. Îi punem la

[19] Coiotul galben.

dispoziție un aparat Piper Comanche. În ziua cu pricina, se va duce să-l ia de la Medellin, apoi ne va aștepta pe noi acolo. Îndată ce ajungem, ne luăm zborul spre Bogota. Direct în zona controlată de DEA... Când columbienii își vor da seama ce se întâmplă, veți fi deja în spațiul aerian internațional. După aceea, vă veți despărți: agenții din DEA îl vor duce pe Pedro Garcia Velasquez în fața unui judecător federal american, iar dumneavoastră veți pleca cu banii...

— Dar pe Dirty Shirt Harry cine îl plătește?

— Noi.

— Și nu o să ne înșele?

— Nu. Vrea să lucreze din nou pentru CIA. Și va avea destui bani ca să plece liniștit din țară.

Yaakob Netamayu își răsfrânse buzele groase într-un rânjet mut.

— După lovitura asta, o să mă vâneze! Chiar dacă va sta la închisoare în Miami, un tip care dispune de două miliarde și jumătate de dolari are brațul destul de lung. Și eu mă voi ascunde.

— Planul vi se pare rezonabil?

— Este atât de frumos, încât îmi vine să plâng, zise israelianul batjocoritor. Avem o șansă la o mie ca să reușim.

— De ce?

— Pentru că El Mexicano este un nenorocit... Controlează singura frontieră între Mexic și SUA, la sud de Rio Grande, care îi aduce profituri enorme. În plus, are un instinct animalic...

— Gata, v-ați și răzgândit?

— Nu. Sunt lucid, atâta tot. În Liban, mi-am riscat pielea enorm pentru mult mai puțin. Dacă mă prindeau palestinienii, mă prăjeau de viu. Așa că...

— Așa că îi dăm bătaie, zise Malko.

Israelianul îi aruncă o privire fioroasă.

— Spuneți „îi dăm”, de parcă n-aș face eu munca cea mai grea.

— Practic nu pot să vă înlocuiesc, zise Malko. Când credeți că veți putea începe?

— Nu știu. El Mexicano se mișcă tot timpul. În cel mai bun caz, nu voi putea să vă anunț decât cu patruzeci și opt de ore înainte. Îndată ce sunt călare pe situație, o anunț pe putoarea aia de Isabel. Ea vă duce la ferma ei, care este destul de aproape de moșia Napoles. Nu veți fi observat, căci are mereu musafiri... Acolo veți aștepta vești de la mine. Va trebui ca dispozitivul de fugă să se afle la fața locului.

— Cum veți proceda ca să mă anunțați? Îmi veți telefona?

Yaakob Netamayu oftă amuzat.

— Nu, în Magdalena Medio nu există linie telefonică. Voi pretexta că vin să o vizitez pe Isabel și atunci o să vă anunț ziua și ora operațiunii. Nimeni nu va bănui nimic. După aceea, veți pleca de la ferma Isabelei și vă veți caza la un mic motel de pe autostrada Medellin – Bogota. Se numește *La Cantina*. Are meritul că este la doi kilometri de intrarea pe moșia Napoles, pe dreapta, când vii dinspre Medellin.

— Acolo veți veni cu Pedro Garcia Velasquez?

— Da. Nu trebuie s-o lungim. Vom pleca imediat să-l găsim pe Harry și avionul lui.

— Cum veți reuși să scăpați de gărzile apropiate lui Pedro?

Israelianul îi adresă un zâmbet rece.

— Să nu vă faceți griji. La el pe moșie se simte în siguranță și nu are multă lume în preajmă. Cu un Ingram echipat cu amortizor, facem curățenie numaidecât. Însă, îndată ce își vor da seama de răpire, oamenii lui Velasquez se vor dezlănțui. Trebuie să avem toate avantajele de partea noastră. Firește că voi dispune de un mijloc de transport, probabil Blazerul lui Velasquez, dar putem să avem ghinionul să facem pană. Dacă se va întâmpla așa, îl vom repara în iad. Avem nevoie și de un vehicul de rezervă. Isabel are un Jeep Cherokee nou-nouț. I-am cerut să vi-l împrumute ca să veniți la mine. Cu un astfel de bolid, suntem asigurați.

— Nu risc să atrag atenția celor din *La Cantina?*

— Veniți cu o fată. De exemplu, cu tipa lui Harry. Vor crede că ați agățat-o la un service.

Israelianul își șterse fruntea și se uită la ceas. Căldura umedă și mirosul de transpirație făceau aerul aproape de

nerespirat.

— Sunteți sigur că, în afară de Isabel, nimeni nu mai știe că ne-am întâlnit?

— Absolut sigur.

Yaakob Netamayu îl fixa cu privirea intrigat.

— Am auzit de dumneavoastră, zise el brusc. Altfel nu aș fi acceptat să ne întâlnim. Dar ce naiba căutați în văgăuna asta? Sunteți de la CIA, nu de la DEA…

— Este un schimb de experiență, zise Malko. Și-apoi, Compania vă consideră un pic și proprietatea ei.

— Tâmpiții! mormăi israelianul. Când ai nevoie de ei, îți pun aceeași placă. Acum ne despărțim. Ideea dumneavoastră e cam trăsnită, dar dacă aș putea să prind porcul ăsta gras și pe urmă să mă odihnesc… Ocupați-vă de tot și aveți grijă să nu fie nicio hibă tehnică, altfel suntem terminați. În caz că revocați ordinul, anunțați-mă prin Isabel. Nu vreau să rămân ca prostu' cu El Mexicano pe cap.

— Nu va fi nicio revocare, zise Malko ferm convins.

Fostul colonel din Mossad îi întinse pistolul ținându-l de țeavă și spuse:

— Așteptați zece minute, apoi ieșiți. Să nu-i spuneți nimic Isabelei. I-am zis că ați venit să-i vindeți arme lui Pedro.

— Vreți să o luați și pe ea?

Israelianul izbucni în râs.

— Doamne ferește… Tipe ca ea se găsesc pe toate drumurile. Când era în călduri, se culca cu taică-său. Dar are un fund cum la nimeni nu găsești…

Se îndepărtă în întuneric, iar Malko îl văzu alunecând ca o umbră pe străduța din spatele fabricii de pielărie. Așteptă zece minute, apoi ieși pe ușa din față. Magazinul era în beznă și numai bătrânul îl aștepta fumându-și țigara învăluit în fumul acrișor. Îi zâmbi lui Malko.

— Să-i spuneți doamnei Nieto că șaua este gata și e minunată…

— O să-i spun, îl asigură Malko.

Afară era chiar sinistru. Depozitele se închiseseră, iar cartierul era pustiu. Malko se rătăci pe străduțele înfundate și

se întoarse. Existau foarte puține poduri peste canalul care tăia orașul în două. Carcasa metroului aerian care nu se terminase sporea și mai mult atmosfera deprimantă. În afară de câțiva cerșetori, nu era nici țipenie de om. În depărtare, clădirile din centru se vedeau strălucind. Mii de luminițe scânteiau pe colinele din jur. Mii de săraci supraviețuiau de bine, de rău în casele dărâmate mereu de alunecările de teren. Nici măcar cocaina nu ajungea pentru hrana tuturor locuitorilor din acest oraș industrial.

Până la urmă găsi un pod și ajunse în Piaza de la Libertad, vizavi de centrul comercial San Diego. Colonelul Yaakob Netamayu acceptase destul de ușor să-și pună viața în pericol. Pentru zece milioane de dolari, firește... Dar cât putea să scoată de la El Mexicano dacă îi spunea despre complotul CIA? Și fără să-și asume niciun risc. Ca să se pună în slujba traficanților de droguri, trebuise să se lepede de etica strictă a Mossadului.

Malko încetini. În locul în care drumul se prăbușise, se formase o coadă interminabilă de mașini, așa că avu timp să se gândească în voie. Exista riscul să afle prea târziu dacă fostul colonel din Mossad era sincer sau nu.

*
* *

Jesus Medina clipi din ochi în soarele orbitor și trase adânc aer în piept. Dar și acesta era la fel de fierbinte și greu de respirat ca și în incinta închisorii Bella Vista, a cărei poartă greoaie de fier vopsită în albastru se închise în urma lui. Privi drumul șerpuitor și pustiu care ducea la Medellin, aflat la șase kilometri de penitenciar. Cartierul mărginaș Machado, situat în vestul Medellinului, nu mai avea niciun locuitor în afară de cei aflați la închisoare. Un temnicer care se întorcea îi aruncă o privire bănuitoare, în timp ce legăna o bâtă lungă din lemn. Cu cascheta lui albastră semăna cu un jucător american de baseball. Îi detestau pe americani, însă îi copiau în toate privințele. Jesus se îndreptă cu pas tărăgănat spre cafeneaua *La Espera* ca să mănânce cu adevărat după șase luni

petrecute la zdup.

Nu făcuse mare lucru, decât că îl ucisese pe majordomul unui dușman de-al Mexicanului cu nouă gloanțe distribuite cu mare eficacitate. La Medellin erau omorâți mai întâi majordomii, ca un avertisment, apoi erau eliminate victimele principale. Jesus, care nu era încă un ucigaș confirmat, se ocupa de treburile mai mărunte.

— Jesus!

Jesus Medina se întoarse, hămesit și arțăgos. Un bărbat care tocmai atunci coborâse dintr-o mașină îi făcea semne. Purta sutană. Era Javier Flavio, preotul parohiei San Layetano din *barrio* Aranjuez, acolo unde copilărise. Înainta spre el cu mersul lui legănat. Fusese singurul care îi scrisese în timpul detenției, trimițându-i chiar și *chorizo* și *suave* din care gardienii îi furaseră trei sferturi. Părintele Javier Flavio îi urmărise cariera de hoț tânăr, străduindu-se din răsputeri să-l aducă pe drumul cel bun. Totuși, Jesus era mirat că venise să-l ia. Mai cu seamă că nu avea mașină. Se îmbrățișară.

— A fost greu?

— Binișor, părinte, mormăi tânărul, dar mi-e foame.

— Haide să mâncăm ceva, zise preotul. Sunt cu un prieten care are ceva de lucru pentru tine. Să mergem alături.

Din mașină mai coborî un bărbat și veni spre el șchiopătând. Era aproape un pitic. Era supt la față, cu două cicatrice mari pe obrazul drept. Figura era luminată de un zâmbet seducător, iar cămașa descheiată la nasturi lăsa să i se vadă lanțul și cruciulița. Îl îmbrățișă și el pe Jesus, sub privirea înduioșată a preotului.

— Îl cunoști pe Manuel Arboles, zise acesta cu blândețe. A urmat catehismul timp de șase ani și nu m-a uitat niciodată. Este un bun creștin.

Firește că Jesus îl cunoștea… I se spunea „Arbolito” din cauza staturii lui și era tartorul bandei ucigașilor Los Pristos, specializat în omorul la comandă. Îi erau atribuite șaptesprezece asasinate și nu făcuse nicio zi de închisoare, lucru care îi permisese să-și cumpere un Renault 19 cu care venise acum să-l ia… Îi plăcea la nebunie să cânte la chitară

și se droga cu cocaină pură. De aceea avea această privire fixă și stranie.

Supraviețuind cu cinci răni, atribuia această șansă protecției divine și nu rata niciodată o faptă bună... Cei trei bărbați se pomeniră cu câte o ariaco[20] aburindă în față. Jesus Medina se repezi la porumb și la bucățile de pui, sorbind smântâna ca un porc. Mâncaseră pe săturate, apoi părintele Javier începu:

— Jesus, Manuel Arboles mi-a spus că are o treabă pentru tine. Știu că ești un bun creștin și vreau să-ți acord o șansă ca să nu te mai întorci aici...

Jesus Medina aprobă din cap cu gura plină. Arbolito așteptă ca să-și golească farfuria. Era încordat la culme. În sfârșit, se aplecă peste masă și spuse pe un ton confidențial:

— Jesus, părintele mi-a spus că ești băiat serios. De aceea vreau să te ajut... Am o treabă de făcut. Dacă accepți, primești patruzeci de dolari.

Jesus făcu un calcul rapid: patruzeci de dolari însemnau șaisprezece mii de pesos. Era un început bun. Acum avea în buzunar doar două sute de pesos, iar oferta făcută în dolari însemna că venea de la traficanți...

— *Con mucho gusto, señor Manuel,* zise el cu respect. Voi face tot ce îmi va sta în puteri. Despre ce este vorba?

— Despre un străin

Părintele Javier Flavio tresări. Manuel Arboles îi pomenise vag despre „golirea” unui depozit care, evident, nu era al lui. Un păcat neînsemnat. Cei doi bărbați nu-i mai dădeau nicio atenție. Jesus era încântat. Crima era singurul lucru la care se pricepea. Dar nu avea nicio armă. Arătă mâinile goale.

— *Señor* Manuel, eu n-am...

Arbolito îi adresă un zâmbet liniștitor.

— Îți voi da tot ce îți trebuie. Ești de acord? Dacă accepți, o să-ți mai găsesc de lucru.

După acest „contract”, vor urma multe altele. Jesus Medina se și vedea șeful cartierului, protejatul unui puternic traficant de droguri. Cu ei, nu rămânea mult la închisoare.

[20] Supă de pui cu smântână, cu porumb, cu avocado și cu cartofi.

— *Como no!* zise acesta cu entuziasm.

Deodată, își dădu seama că părintele Flavio se strâmba. Încă o dată căzuse pradă propriei naivități. Protestă cu timiditate:

— Jesus, tu ești un bun creștin, doar n-o să faci așa ceva… Să iei viața unui om.

Arbolito îi jurase că nu era vorba decât de o spargere la niște bogătași. Jesus își șterse bărbia de boabe de porumb și spuse pe un ton ferm:

— Părinte, eu sunt un bun creștin. Respect viața omului, dar patruzeci de dolari sunt totuși patruzeci de dolari! Și la urma urmei, este un străin…

În fața acestui raționament fără cusur, părintele Flavio nu mai insistă. Medellinul era capitala violenței, iar în Columbia, viața unui om nu valora nici cât o ceapă degerată. Arbolito se pregătea să-l plătească discret. Preotul își spuse că, până diseară, Jesus va omorî pe cineva ca să tacă rost de ceva bani. Era mai bine să fie un străin decât un enoriaș din parohia lui. Arbolito îi trase prietenește o palmă lui Jesus pe spinare.

— O să facem o partidă de biliard, asta o să-ți mai limpezească gândurile.

Cu pistolul în mână, biliardul era specialitatea lui.

Capitolul VIII

Malko puse frână ca să intre în parchingul hotelului *Intercontinental*. Vremea era îngrozitoare, cu averse care nu se mai terminau. Profitase de timpul liber ca să viziteze Museo de Antiochia. De când discutase cu Yaakob Netamayu, era liber ca pasărea cerului. Îl sunase de două ori pe șeful DAS, doctorul Oscar Lopez-Triana, dar nu reușise să stabilească o întâlnire. Era clar că DAS nu se prea grăbea să colaboreze cu DEA.

Se înnopta foarte repede, ca la Tropice. Până să ajungă din Plaza de la Libertad la hotel, se întunecase de tot. Parcă

mașina. În momentul în care se pregătea să coboare, văzu farurile aprinse ale unui vehicul parcat ceva mai departe. Era un break de culoare gri. Din cauza întunericului Malko nu reuși să vadă nimic în interior și nimeni nu coborî.

Brusc își dădu seama că prin preajmă nu era niciun taxi, niciun soldat, contrar obiceiului. Parcarea pustie i se păru dintr-odată un pericol. Își scoase pistolul din toc și introduse un glonț pe țeavă. Culasa pocni cu zgomot și asta îl liniști. Farurile breack-ului se stinseră și se aprinseră din nou. Așadar, semnalul era pentru el. Deschise portiera și privi în jur, crezând că este vreo ambuscadă. Însă nu se petrecu nimic.

Coborî și văzu o mână care îi făcea semn să se apropie din mașina în staționare. Era Miguel Botero, polițistul. Malko se apropie de el. Dar acesta nu mai era cu vechea lui Mazda albă, ci cu un Renault 11. Era și Teresa alături. Polițistul lăsă geamul în jos și zise:

— V-am așteptat. Mașina mea a rămas în pană. Domnul Clifton m-a sunat din Bogota ca să afle unde ați fost.

— Am niște vești pentru ei, spuse Malko.

— Urcați-vă lângă mine, îi propuse columbianul.

— Vreți să mâncăm undeva, sau doriți să discutăm în liniște? întrebă Malko.

Se săturase de atâta singurătate... Miguel Botero avu un acces de tuse, aruncă țigara și zise:

— Nu chiar acum. Șeful m-a convocat la o ședință de lucru. Dar puteți să beți ceva cu Teresa. Vă sun îndată ce voi fi liber.

— Cu plăcere, zise Malko. Dacă dorește.

— Sunt încântată, spuse judecătoarea cu un zâmbet malițios.

Tânăra coborî din Renault, îmbrăcată într-o rochie mulată dintr-un material imitație de panteră care o făcea și mai sexy, cu o geantă enormă din piele neagră atârnându-i de braț. Totul la ea era extrem de senzual, în afară de ochii mari și triști. Își legăna ușurel bazinul când mergea, ca și cum ar dansa salsa. Miguel Botero demară într-un nor de fum albăstrui.

Micul bar era aproape gol, însă în hol se învârteau câțiva mustăcioși. Malko și Teresa începură să discute în fața unui Cointreau cu multă gheață și unei *aguardiente*. Tânăra era nervoasă și se uita tot timpul în jur. Își pusese geanta pe jos, iar Malko zări un pistol automat cu țeava scrijelită, care se vedea puțin. Și el avea Sieg-ul în toc. Ea îi urmări privirea și oftă:

— Nu reușesc niciodată să mă relaxez... Dumneavoastră nu știți cum este. Și pe deasupra, oamenilor „normali” le e frică să stea cu mine.

Un mustăcios intră în bar, iar ea tresări. Malko pusese deja mâna pe pistol. Și el fusese prins în această atmosferă de nebunie justificată. Chiar în dimineața asta, citise în *El Espectator* un articol pe opt coloane despre încă o crimă. A douăzecia într-o săptămână. *Plomo o plata*... Teresa se întoarse spre el.

— Vedeți, cel mai groaznic lucru este să fii supravegheat tot timpul. Fiindcă au bani, traficanții își permit să plătească sute de iscoade. Iar toate atentatele lor sunt pregătite cu grijă la fel ca niște operațiuni militare.

— *Señor Linge?*

Una dintre micuțele columbiene de la recepție se aplecase spre el, cu niște pantaloni mulați din latex, cu niște unghii foarte roșii care nu se mai terminau, cu o privire vădit provocatoare, în ciuda prezenței Teresei.

— Da, răspunse Malko.

— Sunteți chemat la telefon. Este acolo, pe birou.

Malko se ridică și se duse la biroul din fala recepției. Receptorul era lângă aparat. Auzi o voce în spaniolă care întrebă:

— *Señor Linge?*

— *Si*.

— *Con mucho gusto, señor*. Vă sun din partea lui Miguel Botero. Vrea să veniți la cină la Envigado. La restaurantul *Salon de Jardines*. Toți șoferii de taxi știu unde se află. Acum este cu doctorul Oscar Lopez-Triana. Ajunge acolo într-o jumătate de oră.

Malko îi mulțumi și se întoarse la Teresa.

— Miguel poate să cineze cu noi la *Salon de Jardines*, o anunță el. Cunoașteți acest local?

— Da, spuse ea, este foarte plăcut și aglomerat. Dar nu știu dacă o să vă însoțesc. Nu aș vrea să vă las singur, dar dacă vine Miguel...

Malko insistă și reuși să o convingă. Îi plăcea compania acestei femei superbe, chiar dacă nu se putea atinge de ea... Cu aceste picioare care nu se mai terminau, cu bazinul fantastic, părea mai degrabă făcută pentru amor, decât pentru război. Ea își termină băutura și își luă geanta de jos. Era prima oară când Malko întâlnea o făptură de vis care căra după ea o ditamai arma. În loc de ruj...

El îi deschise portiera mașinii, iar Teresa se așeză, dezvelind în treacăt trei sferturi din picioare. La radio era o melodie salsa. Tânăra oftă:

— Îmi place la nebunie să dansez, dar nu am curaj să mă duc... Lui Miguel nu-i prea place...

— O să mergem toți trei, zise Malko.

Coborâră *carrera* 48, îndreptându-se spre sud. Envigado era unul dintre numeroasele *barrios* înghesuite la periferia Medellinului, situat chiar lângă Poblado, unde era și *Intercontinental*. Teresa îi arătă lui Malko o clădire albă imensă.

— Toată această clădire îi aparține lui Pedro Garcia Velasquez, spuse ea. Aici stau toți cei care i-au făcut servicii. Adică multă lume...

Bulevardul lung șerpuia printre locuințele somptuoase. Se apropiau. Deodată, Teresa întoarse capul și spuse pe un ton plin de îngrijorare:

— Cred că suntem urmăriți...

*

* *

Malko simți un val de adrenalină invadându-i arterele și stomacul i se păru dintr-odată greu. Privi în oglinda retrovizoare și zări două faruri albe la mică distanță de ei. Dar

destul de departe să se vadă în interiorul vehiculului.

— Sunteți sigură?

Judecătoarea zâmbi cu tristețe.

— Din păcate, nu este prima oară… Așa îmi dictează instinctul acum…

Desfăcu liniștită geanta, scoase pușca și o armă cu o mișcare precisă. Malko era fascinat de această femeie supersexy care se purta ca un bărbat. Farurile nu se apropiau de ei. Teresa puse arma pe podea.

— Poate că vor doar să ne intimideze, zise ea.

Mașina care îi urmărea trecu prin lumina unui felinar, iar Malko văzu că era un taxi. Acest lucru îl mai liniști puțin. Se apropiau de Envigado. Dacă îl avea alături și pe Miguel Botero, nu se mai temea așa tare. Ajunse într-o piațetă pătrată, umbrită de copaci, destul de bine luminată și înconjurată de clădiri pe toate cele patru laturi. Părea foarte animată. În dreapta lui, zări mai multe baruri. În fața oblonului lăsat al sediului „Banco de Bogota”, de-a lungul zidului era un raft plin cu cutii pentru chitară așezate într-un mod suprarealist. Teresa zâmbi când văzu că este mirat.

— Așa e obiceiul pe aici, îi explică ea. Pentru câteva zeci de pesos, muzicanții îți fac o serenadă pe terasa cafenelei.

Malko ajunse în fața localului *Salon de Jardines*, unde trebuia să-i aștepte Miguel Botero. Înăuntru lumea se înghesuia în jurul unei estrade pe care se agita o cântăreață cu rochie mini din lame argintiu, acompaniată de o fetiță aflată la prima ei comuniune… Amândouă se mișcau în ritm de salsa. Nici urmă de Miguel. Teresa se uită în piațetă.

— Nu-i văd mașina, zise ea. Încă nu a sosit.

Malko aproape că uitase de acel taxi. Atmosfera era mai degrabă liniștitoare. Câțiva soldați stăteau pe băncile din mijlocul scuarului, un cerșetor dormea direct pe trotuar, la adăpostul imenselor teancuri de ziare. Proprietarul barului de vizavi îi făcea semne disperate ca să-l atragă în localul său.

În momentul în care demara ca să găsească un loc de parcare, un camion Chevrolet apăru brusc în dreapta lui. I se așeză în față, iar Malko fu nevoit să frâneze cu toată puterea

ca să nu se ciocnească. Celălalt vehicul se opri de-a curmezișul șoselei, dar nu coborî nimeni din el. Furios, Malko trecu în marșarier ca să se elibereze. De abia se mișcase vreo cincizeci de centimetri, apoi se auzi un zgomot puternic de fiare. Se lovise cu botul de taxiul care îi urmărise. Zări prin parbriz două siluete și țeava unei arme. Căzuse într-o capcană.

Privi spre trotuar și văzu un muzicant care se apropia zâmbind de mașină cu o cutie pentru chitară în mână. Probabil că era în căutare de turiști. În acel moment, din taxi coborî un bărbat cu un pistol în mână. Instinctiv, Malko smulse Sieg-ul din toc. Trebuia doar să tragă piedica și să se întoarcă. Trase fără nicio ezitare, iar bărbatul se adăposti după mașină. Auzi un țipăt lângă el și se uită la Teresa.

Muzicantul deschisese cutia pentru chitară. Acum nu mai zâmbea deloc, ci era încruntat, uitându-se la Malko, ținând un mini-Uzi lipit de șold. Nu o văzu pe Teresa luând pușca de jos, crezând că se ferea de împușcături. Judecătoarea trase imediat. Împușcătura acoperi toate zgomotele din piațetă, iar tânărul ucigaș fu nimerit direct în piept. Fu proiectat în spate, ca de un pumn invizibil și căzu peste o masă din restaurantul *Salon de Jardines*. Teresa reîncărca deja arma, iar a doua împușcătură îi smulse ucigașului o parte din piciorul drept, de la șold până la genunchi. Teresa sări din mașină și începu să împroaște taxiul cu gloanțe, iar parbrizul se făcu țăndări. Fiind nimerit, șoferul se prăbuși peste volan. Însoțitorul său fugi, pierzându-se printre adevărații muzicanți. Soldații veneau în goană din toate direcțiile, iar oamenii fugeau care încotro. Pe estradă, cântăreața își vedea liniștită de treabă. Cu pistolul în mână, Malko fugi spre camion. Avu răgazul să zărească o figură cu mustață și alt Uzi.

Trase, însă glonțul lui nu făcu decât să zgârie geamul. Vehiculul demară imediat în scrâșnet de pneuri. Malko își goli încărcătorul în geamul din spate, dar nu obținu niciun rezultat. Vehiculul era în întregime blindat! Teresa se pregătea să arate legitimația de magistrat soldaților care îi opreau pe toți oamenii care fugeau. Malko se apropie de

tânărul lungit pe trotuar, cu cămașa plină de sânge și ochii sticloși. Unul dintre soldați îi trase un picior plin de dispreț.

— *Sicario*...[21]

Malko observă atunci șiragul de mătănii pe care îl ținea în mână. Teresa zise în spatele lui:

— Așa este obiceiul. Toți sunt credincioși. Fac asta ca să nu le tremure mâna.

Ea se aplecă peste cadavru, vizibil tulburată. Dacă nu ar fi avut prezența de spirit, ucigașul i-ar fi omorât pe amândoi. Îi scoase actele din buzunar și se întoarse către Malko.

— Jesus Medina. Acum câteva zile a ieșit din închisoare. Cred că a fost recrutat de banda „Los Pristos” din *barrio* Aranjuez.

— Adică?

— Este o bandă în slujba lui Pedro Garcia Velasquez. El nu omoară pe nimeni...

Ea luă liniștită gloanțe din geantă și își încărcă arma în fața mulțimii tăcute. Piațeta păru moartă dintr-odată. Cineva aruncă o pătură peste cadavru, iar Teresa se duse să dea un telefon escortată de doi soldați. Sosi o ambulanță și îl luă pe șoferul taxiului care fusese practic desfigurat... Teresa se întoarse cu o figură foarte gravă.

— Nu a telefonat Miguel, zise ea. A fost ocupat toată noaptea într-o operațiune. Haideți, să nu mai rămânem aici.

Se pomeniră pe *carrera* 44, sub efectul șocului. De data asta, Malko nu-și lua ochii din oglinda retrovizoare.

— Aș vrea să ne întoarcem, zise Teresa, rupând tăcerea.

Vocea îi tremura ușor.

— Nu doriți să bem ceva înainte? îi propuse Malko.

— Am acasă tot ce îmi trebuie.

Trecură un pod peste canal, apoi virară la stânga, îndreptându-se spre vest, mergând pe *calle* 49 B, un bulevard larg plin numai cu magazine și cu restaurante. Teresa îi spuse lui Malko să o ia pe *carrera* 51. Era mult mai strâmtă, mai întunecoasă și destul de sinistră, cu zidul unei uzine care se întindea pe câteva sute de metri.

[21] Ucigaș...

— Aici este, spuse judecătoarea, după ce trecuseră de intersecția cu *carrera* 65.

Era o clădire din cărămidă, mai degrabă tristă, dar care avea totuși portar.

— Coborâți mai întâi dumneavoastră, îi ceru ea.

El se supuse. Teresa făcu la fel, cu pușca în mână. El o urmă într-un mic apartament situat la parter, cu bare de fier la ferestre. Teresa aruncă pușca pe pat cu un gest de lehamite și zâmbi resemnată.

— N-a fost ziua noastră…

Malko se așeză gânditor într-un balansoar. Să fi fost el cel vizat sau Teresa? Hotelul *Intercontinental* gemea de informatori care lucrau pentru traficanții de droguri. Dacă el fusese ținta atentatului, însemna că Yaakob Netamayu îl trădase. Teresa se apropie de el cu un pahar de Cointreau cu multă gheață pentru ea și cu unul de *aguardiente* pentru Malko. Îl ridică pe al său.

— Pentru viață!

Aguardiente era ceva între anason și un alcool foarte tare. Dar îi merse la inimă. Teresa era deja la al treilea pahar de Cointreau și îi străluceau ochii. Sfârcurile îi ieșeau prin țesătura imitație de panteră, iar el avu senzația că atmosfera micului apartament era încărcată de electricitate.

— Nu mai pot! oftă ea.

— De ce nu plecați?

Ea ridică din umeri.

— Nu-i pot lăsa pe traficanți să facă legea în țara mea. Iubesc Columbia și vreau să fie mândră de mine. Am fost la un congres al magistraților care s-a ținut în SUA în urmă cu șase luni. M-au privit ca pe o ciumată…

Iar ea își risca viața în fiecare zi… Malko își termină băutura. Nu avea chef să prelungească această discuție riscantă. Teresa scoase lanțul gros de la ușă.

— Noapte bună, îi ură ea. Miguel o să vă sune mâine. Să fiți prudent.

El se pomeni pe străduța întunecată, cu mâna pe mânerul armei. Medellinul era pustiu și ajunse în zece minute la hotel.

Trebuia să-i anunțe pe șefii din Bogota despre evenimentele care avuseseră loc.

*
* *

Oscar Lopez-Triana ieși cu pași vioi din sediul DAS. Pe trotuar erau oameni cu veste antiglonț, după barierele care opreau circulația în timpul nopții în jurul clădirii Serviciului de Informații. Se instalaseră de puțină vreme în acest cartier liniștit, într-un fost seminar, cu un teren de sport în față. În jurul fostelor clădiri nu erau decât bistrouri mici, iar oamenii își omorau timpul agățând târfe.

— *Buenas noches, Doctor*, îi spuse șoferul în timp ce îi deschidea portiera.

Directorul DAS pentru regiunea Medellinului îi zâmbi cu prietenie și își netezi părul gălbui. Semăna cu un bătrân dansator de tangou.

— *Esta bien,* nu mai am nevoie de tine.

Șoferul nu mai insistă. Nu se temea de nimic fiindcă mașina lui era blindată și putea să iasă la orice oră dorea. Portiera se trânti zgomotos ca ușa unui seif. Se îndepărtă și o luă spre sud. Străbătu un cartier pustiu, făcu o grămadă de ocoluri ca să se asigure că nu era urmărit și ajunse pe *carrera* 65, de-a lungul fostului aeroport, care fusese aproape în întregime dezafectat. Aerogara cu geamurile sparte, întunecată și pustie, era extrem de sinistră. Merse pe lângă hangarele ce adăposteau avioanele ușoare, apoi o luă la dreapta, angajându-se pe o străduță plină de gropi, mărginită de pavilioane modeste, care înconjura aeroportul. Ajuns în capătul ei, opri. Stinse farurile și traversă.

În grilajul care împrejmuia zona aeroportului era o gaură. Oscar Lopez-Triana se strecură înăuntru. Acolo erau doar birourile câtorva mici companii de curse charter și avioanele particulare. Mergea fără să facă zgomot prin iarbă, ocolind hangarele cufundate în întuneric.

Deodată îi apăru cineva în față și se opri brusc. Câțiva bărbați înarmați cu M16 și cu Uzi îl înconjurară. Îl scotociră în

tăcere, îi luară pistolul și îl duseră printr-un labirint de hangare până la un terminal năpădit de iarbă, vizavi de unica pistă încă funcțională.

Se scurse un sfert de oră. Era răcoare. Oamenii stăteau tupilați la pândă ca niște animale sălbatice. Deodată, apăru o sclipire pe cer, chiar deasupra cimitirului de lângă aeroport. Un elicopter Bell 500 cobora lent ca să aterizeze la câțiva metri de ei. Rotorul se învârtea în continuare, iar oamenii se împrăștiară numaidecât. Unul dintre ei îl împinse pe Oscar Lopez-Triana către aparatul la care ajunse în fugă, aplecându-se ca să nu fie lovit de palele elicei. Se sui în elicopter. Erau doi piloți cărora nu le vedea figurile, iar pe bancheta din spate stătea un bărbat.

Imediat ce se sui în aparat, acesta se și desprinse de sol, balansându-se. Oscar Lopez-Triana își legă imediat centura. Elicopterul luă înălțime și începu să se rotească deasupra colinelor ce despărțeau orașul de Rio Negro. O voce ironică rupse tăcerea.

— De ce îți legi centura, îți e frică să nu cazi, *amigo?*

Directorul DAS simți fiori reci pe șira spinării și a cefei. Uneori Pedro Garcia Velasquez se distra aruncându-i din elicopter pe cei care nu se ținuseră de cuvânt… Oscar se grăbi să-și desfacă centura ca să-i arate că avea încredere în el. El Mexicano se întoarse spre el.

— Ei, ia spune!

— S-a ivit o problemă, *señor* Velasquez, începu șeful DAS. Bărbatul ales de bandă nu avea experiență și a fost omorât…

— Bine lucrat! zise El Mexicano tranșant. Ești sigur că străinul nu bănuiește nimic?

— Sunt absolut sigur, zise umflându-se în pene polițistul. Totul a fost foarte bine organizat.

— Tâmpitule!

Traficantul urlase ca să acopere zgomotul rotorului. Se aplecă brusc în față, îl apucă pe polițist de cămașă și îl trase către ușă. Acesta simți curentul de aer ciufulindu-i părul și îi veni să vomite de spaimă. El Mexicano îl împingea încet, încet, dar el nici nu îndrăznea să opună rezistență. Traficantul

era nebun… Nu trebuia să-l provoace.

— *Señor* Velasquez, zise el pe tonul cel mai calm posibil, am o informație destul de importantă, cred. Acel străin s-a întâlnit de două ori cu doamna Isabel Nieto. M-au informat oamenii mei.

— *Esta puta!* mormăi traficantul de droguri, se culcă cu toată lumea. Ar face orice ca să sugă o sculă!

— Așa este, domnule Velasquez, aprobă cu slugărnicie șeful DAS, însă mă miră acest lucru. Nu cunoaște pe nimeni în Medellin… Și asta nu e tot.

Acum era mai sigur pe sine. Traficantul nu voia să-l omoare. Avea nevoie de el. Grație rețelelor lui era întotdeauna cu un pas înainte față de guvern.

— Te ascult!

— Străinul s-a întâlnit de câteva ori cu unul dintre oamenii mei de încredere.

— Cu cine?

— Cu Miguel Botero.

— Este de partea noastră?

— Nu, nu am reușit să-l izolez. În plus, trăiește cu o judecătoare pe nume Teresa Alvarez.

El Mexicano mârâi furios, apoi îl mai împinse puțin spre ușă.

— Încă n-ați căsăpit-o pe nemernica aia?

— Din păcate, nu, domnule Velasquez, oftă șeful DAS.

Să-i fie rușine! De ani de zile primea bani de la Pedro Garcia Velasquez. Încă de pe vremea când era un simplu căpitan. Îl ajutase să facă carieră, datorită prietenilor politicieni. Conducea un Mercedes, avea o casă superbă și destui bani ca să-și ofere cele mai frumoase fete din Medellin. Trebuia doar să facă exces de zel și să fie nemilos cu micii distribuitori care nu lucrau cu Cartelul din Medellin, condus de Pedro Garcia Velasquez.

El Mexicano îl lăsă atât de brusc pe șeful DAS, încât acesta era cât pe ce să cadă în gol, dar se prinse la timp. Traficantul căzu pe gânduri. Acest străin pe care voise să-l elimine doar pentru că venise la Medellin i se părea extrem de periculos și

activ. Trebuia să-l elimine cât mai rapid. După aceea, se va ocupa și de Isabel Nieto și de Botero. Se întoarse și îl bătu pe pilot pe umăr.

— *Vamos abajo!*[22]

Elicopterul începu să coboare. El Mexicano rămase tăcut, iar Oscar Lopez-Triana își netezi părul ciufulit, simțind o greață teribilă. Respiră ușurat abia atunci când tălpile elicopterului atinseră pământul. El Mexicano se întoarse către el și strigă:

— Vreau să afli mai multe despre străin. Repede!

— *Con mucho gusto*, zise șeful DAS, coborând cu transpirații reci. O să mă ocup.

Plecă în fugă fără să se mai uite în urmă. Aceste întrevederi îl omorau cu zile. El Mexicano era imprevizibil, ca și rechinii. Când îți umplea buzunarele de bani, când îți tăia limba și o băga în beregata tăiată în prealabil.

Pedro Garcia Velasquez coborî și se îndreptă către oamenii lui ascunși în hangare.

— Arbolito!

Un bărbat scund de statură se grăbi să vină, afișând un zâmbet pe trăsăturile-i ca din topor. Dar primi o palmă formidabilă, apoi încă una care îl aruncă practic la pământ. El Mexicano îl luă de guler și îi zise:

— Vreau să-mi aduci oușele străinului, ai înțeles? Sau pe ale tale; dacă nu reușești pe ale lui.

Capitolul IX

Miguel Botero avea urdori la ochi și era tras la față. Un acces de tuse îl obligă să arunce țigara pe geamul deschis al mașinii. Priveliștea era minunată, cu tot orașul la picioarele lor. Drumul șerpuia pe coasta dealului, de-a lungul mahalalelor care se întindeau până în vârf, cu drumuri în pante abrupte. Semăna puțin cu San Francisco, dar mult mai modest.

[22] Să coborâm.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Încercăm să-i găsim pe ucigașii de aseară, îi explică polițistul. Datorită identității falsului șofer de taxi, am aflat că face parte din banda „Los Pristos”. Se adună câteodată la o partidă de biliard. Dacă aș putea să mă întâlnesc cu vreunul…

Polițistul venise să-l ia de la *Intercontinental*, fiind însărcinat oficial de șefii săi să se ocupe cu anchetarea atentatului. Evită în ultima clipă un autobuz care era cât pe ce să-l răstoarne în șanț. În susul pantelor erau zeci de case susținute de bine, de rău de niște stâlpi care se afundaseră în pământ. Miguel Botero îi arătă una care abia se ținea să nu se prăvălească în râpă și zise:

— Asta trebuie să aibă o parașută în salon…

În vale, ceața ascundea în parte modeștii zgârie-nori din centrul Medellinului. Miguel se opri pe trotuarul îngust.

— Aici este.

Sala de biliard *El Pibe* se afla la parterul unui mic imobil alb și se vedea tot ce era înăuntru. Miguel Botero se asigură că arma stătea bine în toc și traversă, iar Malko se ținea după el. În jurul meselor se învârteau vreo șase amatori de biliard. Îndată ce intrară, se lăsă o liniște mormântală… Cu tacurile în mână, jucătorii, foarte tineri cu toții, parcă se transformaseră în stană de piatră. Unul dintre ei scuipă pe podea ostentativ. Altul începu să se joace cu două bile metalice. Un tip mai mărunt lăsă tacul din mână și veni lângă ei cu un zâmbet ironic. Fața cam palidă era mai degrabă amabilă, iar pe pieptul păros îi strălucea o cruce mare din aur.

— Doriți o masă, domnilor? Deocamdată sunt ocupate toate. Dar am putea să jucăm o partidă. O mie de pesos punctul, dacă aveți bani.

Miguel Botero scuipă mucul de țigară la picioarele piticului.

— Mă cam obosești. Arbolito, îi zise el. Într-o bună zi, vei sfârși precum prietenii tăi, plin de plumb.

Celălalt ridică din umeri cu dispreț și îi întoarse spatele fără să zică nimic. Malko nu recunoștea pe nimeni din această onorabilă adunare. Se pomeniră din nou în cuptorul de pe *carrera* 42, iar Miguel spuse numaidecât:

— Sunt sigur că el a organizat atentatul. Dar nu avem dovezi. În afara faptului că a venit să-l aștepte pe Jesus Medina la poarta închisorii și că avea două hârtii de douăzeci de dolari asupra lui, nu avem nimic. Acesta era prețul crimei. Dar mai sunt vreo sută de persoane în spate..

Se urcă în Mazda, reuși să întoarcă și o luă pe o stradă foarte abruptă. Îl apucă iar tusea. După ce străbătură o sută de metri, opri lângă o cabină telefonică.

— Trebuie să sun la Bogota, zise el. M-au anunțat azi-dimineață. Este mai sigur dacă vorbesc dintr-o cabină...

Scoase un carnețel soios din buzunar și citi numărul pe care îl formă după ce burdușii aparatul cu monede. Se pare că era o linie directă și îi întinse receptorul lui Malko. Vocea lui Wayne Maifort de-abia se auzea printre paraziți.

— Mă bucur să vă aud! zise șeful centralei. Miguel mi-a povestit ce s-a întâmplat...

— Am impresia că planul dumneavoastră cam intră la apă, observă Malko.

Urmă o lungă pauză, apoi americanul întrebă:

— De ce? Din cauza atentatului?

— Și nu e de ajuns?

— Nu. Ați fost reperat încă de la sosire. Este normal să știe tot. Am sperat că misiunea dumneavoastră oficială să vă protejeze, dar m-am înșelat... Atentatul de la restaurant a fost primul avertisment; aseară chiar au vrut să vă lichideze.

Malko privi în jur. Câțiva puști îl priveau curioși pe acest străin care telefona dintr-o cabină, în acest cartier amărât. Cu mâna pe mânerul armei Beretta 92, Miguel Botero stătea de pază. Deodată, Malko se simți prins în capcană în acest oraș ostil în care traficanții de droguri făceau ce voiau... O mașină trecu pe lângă ei cu toată viteza și coborî strada abruptă.

— O să înceapă din nou, zise Malko, și nu voi mai avea la fel de mult noroc.

— V-ați întâlnit cu persoana cu care trebuia? îl întrebă Maifort.

— Da, spuse Malko.

Auzi oftatul americanului la celălalt capăt al firului. Acesta

întrebă imediat:

— Este de acord?

— A fost.

— Cum adică „a fost”?

Nervos, Malko strigă în receptor:

— Pentru că sunt sigur că m-a trădat prietenilor lui, traficanții de droguri. Încă o dată, m-ați folosit drept momeală. Tipul ăsta n-o să-și rișteviața de dragul Companiei…

Polițistul columbian se îndepărtase discret. Șeful centralei urlă din cauza legăturii proaste.

— N-a făcut-o din plăcere, ci pentru bani. A fost de acord sau nu?

— A fost, mărturisi Malko. Dar mi-a pus condiții. Iar eu nu am încredere. Nu vreau să fac pe ținta în Medellin. Sau, în cazul ăsta, îmi trimiteți întăriri…

— Nu vă vor face nimic, îi dădu replica Wayne Maifort, pe un ton placid, pentru că veți pleca din oraș peste o oră.

— Mă întorc la Bogota?

— Nu. Aveți întâlnire cu Dirty Shirt Harry pe la ora cinci în Puerto Boyaca. Aveți timp să ajungeți, căci sunt numai patru ore de drum…

— Dar nu ne cunoaștem, obiectă Malko.

Râsul ironic al americanului se auzi clar printre pârâituri.

— Veți fi singurii străini din Puerto Boyaca. Așa că este imposibil să nu-l observați. Vă întâlniți la debarcaderul de pe râul Magdalena. La un birt care se numește *El Navigante*. Aveți grijă să discutați tot ceea ce îl interesează.

Tonul sigur al americanului îl irită pe Malko.

— Tot mai aveți încredere în el?

— Absolută, confirmă șeful centralei, și mai cred că, datorită dumneavoastră, vom da lovitura secolului.

În depărtare, Malko auzi vocea dură a lui John Clifton.

— Malko, vă ținem pumnii. Totul o să fie bine. Salutați-l pe Harry din partea mea.

Agentul CIA reluă:

— Ținem legătura prin Miguel. Contactați-l îndată ce vă

întoarceți la Medellin.

Închise, fără să-i mai lase lui Malko timp să zică ceva. Acesta ieși din cabină lac de sudoare. Miguel Botero încetă să mai tușească. Întrebă zâmbind îngrijorat:

— A mers bine?

— Cu voia noastră, răspunse Malko. E departe Puerto Boyaca?

Polițistul se strâmbă amuzat.

— Nu prea, dar drumul este foarte prost și este extrem de periculos. Localnicilor nu le plac deloc străinii. Orașul este condus de tartorii lui Pedro Garcia Velasquez.

— Ei bine, urați-mi mult noroc, fiindcă mă duc acolo, zise Malko.

Miguel păru surprins și neliniștit.

— Să fiți foarte atent. Acolo poliția și armata nu au nicio putere. Dacă Velasquez află că sunteți în oraș, nu veți scăpa cu viață de acolo.

Se întoarseră la hotel. Miguel tușea întruna și se uita nervos în oglinda retrovizoare.

— Trebuie să luăm legătura când mă întorc, îl informă Malko.

— Sunați-o pe Teresa. Spuneți-i doar că v-ați întors, apoi vă voi suna eu la hotel.

Își strânseră mâinile îndelung, apoi Malko îl părăsi cu o strângere de inimă. Mazda tuși și porni hurducându-se. Înainte de a pleca, trebuia să o anunțe pe Isabel Nieto. Din clipă în clipă, ar fi putut să-i transmită vreun mesaj de la Yaakob Netamayu. Dacă dispărea ca măgarul în ceață, israelianul ar putea crede că operațiunea a fost anulată.

*

* *

Portarul de la *edificio Montecarlo* îl primi pe Malko cu un zâmbet complice.

— *Señora* Nieto este acasă, îl anunță acesta.

— Este singură?

Zâmbetul portarului se lăți și mai mult.

— *Si, señor*. Dar știu că așteaptă pe cineva. Dumneavoastră sunteți?

O hârtie de o mie de pesos fu strecurată în mâna portarului cu rapiditatea unui scamator.

— Nu o anunțați, îi ceru Malko, știu drumul.

Ajuns la etajul al treilea, apăsă pe butonul soneriei, dar acoperi vizorul cu mâna. Ușa se deschise aproape instantaneu, iar în prag apăru Leoaica furioasă. Însă zâmbetul lui Malko o topi pe dată și se lipi de el. De data asta, era îmbrăcată cu o fustă din pânză foarte strâmtă și un tricou la fel de mulat.

— *Querido!*

Îl înlănțui împingându-și bazinul în el. În fața unei primiri atât de călduroase, Malko reacționă strecurându-și mâna între coapsele cărnoase până la dantelă și găsi pielea caldă și umflătura pubisului. Isabel gânguri și desfăcu picioarele atât cât îi permitea lărgimea fustei, până când degetele lui Malko pătrunseră înăuntru, îndepărtând dantela care o proteja. Întrerupându-și sărutul, ea îi șopti la ureche cu voce provocatoare:

— Ți-ar plăcea să mi-o tragi, nu-i așa?

Mereu același lirism tropical... Ea gâfâia, excitându-se de propriile-i vorbe.

— Mă așteaptă un tip jos, murmură ea cu glas stins. Dacă nu mă duc, o să urce și o să ne omoare.

Coapsele călduțe încleștară degetele lui Malko, împiedicându-l să-i smulgă slipul. El se liniști. Era greu să facă dragoste pe palier cu această roșcată focoasă. Încercă să o împingă spre canapeaua Ludovic al XV-lea din mătase albastră, creație a lui Claude Dalie, pe care o zări prin crăpătura ușii, dar ea îi opuse rezistență.

— Plec din Medellin, o anunță el.

Isabel sări precum o gazelă îndepărtându-se de el și îl privi fix, fierbând de furie, cu picioarele depărtate atât cât îi permitea fusta.

— *Vaya te a la mierda!*[23] Și voiai să mi-o tragi înainte! Ca

[23] Du-te la dracu'!

unei târfe! Poate îmi faci și un cadou de despărțire...

— Plec pentru două zile la Bogota, dar mă întorc, precizează el ca să calmeze furtuna.

Isabel Nieto se îmblânzi instantaneu și se lipi din nou de el, cu slipul în vine.

— Știi ce se găsește la Bogota? murmură ea cu glas tremurat, plin de o senzualitate exotică.

— Nu știu.

— Smaralde, suflă ea. Ador smaraldele. Mai ales când sunt mari. Precum scula ta, adăugă ea în timp ce o scotea din pantaloni și o masa viguros... Malko se auzi spunând:

— Vreau să te regulez. Chiar acum!

Isabel se lipi de perete. El îi prinse poalele fustei și o ridică peste șolduri, dezvăluind tufa roșcată tunsă în formă de inimioară. Slipul îi atârna deja de o gleznă. Malko o lipi și mai tare de zid și o pătrunse dintr-un singur elan, aproape fără să mai bâjbâie, ridicând-o pe vârfurile picioarelor. Isabel trase un chiot când sexul îi pătrunse în pântece. Îl îmbrățișă pe Malko.

— Repede! Repede! *Cogeme!*

Își ondula bazinul foarte repede. A fost orgasmul cel mai rapid pe care Malko l-a cunoscut vreodată. În câteva secunde, se răspândi în ea, mârâind de plăcere. Parcă străfulgerați, se legănau îmbrățișați pe palier. Lumina ascensorului se aprinse. Isabel îl împinse imediat pe Malko. Cât ai clipi, își puse slipul și își trase fusta în jos. Când ușa liftului se deschise, ea îi zise lui Malko:

— N-am primit încă nicio veste. Sună-mă când te întorci.

Mustăciosul îmbrăcat la patru ace care coborî din lift fu surprins de parfumul Leoaicei care îl încolăci cu brațele, ascunzându-l pe Malko ce cobora scările.

*

* *

Colinele calcaroase acoperite cu o junglă verde și cu arbori imenși împrejmuiau drumul cu multe serpentine. De la plecarea din Medellin, nu parcursese nici măcar o sută de metri de drum drept. Toyota închiriată de Malko avea

cauciucurile uzate și scrâșneau la fiecare curbă. Cât despre frâne, era mai bine să nu se atingă de ele. În gropile din șosea ar fi putut încăpea o turmă de lama. Malko evită la timp un camion staționat în mijlocul drumului, al cărui șofer tocmai se apucase să schimbe o osie, apoi merse de-a lungul unei porțiuni surpate care lăsa un spațiu îngust de trecere. Mai departe, întâlni un camion al cărui motor diesel făcea un zgomot infernal. Din când în când, întâlnea un sat sau un han. Cărările se afundau în jungla deasă și duceau Dumnezeu știe unde.

Deschise geamul. Cu cât cobora spre Magdalena Medio, cu atât căldura era mai insuportabilă. Climatizorul își dăduse demult obștescul sfârșit. Ascuns între cele două scaune din față, din Sieg nu se vedea decât mânerul, însă cel mai mare pericol îl reprezentau în acest moment camioanele și șoferii lor kamikaze.

Cămașa i se lipise de spate, iar la radio nu erau decât melodii salsa. Peisajul semăna cu cel din Vietnam, unde trebuia să treci prin atâtea primejdii. Pe autostradă erau prea puține mașini particulare, iar camioanele puneau pur și simplu viața în pericol. O dată la douăzeci de metri, era câte un viraj, iar când era precedat cu un semn pe care scria *Peligro* – pericol – trebuia să meargă cu zece kilometri la oră. Urmat de monștrii sforăitori, care coborau drumul în zigzag, Malko își șterse fruntea, intrând într-o curbă foarte strânsă, deasupra unui torent vijelios. Stătuse încordat la volan timp de patru ore, oprind doar să-și ia o bere la câte o *cantina* unde fetele își așteptau clienții. Dealurile deveniră din ce în ce mai joase, dar mult mai înverzite. Se apropia de zona tropicală din valea râului Magdalena. Câteodată mai apărea câte un călăreț ce părea anacronic, dar potrivindu-se totuși cu decorul.

La sfârșitul unui lung drum drept, care mergea de-a lungul pășunilor, zări pe partea stângă o poartă mare pe care stătea un avion cu un singur motor în picaj. Pe cei doi stâlpi era următoarea inscripție: Hacienda Napoles. În zare, un drumeag se pierdea printre coline. Era proprietatea lui Velasquez,

traficantul de droguri miliardar. Acceleră cu o ușoară strângere de inimă, apoi opri la un ghișeu și plăti suma modică de două sute de pesos... Columbienii au înțeles că era mult mai ieftin să construiască ghișee de plată decât autostrăzi. Era suficient să boteze o potecă de munte un pic amenajată „autopista”, pentru ca jaful să prospere. Vizavi, pe o colină, se înălța un soi de motel alb denumit *La Cantina*.

Plecă și trecu peste un pod mare din metal. Acum peisajul devenise plat, pregnant tropical, cu lanuri de porumb și cu bananieri, cu zebu și vaci. Și aceiași călăreți înarmați cu pușți și cu macete. Plecase din Medellin de patru ore și jumătate. Când ajunse la o răscruce, o luă la stânga pe un drum al cărui gudron ajunsese doar niște dale.

O *buceta* supraîncărcată cu călători și înăuntru, și pe acoperiș se târa în fața lui, învăluindu-l într-un nor albăstrui. După ce parcurse treizeci de kilometri, ajunse la altă bifurcație plină de praf și pustie, cu o pompă veche de benzină, înconjurată de pășuni pe care păștea o turmă de zebu. Norii grei și joși, aerul îmbâcsit și lipsa animației dădeau senzația că timpul se oprise în loc. Un panou imens susținut de doi stâlpi anunța cu litere de-o șchioapă: „Bine ați venit în Puerto Boyaca, capitala columbiană antisubversivă”.

Ca să se înțeleagă bine sensul acestui avertisment, o paiață îmbrăcată în zdrențe roșii se legăna spânzurată de o sfoară. Era un subversiv... Aceasta era Columbia în toată profunzimea ei...

O luă apoi la stânga pe un drumeag și mai prost, iar după câțiva kilometri, ajunse la primele case din Puerto Boyaca, capitala regiunii Magdalena Medio, câmpia caldă și umedă din inima Anzilor, situată între Bogota și Medellin. Era o zonă rurală, fără drumuri, fără orașe și practic lipsită de comunicații. La intrarea unui mare bulevard cu benzile separate de un tăpșan plin cu iarbă, Malko întâlni un călăreț cu o pălărie albă cu boruri imense, cu o pușcă în desagă, ce îl urmărea atent cu privirea.

Aici mai era un sat de pionieri, construit în urmă cu treizeci de ani, cu o arhitectură foarte simplă, niște cuburi din ciment,

acoperite cu tablă ondulată sau cabane din lemn. Malko intră pe drumeagurile de pământ care se întretăiau. Peste tot erau mici cafenele de unde se auzeau ritmuri de salsa sau de cumbia. Erau și multe fete strident machiate, cu niște jeanși strâmți pe ele, care îl urmăreau cu priviri nerușinate și provocatoare.

Parcă s-ar fi aflat la capătul lumii. Semăna cu un orășel din Vestul Sălbatic, cu căsuțe îmbrăcate în verdeață, cu vehicule 4×4 ca vai de mama lor și mutre bune de spânzurat. Aerul parcă era suflat dintr-o aerotermă, umed și fierbinte... Malko străbătu o piață mare pătrată și se pomeni pe malul râului Magdalena, în capătul unui drum plin de pietre. Fluviul mocirlos și lat curgea de-a lungul unui târg, printre malurile plate și pline de bălării. Câteva ambarcațiuni putrezeau în mâl, iar din pirogile lungi marfa era descărcată pe debarcaderul de ciment. Dezbrăcați până la brâu, câțiva negri cărau în spinare ciorchinii de banane și îi înghesuiau într-un camion al cărui șofer îi schimba o roată. Căldura era sufocantă și zeci de vulturi se roteau lent pe cer, pândind prada.

Malko opri și coborî. De o parte și de alta a debarcaderului erau două cafenele cu două terase din lemn, adăpostite de acoperișuri din tablă. Cea din stânga se numea *Los Acacios*, iar cea din dreapta, *El Navigante*. Câțiva clienți dormitau cu sticle de bere goale în față și cu pălăriile trase pe ochi. Se așeză la *Navigante*, iar o chelneriță micuță cu gura foarte roșie veni să-i ia comanda. Nici urmă de Dirty Shirt Harry.

Berea era caldă. După câteva minute, apăru un Land Rover verzui care se hurduca pe drum și se opri lângă debarcader. Din el coborâră cinci bărbați cu mustață și cu figuri înspăimântătoare, cu pălăriile de paie înfundate până la sprâncene, înarmați cu puști și cu centuri de gloanțe, plus macetele care le atârnau până la glezne. Își târâră bocancii până la cafeneaua *Los Acacios* și se trântiră pe scaune. După ce dădură pe gât câteva beri, începură să discute cu voce tare. Iar după ocheade, era clar că subiectul lor era Malko. Acesta realiză atunci că nu întâlnise niciun baraj pe o rază de

o sută de kilometri. Observă dintr-odată că, intenționat sau nu, vechiul Land Rover îi bloca Toyota. Oare mercenarul britanic va veni sau căzuse într-o cursă?

Capitolul X

Malko nu se aștepta să vadă un pieton, de aceea nici nu-i dădu atenție bărbatului care cobora fără grabă spre debarcader, mai cu seamă că nici nu era prea arătos. Avea părul rar, fața deformată, purta o cămașă cam decolorată și niște jeanși zdrențuiți pe margini care acopereau ciocatele cu marginea îndoită. Pe umăr îi atârna o geantă din piele, și ea cam ponosită. Ajunse în dreptul celor două cafenele, privi în jur, îl observă pe Malko și veni la el. De aproape, uimitorii ochi albaștri îi mai însuflețeau un pic figura obosită. Își trase un scaun, se așeză în fața lui Malko și zise într-un dialect londonez:

— Scuzați-mă, am venit cu autobuzul și întârzie mereu. Mașina e stricată și nu am bani ca s-o repar.

Începutul era bun… Veni și chelnerița și comandă o bere pe care o bău pe nerăsuflate. Cămașa era pătată toată de transpirație. Părea extenuat, tras la față în schimb, avea mâini foarte îngrijite. La mâna stângă avea un ceas superb Rolex din aur cu oțel, probabil o amintire a vremurilor mai bune. Luă un pachet de țigări din geantă, iar Malko zări mânerul unui pistol enorm. Dacă nu ar fi avut acea privire vie și inteligentă de un albastru deschis, ar fi crezut că este un cerșetor. Se scărpină și se uită fix la Malko.

— Mă bucur să vă cunosc. Pe aici nu vin prea mulți vizitatori.

— Nu este prea periculos să ne întâlnim într-un asemenea loc?

— Nu, zise britanicul. Eu sunt cunoscut și am lucrat o vreme și cu traficanții de droguri. Le-am instruit oamenii. Sunt luat drept traficant. Niciun agent din DEA nu vine în acest loc.

— Cine sunt tipii de vizavi?

Britanicul le aruncă o privire distrată.

— Oh, sunt membri în Acedegam[24], miliția de autoapărare a proprietarilor de terenuri din Magdalena Medio. Ei fac legea aici, căci nu există nici poliție, nici armată. Teoretic, îi vânează pe subversivi. Însă aceștia s-au refugiat în munți de multă vreme... Atunci, intră în slujba traficanților, fie ca să-i omoare pe țăranii care nu vor să vândă pământul, fie să-i lichideze pe adversari și, în general, să-i elimine pe aceia care le stau în cale. Recent, au masacrat o delegație a Drepturilor Omului formată din douăzeci și doi de membri, chiar după ce le-au oferit o masă la primărie. În general, nu le plac străinii.

— Dar pe dumneavoastră?

Britanicul zâmbi cu răceală.

— Pe mine mă tolerează. Să nu mai zăbovim aici. Este Toyota dumneavoastră?

— Da, dar mi-au blocat-o.

Dirty Shirt Harry se ridică, își puse traista pe umăr în diagonală și o lăsă deschisă. Înaintă spre cei cinci bărbați, cu mâna vârâtă neglijent înăuntru și le ceru politicos să mute mașina. Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi unul dintre mustăcioși se ridică alene și se duse la Land Rover. Malko și britanicul se urcară în Toyota. Dirty Shirt Harry spuse în timp ce se așeza mai bine pe scaun:

— Sunt precum câinii. Dacă simt că îți este frică, te atacă, dacă nu, sunt foarte amabili.

În momentul în care Malko trecea prin dreptul benzinăriei, la ieșirea din oraș, zări un Mitsubishi Montero de culoare neagră care se oprea să facă plinul. Având geamurile fumurii și vopseaua impecabilă, contrasta enorm cu celelalte vehicule amărâte. Portiera se deschise și din el coborî o femeie. Era înaltă, cu niște pantaloni negri din piele, foarte strâmți, o bluză albă bine dotată, cu părul împletit într-o coadă groasă și cu privirea ascunsă de niște ochelari de soare.

— Frumoasă fată, nu-i așa? comentă Dirty Shirt Harry. Este prietena Mexicanului. E avocat în Bogota.

---

[24] Asociación campesina de agriculturos y ganaderos del Magdalena Medio.

Malko o recunoscuse. Din fericire, Melinda Avila nu-l văzuse.

— Ce caută aici?

— Ferma ei este în apropiere. Își petrece timpul călărind și își face cumpărăturile de aici.

*
* *

Malko avea senzația că se găsea într-un shaker. De câtva timp, părăsiseră drumul „normal” și intrară pe o cărare plină de hârtoape, care șerpuia printre plantațiile cu trestie de zahăr, culturile de porumb și pășuni. La orizont, dealurile înalte acoperite cu junglă păreau joase la nivelul solului. Peisajul era splendid, sălbatic, verde. Dirty Shirt Harry arătă cu mâna înspre coline.

— Acolo sunt subversivii. Uneori mai coboară la câte o fermă și fac o „razie”…

Ajunseră la un vad, lângă un podeț vechi din lemn. Malko îl trecu cu Toyota ca printr-o minune. I-ar fi trebuit cel puțin un vehicul 4×4. Din loc în loc, mai zăreau câte o cabană, oameni călare și țărani gârboviți pe câmp. Nu exista telefon, asfalt și nici urmă de soldați. Era capătul pământului. Rulau de mai bine de o oră într-o căldură sufocantă, izbind întruna mașina de bolovanii de pe cărare. Ajunseră în fine într-un cătun. Câteva barăci din lemn acoperite cu tablă, o școală, câteva hangare.

— Aici este Topaipi, îl anunță britanicul. Trebuie să vorbesc cu prietena mea Elvira. A venit la cumpărături. Ne așteaptă în fața magazinului sătesc.

Malko zări la o masă în fața băcăniei-birt din sat, o făptură uimitoare. Avea părul prins cu o bentiță, o cămașă ce încorseta pieptul generos, un șort pe sub care purta niște colanți argintii și era încălțată cu cizme de călărie. Figura era puțin răvășită, însă destul de atrăgătoare. Își termină dintr-odată *aguardiente* și se ridică, întinzându-i mâna lui Malko fără să-i adreseze niciun cuvânt. Avea aerul unei ușuratice tropicale.

— *Va a la finca!* îi zise Dirty Shirt Harry.

— *Muy bien*.

Nu era deloc pretențioasă... În loc să se urce în Toyota, se îndreptă spre un cal priponit de un par care susținea copertina magazinului. Încălecă și plecă în galop. Parcă era Vestul Sălbatic... Britanicul se sui în Toyota.

— Mergem să vedem terenul înainte să se întunece, zise el.

Intrară pe un drumeag care se îngusta din ce în ce mai mult și care șerpuia în mijlocul pășunilor. După ce parcurseră zece kilometri, la poalele dealurilor, Dirty Shirt Harry îi spuse lui Malko să oprească în fața unui teren golaș.

— Aici este.

Lui Malko îi trebui ceva imaginație ca să distingă în iarbă o fâșie vag defrișată pe o distanță de șase sute de metri... Nu era nimic, nimic... Se întoarse către britanic.

— Puteți să aterizați aici?

Dirty Shirt Harry zâmbi amuzat.

— Firește! Pot chiar să și decolez dacă aparatul nu e prea încărcat. M-am obișnuit.

— Nu vede nimeni avionul?

Britanicul zâmbi din nou.

— Nimeni nu se preocupă de avioanele care circulă în zonă. Zeci de piste ca asta sunt folosite de traficanții de droguri. Nu trebuie să vă faceți griji.

Dar nici să fie mai catolic decât papa... Malko zări un țarc părăsit și resturile arse ale unor clădiri.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Subversivii au ars acum trei ani ferma și au omorât toți oamenii. Dacă doriți, putem merge să mâncăm. Vom pleca mâine dimineață la Medellin, iar eu voi lua avionul. După aceea, ne întâlnim aici. Sper să rezolvăm repede...

Părea grăbit să plece din acest paradis. În timp ce se hurducau pe drum, îl întrebă pe Malko:

— Credeți că Agenția îmi va găsi și mie o trebușoară? Pentru că nu mă mai pot întoarce aici, după chestia asta. Mă vor hăcui de viu cu maceta.

— Sper, zise Malko.

Îi era milă de el. Chiar înainte de intrarea în sat, o luară pe o potecă pe care merseră vreo doi kilometri, apoi ajunseră la o gospodărie. Era o casă foarte simplă din lemn, doar cu două cămăruțe, la care proprietarii adăugaseră un șopron sub care era o așa-zisă baie lăsată în văzul tuturor. Puteai să te bărbierești și să admiri munții. Doi cai erau priponiți de un par, iar o maimuțică țopăia și țipa legată cu un lanț.

Elvira așezase o masă pe terasa din lemn care venea în prelungirea casei. Aduse și o lampă cu gaz, căci se înserase. Malko pusese pe masă sticla de Johnny Walker Carte Noire pe care o adusese de la Medellin, iar britanicul o privea cu tandrețe. Își înmuie lingura într-o supă de porumb îngrozitor de picantă prin care se învârteau câteva bucăți de pui și de yuca.

— Elvira este o excelentă bucătăreasă, comentă britanicul în timp ce destupa sticlele de bere.

Numai un englez putea să creadă așa ceva. Malko mestecă cu eroism rădăcina de yuca, gândindu-se la ce va urma. Era curată nebunie să creadă că un polițist pe jumătate tuberculos, un mercenar ieșit la pensie, un ucigaș psihopat și o țicnită bolnavă de narcisism pot să lupte împotriva uneia dintre cele mai puternice organizații criminale din întreaga lume. Era greu să-ți închipui că în acest decor bucolic și liniștit ar putea fi ținut cu forța Pedro Garda Velasquez, regele cocainei. Maimuțica îi sări pe umăr cu un țipăt ascuțit și începu să-l scarpine în cap. Îi dădu o bucată de yuca pe care ea o înghiți numaidecât. Elvira aduse o sticlă de *aguardiente,* sare și lămâie pentru Malko. Dirty Shirt Harry se delecta cu un pahar de whisky. Se întunecase, iar insectele bâzâiau în jurul lămpii.

— De ce nu ne întoarcem acum la Medellin? întrebă Malko.

— Noaptea, drumul este periculos, zise britanicul. Plecăm mâine dis-de-dimineață. Acum ne ducem la culcare.

*
* *

O respirație regulată acoperi brusc bâzâitul insectelor.

Malko se ridică într-un cot. Camera de oaspeți se compunea dintr-o saltea întinsă pe podeaua încăperii principale. Gazda se culcase pe niște cuverturi întinse pe terasă. Liniștea era absolută, iar cerul l-ar fi inspirat pe oricare dintre poeți. Cu toate astea, Malko nu reușea să adoarmă.

Zgomotul ciudat se auzea în continuare. Intrigat, luă arma, introduse un glonț pe țeavă și înaintă pâș-pâș. Distinse mai întâi o formă întunecată, ca un animal de talie mare, apoi luna ieși din nori și în lumina ei îl văzu pe Dirty Shirt Harry lungit pe spate pe o pătură, gol-pușcă și cu mâinile sub cap. El sufla ca o locomotivă. Elvira stătea în genunchi între picioarele lui, iar capul suia și cobora cu regularitate, înghițind membrul britanicului care stătea țeapăn în sus. Parcă era un metronom… Elvira nu era numai o bună gospodină. Malko se culcă din nou. După câteva clipe, auzi un țipăt gâtuit, urmat de câteva șoapte. După aceea, podeaua scârțâi sub greutatea unor pași și o văzu pe Elvira aplecată peste el. Columbiana se așeză pe vine și îl întrebă în șoaptă pe un ton plin de politețe:

— *Tu quieres?*[25]

Cu siguranță că acest lucru făcea parte din ospitalitatea proprie columbienilor… Malko o refuză la fel de politicos, iar tânăra nu mai insistă. Dar fu imediat înlocuit de britanicul care fuma un trabuc făcut de el. Se așeză lângă Malko și spuse:

— Dacă aveți chef, să știți că aici asta este singura distracție și o face excelent. Ca toate columbiencele, de altfel, adăugă el rânjind amuzat. Au în sânge chestia asta.

— Mulțumesc, zise Malko.

Britanicul ridică din umeri.

— Ah, știu că nu e cine știe ce. Bogota e plină de fetițe de treisprezece – paisprezece ani care vă sorb seva ca niște adevărate profesioniste.

Trezit de-a binelea, Malko îl întrebă:

— Chiar vă dați seama cât de riscantă este această operațiune?

După un moment de tăcere, Dirty Shirt Harry oftă adânc.

[25] Vrei?

— Evident, dar nu am de ales. Traficanții au aflat că am lucrat un timp cu DEA. După un chef monstru, au venit împreună cu ucigașii lor. Știți cum procedează de obicei? Te leagă de un copac și îți sfâșie carnea cu lovituri de bici. După aceea, îți scot ochii sau îți taie limba înainte să-ți taie beregata... Aici nu îți vine poliția în ajutor. Atunci, a trebuit să renunț cu orice preț... Într-o țară normală, pot fi încă folositor.

Era jalnic. Vorbea despre ferma lui ca despre o închisoare. Elvira se culcase ghemuită și dormea ca un animal.

— Să sperăm că totul va fi bine, spuse Malko.

*

* *

Porțiunea de drum între Bogota și Medellin se reducea doar la o potecă plină de noroi, între doi pereți de laterit gata să se prăbușească, antrenând după ei copaci și bolovani. O semiremorcă zăcea într-un șanț cu roțile în sus, iar șoferul era strivit în cabină.

— Când plouă pe aici, este dezastru, observă britanicul cu calm.

Ultima sută de kilometri fusese un adevărat calvar. Muntele înghițise drumul și fuseseră nevoiți să aștepte aproape două ore până venise un buldozer ca să degajeze carosabilul de pământul roșiatic. Camioanele formau un șir interminabil, neputând fi depășite, iar ceața învăluia crestele munților. Malko nu-și mai simțea mâinile de cât strânsese volanul. Mai aveau trei ore până la Medellin. Nu scoseseră niciun cuvânt, fiind atenți la virajele foarte dese. Orașul era acoperit în parte de o pătură de nori.

— Să mă lăsați la un taxi, zise britanicul. Dacă totul merge bine, aterizez cu avionul pe înserat și aștept vești de la dumneavoastră. Voi aduce benzină ca să fac plinul.

— Dacă intervine ceva?

— Găsesc eu un telefon, dar totul va merge strună...

Malko îl lăsă la intersecția bulevardului Las Vegas cu *calle* 10, împreună cu o mie de dolari și cu actele avionului, un Piper Comanche HK 2658. Dirty Shirt Harry îi zâmbi.

— Mergeți vizavi de cimitirul de pe *calle* 2 Sur. O să mă vedeți decolând. Cam peste o oră.

Malko îl văzu urcându-se într-un taxi galben și plecă spre vechiul aeroport unde ajunse într-o jumătate de oră. Situat pe partea cealaltă a autostrăzii, cimitirul, botezat foarte drăguț „Campos de Paz”, era minunat, cu o peluză verde presărată de cruci și de lespezi din marmură. Era locul în care Pedro Garcia Velasquez făcuse armata. Aterizară două avioane. În fine, zări un mic bimotor care se pregătea să aterizeze. Trecu foarte jos pe deasupra capului său și reuși să-i vadă numărul de înmatriculare... Zarurile erau aruncate.

Acum că partea cu „culesul” era demarată, hotărârea de a continua sau de a anula acțiunea îi aparținea. Acum venea partea cea mai grea. În acest stadiu era imposibil să știe cu certitudine dacă Yaakob Netamayu îl trădase. Atentatul nu era o probă suficientă. Dacă Malko va continua, așa cum era și cazul, se ducea pur și simplu la sinucidere. Dacă abandona cu ușurință, CIA nu-l va ierta în vecii vecilor. Se ruga Cerului să-i trimită un semn. Altminteri, va juca încă o dată ruleta rusească.

*

* *

Camera lui de la *Inter* i se păru curios de banală după Magdalena Medio. Avea senzația că plecase de luni de zile. Nu primise niciun mesaj. Formă numărul Teresei Avila, prietena lui Botero. Iar aceasta îi răspunse imediat:

— M-am întors, zise Malko, apoi închise.

Miguel Botero nu va întârzia să-i dea un semn de viață. Aruncă o privire rapidă peste *El Espectador*, dar nu află nimic interesant. Obișnuita reglare de conturi. După ce făcu un duș, se duse la Isabel Nieto. Când îl văzu, portarul îi zâmbi cu părere de rău.

— *Ah señor, no esta aqui, la señora!*

— Când se întoarce?

— *No sabe. Esta en su finca*.[26]

[26] Nu știu. Este la fermă.

Dirty Shirt Harry risca să aștepte mult și bine cu avionul lui, dacă israelianul nu dădea niciun semn de viață. Abia intră în parchingul de la *Inter*, că îl zări pe Miguel Botero în hârbul lui de Mazda. Polițistul părea îngrijorat. Veni lângă Malko și, fără să-l întrebe cum a fost călătoria, îl anunță:

— Nu trebuie să mai rămâneți în Medellin!

Ghicind ce avea să urmeze, Malko întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— El Mexicano v-a condamnat la moarte, zise polițistul. A promis un milion de pesos celui ce vă va executa. La prețul ăsta, toți ucigașii din oraș sunt pe urmele dumneavoastră…

— De ce?

— Habar nu am, spuse Miguel Botero. Nu știu de ce este atât de înverșunat… Dar șeful din DAS m-a însărcinat să vă conduc la aeroport cât mai repede posibil.

Stupefiat, Malko întrebă:

— Bine, bine, dar nu mi se poate acorda protecție?

Miguel Botero își legănă chelia cu tristețe, abținându-se să nu tușească.

— Nu. Ar trebui să vă păzească în permanență vreo doisprezece oameni. Doctorul Oscar Lopez-Triana spune că este imposibil. Deja i-a sfătuit pe agenții DEA să se retragă la Bogota. Nu vreau să pățiți ceva.

În afară de pistolul Beretta, Malko mai observă și un Uzi vechi așezat pe podeaua mașinii. Era de necrezut, însă Miguel Botero nu avea deloc chef de glume. În orice caz, Cerul îi trimisese un semn: Yaakob Netamayu nu îl trădase, căci altfel i-ar fi fost ușor să-l atragă pe Malko în Magdalena Medio ca să-l execute, economisind astfel milionul de pesos…

— Bine, zise el, mă duc să-mi fac bagajele.

— Mă întorc peste o oră, spuse Miguel. Plecăm pe șosea.

— Nu cu elicopterul?

— Nu.

— Ar putea să-l doboare? întrebă Malko.

Polițistul columbian avu un zâmbet răutăcios.

— Nu, deoarece compania este a unui prieten de-al lui Pedro Garcia Velasquez. Un alt traficant de droguri. Ar

declanșa un adevărat război. Iar eu nu am posibilitatea să vă plătesc gărzile de corp.

*
* *

Malko se urcă într-un Cherokee foarte înalt și se așeză pe bancheta din spate. Un polițist în uniformă îi întinse zâmbind o vestă antiglonț, un model din al doilea război mondial, care cântărea vreo treizeci de kilograme și pe care el o refuză politicos. În față, vreo doisprezece soldați se înghesuiau într-o camionetă, înarmați de parcă s-ar fi dus la Verdun. În spate, într-un vechi Mercedes, erau civilii din DAS. Coloana era încadrată de trei motocicliști care aveau pe spate sigla galben cu roșu. Miguel Botero se urcă lângă Malko.

— Am luat un vehicul confiscat de la traficanți, îi explică el. Este ilegal, dar mult mai sigur. Este blindat.

Convoiul porni la drum. Malko întrebă, fiind surprins totuși de atâta desfășurare de forțe:

— Traficanții dispun de tancuri și de avioane de luptă?

Miguel Botero îi adresă un zâmbet palid. Când o luară spre Rio Negro, îi arătă lui Malko un camion mic ce aștepta în apropierea hotelului. În el erau vreo doisprezece oameni. Semănau cu niște muncitori.

— Îi vedeți, zise Botero, sunt cei mai buni ucigași din Medellin. Dacă ați fi mers singur pe acest drum, vă ucideau în trecătoare.

Camionul cu ucigași demară și el, urmărindu-i de la distanță pe tot parcursul drumului. După aceea, Malko străbătu holul aerogării, protejat de un zid uman, înarmat până în dinți, gata să apese pe trăgaci. Era ceva obișnuit în acest aeroport ultramodern. Săptămâna trecută, un ucigaș a deschis focul asupra mulțimii cu o pușcă de asalt. Așezat în scaunul aparatului Boeing 737, Malko îi vedea încă pe soldații care înconjurau avionul. După aceea, colinele dispărură în ceață.

*

* *

Wayne Maifort îi strivi călduros falangele lui Malko. „Puente Aero” din Bogota era mult mai liniștit decât aeroportul din Medellin. Doi agenți din DEA stăteau de pază cu pistoalele-mitralieră la vedere. Malko și șeful centralei se suiră într-o Toyota cu geamurile fumurii. Protecția era asigurată de un Plymouth. Americanul părea ciudat de vesel pentru o misiune eșuată.

— E o nebunie ce se întâmplă, izbucni Malko. Dirty Shirt Harry mă așteaptă în văgăuna de Magdalena Medio cu un Piper Comanche. Iar Isabel Nieto se va întoarce cu unda verde de la Yaakob Netamayu. Nu trebuie să renunțăm tocmai acum.

Americanul îl privi cu un zâmbet șmecher.

— Ba nu renunțăm deloc. Dimpotrivă.

— Atunci, ce se întâmplă?

Wayne Maifort rânji. Era fericit.

— O mică șmecherie. Cât ați fost cu Dirty Shirt Harry la Puerto Boyaca, am aflat că Oscar Lopez-Triana, șeful DAS din Medellin, nu prea este *kasher*...

— Nu se poate! exclamă Malko.

— Ba da. Lucrează pentru traficanți, zise americanul. Ba mai mult, îi informează. Cei din Medellin au început să se întrebe ce motive aveți să mai rămâneți... Acum se vor lămuri.

Capitolul XI

Malko rămase înmărmurit și îngrețoșat: șeful DAS pentru regiunea Medellin, aliatul traficanților... Revăzu brusc părul spălăcit al columbianului cu care se întâlnise la *Club Campestre*, cu un cârlionț în frunte. În cap îi răsunară dintr-odată două cuvinte: „coyote amarillo”. Numele de cod al informatorului foarte sus-pus pe care îl avea El Mexicano, dezvăluit de Yaakob Netamayu. Coincidența era mult prea mare. El era sursa necazurilor lui... Mergeau acum pe *avenida*

de l’Aeropuerto Eldorado, mărginit de diferite ministere.

— Cum ați aflat? întrebă Malko.

— O informație senzațională și superserioasă. Un tip arestat a vorbit.

— Sunteți sigur că nu este la curent cu planurile noastre?

— Cine i-ar fi putut spune? V-a confundat cu un anchetator din DEA venit să culeagă informații de la Medellin. Probabil că el v-a pârât Mexicanului, iar celălalt a profitat. Acum vă băgăm iarăși în circuit.

— Cum?

Ajunseseră în față la *Tequendama*. Americanul îi trase o palmă amicală pe spate lui Malko.

— În seara asta, odihniți-vă. Plecați mâine din nou. Oficial, la Miami, în realitate însă, la Medellin. Cu Fokker-ul privat al tipilor din Texaco, prietenii noștri. Miguel Botero vă împrumută apartamentul, căci s-a mutat la judecătoare. Acolo așteptați unda verde de la Yaakob Netamayu prin Isabel Nieto.

— Și dacă nu dă niciun semnal?

— Peste o săptămână, renunțați…

*

* *

Peste Bogota strălucea un soare vesel, iar crestele munților ce dominau orașul păreau desenate cu pensula, distingându-se pata albă a mănăstirii Montserrat. Malko ieși din *Tequendama,* căutând din priviri mașina pe care i-o trimisese CIA. Inspectând *carrera* Septima, zări în treacăt un bărbat mic de statură care intră într-un magazin. Ar fi băgat mâna în foc că era același bărbat pe care îl văzuse la Medellin, în sala de biliard: Arbolito, ucigașul preferat al Mexicanului.

Dar era puțin probabil. Chevrolet-ul gri al Ambasadei SUA se opri lângă el. Ca de fiecare dată, la bord se aflau trei oameni. Se duseră până la ambasadă, unde Malko se întâlni cu Wayne Maifort la subsol. Americanul îi zâmbi fericit.

— Am vorbit adineauri cu Miguel. Vă ia când sosește Fokker-ul. Poftim, v-am pregătit ceva.

Îi aruncă un obiect alb, împăturit. Era o vestă antiglonț nouă-nouță din kevlar cu o placă din oțel ca să protejeze abdomenul. Nu cântărea mai mult de trei kilograme. Se putea purta pe sub cămașă, cu condiția să-ți pui și haină. Americanul se uită la ceas.

— Trebuie să plecăm.

Același Chevrolet aștepta în curtea ambasadei. Se urcară în spate. Un paznic înarmat se urcă lângă șofer, iar poarta masivă cu grilaj negru se deschise ca să iasă. Pe *carrera* 13, circulația era haotică, iar vehiculul se mișca precum melcul. Grupuri de băieți ofereau șoferilor țigări, ziare, prăjituri, chiar și portocale înșirate în săculeți din plastic precum perlele. Claxoanele răsunau din toate părțile.

O ființă de coșmar apăru brusc lângă mașină. Nu avea picioare și stătea pe un cărucior, îmbrăcat cu o cămașă elegantă mexicană și cu un sombrero enorm de culoare albă. Agita un săculeț cu portocale cu un aer rugător. Profitând de ambuteiaj, se opri direct în fața Chevroletului. Mașinile din spate îi claxonau. Wayne Maifort se aplecă spre șofer, furios.

— La naiba. Joe! Dă-i o mie de pesos ca să ne lase în pace.

Șoferul se scotoci în buzunar și coborî geamul din partea lui. Încântat, cerșetorul olog se apropie imediat, agitând portocalele. Luă bancnota cu mâna stângă, iar cu dreapta aruncă cu o dexteritate de nebănuit săculețul cu portocale spre bancheta din spate. Fructele căzură pe spătar, apoi se rostogoliră între scaunele din față.

— Ce dobitoc! izbucni Wayne, n-am nevoie de portocalele lui.

— Hei, priviți! strigă Malko.

Ologul cu pălărie albă se îndepărta pe trotuar cât putea de repede, ajutându-se de două bucăți de lemn pe care le ținea în mâini, debarasându-se de săculeții cu portocale. Cei doi bărbați reacționară într-o fracțiune de secundă, repezindu-se să deschidă portierele.

— *Out!* urlă Wayne către cei doi din față.

El ateriza deja pe caldarâm. Malko lovi cu picioarele un trecător care căzu peste el. În acea clipă se auzi o explozie

care zgudui geamurile din tot cartierul. Din partea din față a Chevroletului se înălță o minge de foc care smulse parbrizul blindat pe care îl azvârli ca pe un proiectil, strivind pasagerii din spatele unui *buceta*. Șoferul și paznicul nu apucară să sară din vehicul. Cele două geamuri blindate din față se făcură brusc roșii.

Un fum negru ieșea împreună cu flăcările prin parbriz, însă blindajul reținuse bucățile și nu se împrăștiară în mulțime. Tot traficul fusese blocat, șoferii claxonau nervoși, iar trecătorii fugeau care-ncotro. Wayne Maifort și Malko se repeziră să deschidă portierele din față, însă în zadar. Fața șoferului era întinsă pe geam ca magiunul pe pâine, într-un amestec abominabil de oase, carne și sânge. Wayne Maifort urlă ca un sălbatic, scoase pistolul din toc și porni spre olog. Acesta se chinuia să se suie pe platforma unei camionete, la treizeci de metri în fața lui.

Malko smulse și el Sieg-ul din toc. Cei doi alergau îmbrâncind mulțimea de curioși și făcând slalom printre mașini. Wayne împinse un polițist care voia să-i bareze calea. Ologul coborâse de pe cărucior în timp ce camioneta pornea. Doi bărbați îl trăgeau de mâini ca să-l urce în vehicul ca pe un sac cu cartofi. Malko și americanul nu puteau să ajungă vehiculul din urmă, iar traficul îi împiedica să-l urmărească. Wayne Maifort se opri brusc și întinse brațele urlând la Malko:

— *Shoot him! Shoot him!*

Cei doi bărbați traseră amândoi odată. Împușcăturile se succedară ca la un stand de tir. Ologul parcă era apucat de streche. Pe frumoasa lui cămașă mexicană apărură pete roșiatice. Pălăria căzu. Unul dintre oamenii care îl ajutau să se urce în camionetă fusese nimerit și se prăbuși pe șosea. Dezechilibrat, celălalt îi dădu drumul ologului. Acesta se rostogoli pe asfalt, iar celălalt rămase întins cu fața în sus, rănit de moarte. Malko trăgea în continuare în camionetă. Văzu clar două urme de glonț în geamul cabinei. Era blindată. Vehiculul dispăru pe *calle* 32.

Wayne Maifort se apropie cu pași mari de olog, strâmbându-se de ură. Aplecă țeava armei și o descărcă în

capul mortului, urlând ca un apucat:

— *Son of a bitch! Motherfucker!*

Culasa pistolului Beretta pocni în gol și rămase deschisă. Lăsă brațul moale în jos și se întoarse încet spre epava Chevroletului, cu lacrimile rostogolindu-se pe obraji. Cu un efort îngrozitor, reuși să deschidă portiera dreaptă din față. Ghemul de pe scaun fusese un om din care nu mai rămăsese decât un amestec fără formă de carne și de haine, sfârtecat de grenadele ascunse printre portocale.

*

* *

Wayne Maifort avea încă ochii roșii de plâns, iar statura impunătoare părea gârbovită. Bău pe nerăsuflate o jumătate de pahar de Johnny Walker. John Clifton tăcea supărat, iar în micul subsol domnea o atmosferă apăsătoare. Șeful centralei rupse tăcerea:

— Sincer vorbind, nu pot să vă cer acum să vă întoarceți acolo, îi spuse lui Malko. Nemernicii ăștia sunt mai puternici decât credem. Era să murim amândoi. Afacerea a fost planificată la Medellin. Pe dumneavoastră vă voiau.

— Întrebarea este de ce? zise Malko. Doar pentru faptul că am venit să-i provoc în propria vizuină? Sau pentru că au aflat ce planuri avem în legătură cu Pedro Garcia Velasquez care s-a înfuriat rău de tot?

Tăcerea era răspunsul cel mai bun.

— Habar nu am, mărturisi Wayne. Tipii ăștia omoară precum respiră. Și nu văd cum ar fi putut afla… Ceea ce s-a întâmplat astăzi seamănă cu o execuție „obișnuită”. Adică tratamentul aplicat celor care îi sfidează. Numai că pot foarte bine să mă înșel, se grăbi el să adauge.

Urmă încă un moment de tăcere.

— O să mă duc, zise Malko. Am avansat prea mult. Dar trebuie să fim foarte precauți. Dacă în trei zile nu primesc niciun semn de la Isabel Nieto, mă întorc la Bogota pe șosea și îl voi anunța în trecere pe Dirty Shirt Harry.

Wayne Maifort schimbă o privire cu indianul.

— John, tu ce crezi?

— Că are curaj, zise Clifton zâmbind cu amărăciune. Dacă mi-l aduceți pe El Mexicano, vă voi ridica în slăvi cât veți trăi.

*

* *

Malko se simți ușurat când din Fokker coborâră toți inginerii petroliști. Se duceau destul de rar la Bogota și profitau ca să-și facă cumpărăturile. Malko fusese practic acoperit de pachete. Când puse piciorul pe pistă, avea furnicături pe șira spinării. Avionul oprise mai departe de zborurile comerciale, iar câteva mașini îi așteptau pe ingineri. După gardul cu grilaj zări chelia lui Miguel Botero. Polițistul îi adresă un zâmbet călduros și îi luă valiza.

— Am auzit ce ați pățit, zise el. Au arătat la televizor. Este prima oară când folosesc șmecheria asta. Sunt diabolici, într-adevăr. Am știut de la informatorii mei că Arbolito v-a urmărit la Bogota.

— Ce mai e pe aici?

— Nimic special. Dacă nu ieșiți din casă, nu se va întâmpla nimic. Dar nu trebuie să afle nimeni că sunteți aici.

Șoseaua spre Medellin era plină de camioane și le trebui mai mult de o oră ca să treacă prin pasul înconjurat de brazi. În Mazda era frig. Malko se gândi brusc la dezvăluirile lui Wayne Maifort.

— Ce părere aveți despre Oscar Lopez-Triana? îl întrebă el pe polițistul columbian.

Miguel Botero clătină din cap.

— Pare foarte activ. A făcut manifeste împotriva traficanților de droguri cu ajutorul unui prieten de-al lui, tipograf, pentru că el nu dispune de buget.

— Este un om de încredere?

Columbianul zâmbi cu tristețe.

— Așa am crezut, însă domnul Maifort mi-a spus că nu este. În orice caz, nu i-am pomenit că v-ați întors.

Avertismentul americanului i-a rămas lui Malko bine întipărit în memorie. Mergeau acum pe niște serpentine

incredibile către centrul orașului. Străbătură străzi aglomerate, iar Miguel Botero opri în fața unui imobil negru al cărui parter era ocupat de magazine. Malko îl urmă. Clădirea nu avea lift. La etajul al treilea, intrară într-un apartament întunecos, neaerisit, cu mobilier rustic și o bucătărie minusculă.

— Aici veți sta liniștit, zise polițistul. A fost al mamei și nimeni nu știe de el. Puteți să folosiți telefonul. Dacă vreți să luați un taxi, trebuie să faceți câțiva pași pe jos mai întâi. Și la întoarcere, la fel. Mă întorc diseară. Vom cina aici cu Teresa.

Închise ușa în urma lui. Miguel nici măcar nu îl întrebase de ce s-a întors la Medellin. Se așeză, gândindu-se dacă să o sune pe Isabel Nieto chiar acum. Până la urmă sună la *Intercontinental*.

— Sunt Malko Linge, zise el. Sun din Bogota. Am primit vreun mesaj?

I se făcu legătura la recepție. Îi răspunse o angajată.

— *Si, señor*. V-a căutat Isabel Nieto. Este la piscină.

— Nu mi-a lăsat niciun mesaj?

— Nu.

Închise. De data asta nu putea să mai aștepte. Sună la *edificio Montecarlo*. Isabel Nieto îi răspunse imediat:

— Malko! exclamă ea, mai mult decât încântată. Mi s-a spus că ai plecat. Am fost dezamăgită. M-am întors la Medellin special ca să te caut. Te invit să-ți petreci weekend-ul la ferma mea. Va fi o *feria ganederia* și un meci de polo.

— Cu plăcere.

— *Muy bien!* Vin să te iau de la hotel.

— Nu, zise Malko, prefer să ne întâlnim la tine.

Ea râse.

— O să mă compromiți. Îți amintești locul unde te-am trimis ultima oară?

— Da.

— Trebuie să trec pe acolo ca să iau ceva. Ne întâlnim peste două ore și plecăm direct. Bine?

— Perfect.

După ce închise, avu o senzație ciudată: ușurare, tensiune,

la care se adăuga o ușoară neliniște. Această invitație nu putea fi decât semnalul de la Yaakob Netamayu. Acum zarurile erau într-adevăr aruncate. Se gândi la Dirty Shirt Harry și la aparatul său Piper Comanche. În această țară lipsită de comunicații, nimic nu era ușor de făcut.

Fu nevoit să formeze numărul de mai multe ori ca să obțină legătura cu Bogota. Maifort era într-o ședință, dar insistă să vorbească cu el. Îndată ce îl auzi pe american la celălalt capăt al firului, zise:

— Gata. M-a sunat Leoaica. Plec într-acolo.

— *Holy cow!* exclamă șeful centralei. Sper că…

Lăsă fraza neterminată. Malko reluă:

— Nu puteți să faceți mare lucru. Dacă nu mă duc, ar trebui să mă întorc imediat. Dar vom afla curând dacă Netamayu știe ceva sau nu. Nu voi putea să mai comunicăm până când nu mă voi întâlni cu Harry. Încă nu știu când.

— Nicio problemă, zise americanul Avem un avion care așteaptă pe aeroport. O să-l anunț pe ambasador. În rest, vă ținem pumnii.

Tăcu. După o lungă tăcere, Malko își luă „rămas bun” și închise. De acum înainte, trebuia să se descurce singur. Luă geanta de voiaj, își puse pistolul în ea împreună cu trei încărcătoare și îi lăsă un bilet lui Miguel Botero prin care îl anunța că a plecat la ferma lui Isabel Nieto.

*
* *

Isabel Nieto purta un compleu din piele de căprioară cu franjuri, format dintr-o haină cambrată și un pantalon foarte strâmt evazat, o bluză albă descheiată foarte mult, o pălărie și ochelari de soare. Pe *calle* 51 B, oamenii se opreau cu respirația tăiată la vederea șoldurilor care se balansau sub ochii lor. Doi funcționari îi puneau un pachet enorm în mașină, plus geanta lui Malko.

— *Vamos*, zise ea pur și simplu.

Se urcă la volan și traversă canalul, luând-o spre sud. Malko o întrebă imediat:

— Ai primit vești de la Yaakob?

Ea dădu din cap că primise.

— Da. (Îi aruncă o privire.) Ce aveți de discutat amândoi? Mi se pare că îi vinzi arme?

Era acoperirea lui Malko. Așadar, operațiunea era în curs. Privi mahernițele din jur, în timp ce începeau să urce pantele ce duceau la Rio Negro.

— Este la fermă?

— Nu, zise ea. Mi-a făcut o scurtă vizită.

— Unde este?

— Nu știu. Nu mi-a spus. Dar va veni. Ți-e teamă că o să te plictisești cu mine?

Îl fixa cu o privire provocatoare, iar el o mângâie pe picior. Ea se întoarse brusc și murmură ca o pisică mulțumită:

— Am o surpriză pentru tine.

Brazii defilau de-a lungul drumului. Din acest moment se lăsa numai pe mâinile lui Yaakob Netamayu. Dacă mercenarul israelian se hotărâse să-l trădeze, surpriza care îl aștepta la ferma Isabelei Nieto se anunța foarte urâtă. Pedro Garcia Velasquez își trata dușmanii cu o ferocitate de nedescris. Acolo, Malko nu avea plasă de siguranță. Arma lui îi asigura o apărare destul de fragilă în această țară a violenței.

Isabel Nieto ajunse în vârful trecătoarei și începu să coboare spre Rio Negro. Deschisese aparatul de radio, iar ritmurile de salsa îi spărgeau timpanele. Din când în când mai lua câte o bomboană de ciocolată franțuzească din cutia de alături și o mesteca cu o poftă senzuală. Demult nu se mai simțise Malko atât de singur.

Capitolul XII

Ferma Isabelei Nieto apăru în capătul unui lung drum drept și plin de praf, pe care se hurducau de când părăsiseră autostrada Medellin – Bogota, în urmă cu o oră. Malko se uitase la kilometraj și calculase că, în linie dreaptă, nu puteau fi la mai mult de patruzeci de kilometri de moșia Napoles,

proprietatea lui Pedro Garcia Velasquez. Peisajul era mult mai tropical, cu bananieri, cu pășuni împrejmuite de păduri și turme de zebu. Chiar înainte de a ajunge la fermă, Malko văzu în dreapta lui o mică arenă din lemn și un țarc unde se învârteau câțiva cai. Isabel Nieto intră pe poartă și se opri în mijlocul unei curți pavate.

Se vedea că tânăra era înnebunită după cai. Curtea era înconjurată de grajduri în care erau pe puțin douăzeci de animale. Clădirea în sine, tencuită în alb, cu un turn rotund foarte mare, avea o formă complicată.

Câțiva peoni se grăbiră să dea jos bagajele din mașină. Malko observă atunci un Montero negru cu geamuri fumurii garat sub un șopron. Isabel Nieto îi adresă un zâmbet înfocat.

— Cred că avem musafiri.

Malko nu-i răspunse. Vehiculul semăna cu cel al Melindei Avila, pe care îl văzuse la Puerto Boyaca. Iar tânăra – dacă într-adevăr era mașina ei – nu putea fi decât cu Pedro Garcia Velasquez. La urma urmei, acesta o cunoștea în mod sigur pe Isabel Nieto, chiar dacă nu se înfruptase din farmecele ei. Medellin era în fond un sat mai mare. Nu-i va trebui mult timp Mexicanului să adune doi și cu doi. În caz că se ivea vreo problemă, Malko se pomenea în fundul regiunii Magdalena Medio, fără speranța de a-i sări cineva în ajutor. Isabel nu avea nici măcar telefon la ferma ei.

Murind de căldură, stăpâna casei se duse în casă. Malko o urmă, încordat și gata să acționeze. Intrarea dispărea sub șei, sub harnașamente și costume de polo. Merseră pe un culoar care ajungea într-un salonaș despărțit de bucătărie printr-un perete subțire, unde domnea o răcoare plăcută.

Pe canapea stătea o femeie în costum de călărie, cu niște cizme negre înalte și pantaloni din piele de aceeași culoare. Era Melinda Avila

*

* *

Privirea lui Malko coborî de la trăsăturile regulate ale feței, la bluza albă pe sub care se distingea dantela unui sutien cu

jumătate de cupă negru. Tânăra părea la fel de surprinsă ca și el, încercând în mod vădit să-și amintească unde îl mai văzuse. Isabel Nieto făcu prezentările.

— Malko, un prieten de-al lui Yaakob. Melinda a venit pentru meciul de polo de mâine.

Își strânseră mâinile. Avila schiță un surâs.

— Mi se pare că ne-am mai întâlnit undeva. Oare nu era la Bogota, la *Tequendama?*

— Ba da, zise Malko.

O lucire veselă străbătu ochii tinerei femei.

— Acum îmi amintesc…

Isabel se îndreptă către peretele din spatele lor și deschise un soi de oblon din lemn. Un nechezat îl făcu pe Malko să se întoarcă. În deschizătură apăru capul unui cal, iar Isabel se grăbi să-l laude.

— El este Bolivar, roibul meu preferat. Vedeți, face parte din familie.

Ciudat lucru: staulul lui Bolivar era învecinat cu salonul. Stăpâna lui îl mângâia, iar el bătea din copită pe gresia roșie. Isabel îi împinse capul înăuntru și trase oblonul. Se întoarse către Melinda.

— Vino să-ți arăt ce i-am cumpărat.

Cele două femei ieșiră, iar Malko își turnă un pahar de *aguardiente*. Stătea pe un vulcan. Ce făcea dacă venea și Pedro Garcia Velasquez? Nu se gândise încă ce atitudine să adopte, când cele două femei apărură. Se instalară pe o canapea. Imediat, Malko simți că atitudinea Melindei se schimbase. Era mult mai rece și îi ocolea privirea. I se părea că Isabel Nieto îi spusese că îi plăcea de Malko sau poate că ghicise singură… Rămase mută, cu nasul în paharul de Cointreau. El încercă să înfiripe o conversație, însă tânăra îi răspundea monosilabic. Dimpotrivă, Isabel părea foarte veselă. Când ieși, Malko o ajunse pe culoar.

— Ce face prietena ta? o întrebă el.

Ea îl privi cu ironie.

— Este amanta celui mai bogat om din țară, șeful lui Yaakob.

— Vine și el?

Nu se putuse abține să nu pună această întrebare. Isabel zâmbi șmecherește.

— Nu cred că ai vrea să afle cu cât îi vinzi armele lui Yaakob, nu-i așa? Fii liniștit, sunt puține șanse ca să vină. Are multă treabă la fermă, iar calul lui aleargă mâine la Puerto Triunfo.

— Dar Yaakob?

— El vine pe neașteptate. Ia spune-mi, i-ai făcut curte Melindei?

— Da, am curtat-o o dată.

Isabel îi adresă un zâmbet carnasier.

— Eu mi-am dat seama imediat că vrei să mi-o tragi… Și ea a văzut și a fost decepționată. Mi-a spus că nu se mulțumește cu firimiturile mele.

Malko simțea că se sufocă.

— Dar nu a venit pentru mine!

— Nu, dar mereu i-am făcut surprize plăcute. Amantul ei este foarte gelos. L-a omorât pe ultimul bărbat cu care l-a înșelat. Aici se simte în siguranță. Dacă intră cineva în camera ei, nu află nimeni. Poți să încerci, nu sunt geloasă.

*
* *

Cina la lumina lumânărilor fusese calmă, udată din belșug cu două sticle de Dom Pérignon. Malko era tot timpul în alertă. Cele două femei discutau într-un colț. Isabel purta acum un maiou și o fustă mini din piele de căprioară, iar Melinda o rochie lungă mov care îi venea ca o mănușă. Era machiată foarte discret, iar frumoasa ei față ovală și coada lungă împletită o făceau să pară o fetiță. Malko reflecta cu paharul de *aguardiente* în față. Isabel își termină coniacul și căscă.

— Mâine avem o zi lungă. Să mergem la culcare.

Malko rămase singur în salon. Ferma era extrem de liniștită. Ieși să privească cerul plin de stele, întrebându-se când va da Yaakob un semn de viață… După aceea urcă în

camera lui. Scările scârțâiră sub pași. La primul etaj, zări o ușă întredeschisă prin care răzbătea o rază de lumină. Isabel îl aștepta.

Împinse ușa, apoi intră. Se pomeni în fața Melindei, lungită pe patul ei și citind. Era într-o cămașă de noapte lungă din satin alb. Lăsă cartea în jos și zise ridicând din sprâncene:

— Cred că ați greșit camera…

Malko înaintă până la pat. Sânii ascuțiți se desenau pe sub cămașă, iar Melinda se îmbujoră.

— Nicidecum, spuse el. Mă bucur să vă revăd.

— De-abia v-am cunoscut, răspunse ea. Nici măcar nu știu cum vă cheamă.

Vocea era destul de seacă, însă privirea se opri mai mult asupra lui Malko, cu o lucire mult mai înflăcărată. Acesta îi adresă zâmbetul cel mai fermecător și se așeză pe marginea patului.

— La *Tequendama*, mi s-a părut că sunteți cea mai fermecătoare femeie, începu el. Dar acum îmi păreți și mai și decât îmi amintesc.

În ochii negri ai Melindei nu se putea citi nimic.

— Cred că faceți curte tuturor femeilor, zise ea, se vede din priviri.

— Și dumneavoastră îi înnebuniți pe toți bărbații, replică el. Isabel mi-a spus că sunteți cu un bărbat foarte gelos.

Ochii negri fură întunecați fulgerător de o umbră.

— E adevărat, spuse ea cu voce obosită. Dacă v-ar vedea în cameră acum, v-ar ucide pe loc.

Se uitară lung unul la altul. Apoi Malko se aplecă încetișor spre ea. Când atinse buzele Melindei, tânăra se încordă brusc și vru să se dea înapoi, dar nu putu din cauza pernei. El apăsă în continuare și îi simți gura deschizându-se, iar limba îi veni cu timiditate în întâmpinare. Melinda săruta ca o fetiță, violent și stângaci. Încet, Malko se strecură lângă ea și se lipi cu totul de trupul ei. Își petrecu brațul în jurul mijlocului și o atrase spre el…

— Opriți-vă, zise ea cu glas stins.

El își plimbă ușurel degetele pe sânii calzi care deveniră și

mai fermi pe sub satin. Dinții li se ciocniră, iar Melinda îi venea treptat în întâmpinare. Deodată, sări ca mușcată de șarpe, ciuli urechile și îl îndepărtă pe Malko.

— Ați auzit? A venit o mașină!

— Nu.

— Plecați! Plecați!

O spusese pe un ton atât de rugător, încât crezu că va începe să strige. Intrase în panică. Sări din pat și îl târî pur și simplu pe Malko până la ușă. Nu putea să-i țină piept. El nu auzise nimic. Dezamăgit și furios, coborî ca să mai bea un pahar de *aguardiente*. Pe culoarul întunecat simți brusc o prezență și un val puternic de adrenalină care îi invadă arterele. Își lăsase arma în cameră. Se pregătea să urce, când se aprinse lumina. Yaakob Netamayu, în ținută de luptă. Îl privea cu un zâmbet ironic, cu un Uzi în mână.

*

* *

Malko simți că îi vine inima la loc. Israelianul îl întrebă pe un ton acerb:

— Sper că nu veniți din camera Isabelei…

— Nu, zise Malko, bucuros că nu era nevoit să mintă.

Bărbatul ridică din umeri.

— Eu nu sunt gelos. Dacă ați fi fost în patul meu, ea nu v-ar fi lăsat să plecați, o cunosc eu… Știu că ați sosit azi.

— Totul este pregătit?

Israelianul îl privi lung, zâmbind în colțul gurii, ținându-l în suspans, apoi zise:

— Când ne-am întâlnit alaltăieri la Medellin, nu credeam că e… Dar pe urmă, să zicem că lucrurile s-au mai îndreptat… Acum cred că putem să întrezărim urmarea. Dumneavoastră sunteți gata?

Yaakob Netamayu vorbea rar și încet, punând un pic de balsam pe sufletul lui Malko. Așadar, riscurile nesăbuite pe care și le luase nu fuseseră în zadar…

— Da, zise el. Avionul este aici. Dirty Shirt Harry este pregătit să ne ducă. Dumneavoastră când puteți să acționați?

Netamayu îl fixă cu privirea.

— Pedro Garcia Velasquez are întâlnire mâine pe la unsprezece seara cu unul dintre conducătorii ELN[27], pentru unele negocieri secrete. La Puerto Boyaca. Trebuie să meargă cu mine și cu trei oameni, fără escorta obișnuită, într-o camionetă blindată. Am de gând să acționez pe traseu.

— Adică?

— De la moșie până la autostrada propriu-zisă sunt aproape doi kilometri în interiorul proprietății. Acolo îi voi lichida pe cei trei oameni ai lui.

— Și banii?

— Sunteți drăguț că vă faceți griji. Știu locul și sunt protejați de un lacăt de doi bani. O să-i pun înainte în camionetă. Nimeni nu va verifica genții le. Este o ocazie nesperată...

— Unde o să ne întâlnim?

— Așa cum am prevăzut, la motelul *La Cantina*. Voi veni în camera dumneavoastră. După aceea vom pleca imediat la avion. Dar mai înainte trebuie să verificați împreună cu Harry dacă totul este pregătit. Mâine, veți lua vehiculul Cherokee al Isabelei. Veți spune că veniți să mă luați. Aveți tot timpul să vă duceți la Topaipi. Apoi să vă întoarceți și să mă așteptați la motel. Nu voi fi acolo înainte de ora unsprezece.

— Știți că este aici și amanta lui Pedro Garcia Velasquez?

— Da.

— Nu reprezintă niciun risc?

— Nu. Rămâne doar câteva zile și nu are timp să vină mâine aici.

Se uită la ceas.

— Mă duc s-o văd pe Isabel, apoi plec. Ne întâlnim mâine la motel.

Îi întoarse spatele lui Malko și începu să urce scara cu pași greoi. Lui Malko îi venea să țopăie de bucurie. De-ar putea măcar să anunțe DEA...

*

[27] Mișcare subversivă de stânga.

* *

„La bandada de Pueblo”[28], formată din vreo șase muzicanți, cu figurile acoperite de pălăriile mari de pai, îmbrăcați în costume albe peticite, cântau cât îi ținea gura cântece columbiene, un amestec discordant de salsa, de merengue și alte melodii străine. Era o căldură sufocantă, iar nori negri și grei prevestind furtună se adunaseră la orizont. Malko nu-și lua ochii de la Melinda Avila, care ședea puțin mai departe. De câteva ori privirile se întâlniră, iar ea îi zâmbi. Yaakob plecase și nimeni nu își dăduse seama de scurta lui vizită.

Isabel Nieto, care stătea lângă el, îi întinse o sticlă de *aguardiente* care circula din mână în mână…

— Bea, îți face bine.

Malko acceptă alcoolul tare. Toată lumea făcea la fel. Veniseră de la toate fermele vecine special pentru *feria ganaderia*… În arenă, tinerii se luptau cu taurul în ovații. Orchestra se dezlănțui.

Minicorida nu dură mai mult de zece minute, că după aceea un zdrahon culcă taurul la pământ și îl târî de coarne afară din arenă, în vreme ce în jurul lui ploua cu garoafe roșii. Malko se ridică în picioare împreună cu alți spectatori și își plimbă privirea prin gradene ca să o zărească pe Melinda. Brusc inima i se opri în loc.

Observă în fața lui o siluetă cunoscută, într-un costum alb și cu părul galben și lins. Era doctorul Oscar Lopez-Triana, directorul DAS și probabil informatorul traficanților… Isabel Nieto îl trase de braț și îi șopti la ureche într-un damf de alcool:

— Vino, am o surpriză pentru tine!

De-abia se mai ținea pe picioare. Malko nu reușea să-și ia ochii de la bărbatul în alb. Oare și Lopez-Triana îl văzuse?

Capitolul XIII

Malko o ajunse pe Isabel Nieto la baza arenei. Oscar Lopez-

[28] Orchestra satului.

Triana dispăruse. Mulțimea se risipea, iar oamenii se duceau la mașini. Se pregătea să plouă, iar căldura era din ce în ce mai înăbușitoare.

— Îl cunoști pe Oscar Lopez-Triana? o întrebă el.

— Da, de ce?

— Este aici.

Ea izbucni în râs.

— Firește! A venit cu niște prieteni de la ferma vecină. Își petrece toate weekendurile călărind. Voiai să-l vezi? Pleacă imediat după *feria ganaderia*.

— Nu, zise Malko, dar nu mă așteptam să-l văd aici, asta-i tot.

Erau foarte puține șanse ca doctorul să nu-l fi zărit prin mulțime. Dar și așa puține cum erau, tot însemna ceva, căci, dacă directorul DAS era unul dintre informatorii Mexicanului, prezența lui reprezenta un pericol mortal pentru Malko. Trebuia să amâne toată operațiunea. Veni lângă Isabel în vehiculul 4×4.

— Ai vreun mijloc prin care să-l contactezi pe Yaakob? o întrebă el.

Tânăra îi aruncă o privire distrată. Se vedea că nu era problema ei.

— Nu l-ai întâlnit aseară? Mi-a cerut adineauri să-ți împrumut mașina.

— Ba da, răspunse Malko, dar trebuie neapărat să vorbesc cu el.

Isabel porni motorul și clătină din cap.

— Nu se poate. Aici nu avem telefon. Iar pentru stațiile noastre de radio de mică putere este prea mare distanța.

Își făcea drum printre oamenii care voiau să ajungă la mașini claxonând întruna. Părea grăbită să se întoarcă la fermă. Malko simțea fiori reci pe șira spinării. Rațiunea îi dicta să se întoarcă la Bogota, dar să-l ia și pe Dirty Shirt Harry în trecere. Dar dacă fusese o alarmă falsă, iar Yaakob Netamayu se afla singur cu Pedro Garcia Velasquez? Îl condamna la moarte, iar operațiunea era definitiv ratată.

Ajunseseră la fermă. Isabel coborî și intră în casă. Dar ieși

după câteva clipe, trăgându-l de căpăstru pe roibul ei favorit, Bolivar. Pe spinarea, lui, șaua cu două locuri strălucea în soare. Isabel îi aruncă lui Malko o privire arzătoare.

— Haide să o încercăm!

Chinuit de dilema în care se afla, Malko ar fi trimis-o bucuros la plimbare. Însă, ar fi fost în stare să nu-i mai împrumute mașina. Iar el avea nevoie în toate cazurile posibile. Avea ținuta potrivită pentru călărie: un jeans și cizme. Isabel se și urcase în șa. Malko puse piciorul pe scăriță și, ajutat de un peon, se urcă pe locul din spate.

Bolivar abia fremătă. Fesele rotunde și strânse în pantalonii albi din piele erau practic lipite de pântecele lui. Isabel plescăi din limbă, iar roibul porni la trap. La fiecare săritură, fesele Isabelei săreau și coborau în șa frecându-se de pântecele lui Malko. Parcurseră cam un kilometru, pe lângă pășunile pline de zebu.

Isabel se întoarse. Ferma nu se mai vedea, fiind ascunsă de vegetația deasă și de bananieri. Calul încetini și o luă la pas. Tânăra se lipi și mai tare de Malko.

— Mângâie-mi pieptul, îi ceru ea.

Malko îi cuprinse sânii în căușul palmelor. Isabel se ridică ușor în șa în așa fel încât să se frece și mai bine de el. Malko observă atunci un mic fermoar la spate ce pleca din talie și cobora mult, ajungând între picioare. În ciuda grijilor, începu să simtă un strop de dorință. Isabel lăsă hățurile din mâini și îi verifică erecția. Cu o abilitate de nedescris, ea îi eliberă sexul deja încordat.

— Demult îmi doresc să fac asta, zise ea. Am comandat șaua în mod special. Au crezut probabil că m-am țicnit de tot. *Ahora, cogeme*.[29]

Înaintau foarte încet. Malko desfăcu fermoarul Isabelei și imediat apăru rotunjimea feselor goale. Isabel se dădu puțin mai în spate. În picioare pe scărițe, ea se freca de membrul lui Malko și gemea deja de plăcerea pe care în curând avea să o simtă.

Bolivar înainta cuminte ca la paradă. Situația era atât de

[29] Acum, ia-mă.

neașteptată, încât Malko uită o clipă de problema cu care se confrunta. Dacă trebuia să moară, măcar să aibă o ultimă bucurie. Se ridică în picioare și își petrecu mâna stângă în jurul taliei Isabelei. Cu dreapta, îndreptă sexul în șanțul pe care tânăra i-l oferea.

— *Reten!*[30]

Strigătul tinerei îi confirmă că era pe calea cea bună. Întețindu-și mișcările, se afundă dintr-odată în pântecele tinerei. Aceasta urlă și se aplecă înainte, încercând să scape.

— Lasă-mă pe mine! îi ordonă el.

Furioasă la culme, încercă încă o dată să scape. Dar roibul îi veni lui Malko în ajutor, pornind brusc la trap. Zguduitura îl propulsă și îl înfipse până la rădăcină în tânăra femeie. Căzură amândoi odată în șa, fiecare la locul său. Senzația era nemaipomenită. O cuprinse de șolduri cu ambele mâini ca să se poată mișca în voie. Isabel răcni, dar nu se străduí să se smulgă din îmbrățișare.

— Ticălosule! strigă ea.

Dar numai cei câțiva zebu care pășteau liniștiți puteau s-o audă... Insistă și, de data asta, simți cum crupa cedează, se deschide. Își asumă riscul să se retragă aproape de tot, iar Isabel nu profită ca să scape de el, ba dimpotrivă. Din gura ei ieșea un urlet continuu, însoțit de mișcări ample ale bazinului la fiecare penetrare. Calul trecu de bunăvoie la pas.

În picioare pe scărițe, Malko o sodomiza pe Isabel cu mișcări ample și regulate. În curând ea urlă, aplecându-se în față ca să se dăruiască mai bine. Elasticitatea pielii părea să-l împingă de fiecare dată înapoi când se lipea de ea, pătrunzând-o din ce în ce mai adânc. Ea se întoarse și urlă cu ochi de nebună:

— Despică-mă! Violează-mă!

Din fericire, terenul nu avea nicio denivelare. Malko era leoarcă de sudoare. Simți că nu va putea rezista mult. Își termină cavalcada, strângând carnea elastică de pe șolduri. Când explodă, Isabel țipă. Era un țipăt sălbatic și răgușit, apoi căzu în față, lăsând hățurile din mână. Calul se opri, apoi

[30] Oprește-te!

porni la pas. Străbătură păduricea. Malko se retrase și îi închise fermoarul. Când ferma apăru în câmpul lor vizual, aveau o atitudine foarte decentă. Isabel respira totuși sacadat și avea privirea tulbure, iar rimelul îi lăsase dâre pe obraji. Peonul care îi ajută să coboare de pe cal le aruncă o privire nedumerită... Ea se întoarse către Malko și spuse:

— L-am antrenat bine. Vino, vreau să-ți arăt ceva.

El o urmă într-un grajd unde, în penumbră, zări un măgar. Isabel de apropie de el și își strecură mâna sub burta animalului. Foarte repede acesta se excită. Malko văzu un membru lung și negru pe care Isabel abia îl ținea cu o mână. Era chiar cel care îi servise drept model pentru olisbosul din fildeș. Ea îl masă în continuare, până când țâșni un jet de spermă. Se uită la Malko cu o privire halucinantă.

— Dacă vreau, pot să mă regulez cu el. Mă iubește nespus.

— Trebuie să plec, zise Malko.

Se hotărâse în timp ce se întorceau la fermă. Era imposibil să-l lase pe Yaakob să-l răpească pe El Mexicano întinzându-i o cursă. Chiar dacă Malko își punea viața în joc, tot trebuia să se ducă la Bogota.

— Am făcut plinul, zise Isabel. Să te întorci repede.

— Mă duc să-mi iau bagajele, spuse Malko.

*

* *

Urcă și bătu la ușa Melindei Avila. După privirile pe care i le aruncase la *feria ganaderia*, era bucuroasă că îl vede, iar Isabel nu îl vlăguise de tot. Nu îi răspunse nimeni. Răsuci butonul și intră.

— Ieșiți!

Melinda se ridică din pat, palidă de furie. Când era nervoasă, era și mai atrăgătoare. Nedumerit, Malko se opri în loc. După interludiul de mai devreme, nu se așteptase la o asemenea primire... Făcu un pas înainte. Dar imediat, Melinda băgă mâna în geantă și scoase un mic revolver pe care îl îndreptă spre el.

— Vreți să vă trag un glonț în ce aveți mai de preț? îl

întrebă ea cu sarcasm. Sau preferați să ieșiți?

— Nu mai înțeleg nimic.

Un fulger de mânie străbătu ochii tinerei. Sânii ascuțiți îi tresăltau pe sub bluza albă, făcând-o și mai apetisantă. Însă Malko simțea că nu glumește. Melinda luă ceva de pe pat. Era un binoclu pe care îl aruncă pe podea.

— Chiar nu înțelegeți! șuieră ea printre dinți. După corida, m-am întors aici pentru că știam că plecați imediat. V-am auzit. Dar v-am și văzut. Tocmai vă… (Vocea i se stinse, apoi reluă.)… această ticăloasă care se lăsa regulată pe cal! Sunteți un prost. Și eu care v-am dorit încă din Bogota…

Malko rămase fără grai și bătu în retragere. Nu mai avea ce să facă. Ușa se trânti cu furie în urma lui. Uneori viața era crudă. O întâlnise o singură dată pe Melinda Avila, dar avea impresia că trecuse pe lângă ceva. Urcă în camera lui și își luă bagajul. Tocmai își verifica arma, când Isabel apăru în prag. Îl îmbrățișă pe Malko.

— După ce îți termini treburile, să te întorci repede, rămân aici toată săptămâna.

— Voi încerca, îi promise el cu mintea în altă parte.

Înainte de a se urca în Cherokee, o văzu la geam pe Melinda Avila. Tânăra îl privea cum pleacă.

*

* *

Dirty Shirt Harry îl fixă pe Malko, prăfuit din cap până-n picioare, cu un amestec de ușurare și amuzament. Cu pieptul gol, își curăța pușca veche care ruginise de tot… Lângă el, era sticla de Johnny Walker Carte Noire aproape goală.

— Duceți-vă să faceți un duș înainte să plecăm.

Cămașa i se lipise lui Malko de spate de sudoare și de praf.

Drumul i se păruse și mai înspăimântător și puțin lipsise să rămână în mijlocul vadului. Sfârșit de oboseală, se așeză pe bancă lângă maimuță.

— Avionul este pregătit?

— Am făcut un tur de încercare azi-dimineață, zise mercenarul britanic. Merge perfect.

— Puteți să decolați la noapte?

— Așa ar trebui. Bine că plecăm! Oamenii de pe aici au început să se mire că avionul rămâne mult timp pe loc. De obicei, avioanele pleacă imediat. Nu trebuie ca cei din DAS să afle de existența lui. Vor veni să-l confișteze sau mă vor face să vorbesc...

— Vom fi la destinație în noaptea asta, îi promise Malko. Apropo, ar trebui să mă însoțească și Elvira. Dacă plec singur, voi atrage atenția.

— Nicio problemă, zise britanicul. O anunț.

Se făcuse deja ora șapte și se lăsa întunericul. Malko se dezbrăcă, iar apa rece îi făcu bine. Când se urcă în Cherokee, Elvira era deja acolo, îmbrăcată la fel, indiferentă. Se întreba ce i-o fi spus Harry. Acesta îi privi plecând. Malko simțea totuși un ghem în stomac. Intra în zona cu turbulențe. Din fericire, fostul colonel din Mossad nu era chiar un înger și prevăzuse totul...

Drumul plin de gropi i se păru fără sfârșit. Lângă el, Elvira nu scotea un cuvânt. Oftă ușurat când ajunse pe drumul care ducea la Medellin. Mai erau câteva gropi, dar nu se compara cu ce fusese până acum. Ajunseră repede la primul punct unde se plătea. Aici traficul era mai intens. Multe camioane imense făceau slalom ca să evite porțiunile cu gropi. În fine, zări luminile motelului de pe colină. De o oră, începuse să toarne cu găleata și nu mai vedea aproape nimic. Cherokee urcă anevoie cărarea ce ducea la motelul *La Cantina*. În parcare nu era niciun vehicul. Malko alergă prin ploaie, urmat de Elvira și ajunseră în holul deschis care dădea într-un mic restaurant la fel de gol, unde niște ventilatoare mari se învârteau în zadar ca să alunge umezeala. O chelneriță micuță cu pielea foarte închisă la culoare apăru în picioarele goale.

— Putem să obținem o cameră și să mâncăm ceva? o întrebă Malko.

— *Con mucho gusto*.

Ploaia se înteți se. Hotelul semăna cu un han din „La răscruce de vânturi”. Se așezară în sala de mese, luminată

doar de reflexele roșiatice ale firmei cu neon. Fata aduse meniul și zise:

— *Tenemos solamente uevos y cerveza*.[31]

Trebuiră să se mulțumească cu ouă fierte, cu *chorizo* și cu bere caldă. Hotelul părea în întregime neocupat. În vale, se auzea huruitul camioanelor. Malko se întreba cum vor decurge lucrurile cu Yaakob Netamayu. Deși încerca să-l alunge din minte pe Oscar Lopez-Triana, îl cuprindea o vagă tristețe. Atmosfera din acest motel pustiu, cu neoanele roșii care pâlpâiau în ploaie, i se părea apăsătoare. Li se aduseră două *tintos* care nu se puteau bea.

În momentul în care se pregăteau să se ridice de la masă, Malko auzi zgomot de motor. Câteva vehicule urcau cărarea ce lega *La Cantina* de șosea. Malko verifică dacă avea arma asupra lui. În motel intră un grup format din bărbați și femei. Făceau zarvă mare râzând și strigându-se unii pe alții. Se vedea că veniseră să se distreze. Nu le dădură nicio atenție și se așezară la barul despărțit de sala de mese printr-un hol, unii la tejghea, alții în fotoliile din răchită. Malko îi studia. Fetele semănau cu toate celelalte care stăteau pe marginea drumului sau în localurile de pe lângă benzinării. Erau foarte machiate, provocatoare, îmbrăcate cu niște rochițe foarte strălucitoare și foarte scurte. Una dintre ele stătea pe genunchii prietenului ei care cotrobăia râzând între picioare. Altă pereche se îmbrățișa cu suspine într-un ungher întunecos. Un flușturatic cu niște favoriți enormi, cocoțat pe unul dintre scaunele de la bar, își băgase mâna puternică în decolteul unei fete care gângurea în timp ce îl masa între picioare.

Nu se mira deloc fiindcă Yaakob îi spusese că oamenii de la fermele din apropiere veneau des să se distreze aici. Bărbații aveau fețe de brute și semănau cu cei pe care îl întâlniseră mergând călare pe drum. Malko se ridică și îi spuse Elvirei:

— Haideți să urcăm.

În hol, zări un telefon montat în perete. Chelnerița, cu brațele încărcate cu sticle de bere, apăru și îi zise pe un ton

[31] Avem doar ouă și bere.

plin de regret:

— *No functiona, señor*.

Ce păcat. Ar fi putut să-l anunțe pe Wayne Maifort că ultima parte a operațiunii era în plină desfășurare. Coridorul de sus era pustiu, iar camera de o simplitate spartană: un pat, un scaun, o lampă pusă pe un butuc și un climatizor vechi care șuiera precum furtunile stârnite la Capul Horn… Dădu perdeaua la o parte. Ploaia cădea în piscina vag luminată de neonul roșu al firmei. În momentul în care se pregătea să se întindă în pat ca să se destindă puțin, cu arma la îndemână, auzi o bătaie în ușă.

Elvira îl întrebă din priviri, gata să deschidă. Malko o opri cu un gest. Nu auzise niciun vehicul și erau puține șanse ca Yaakob Netamayu să vină pe jos. Tăcerea se prelungi. Luă arma din geantă și o strecură la curea, apoi se duse să deschidă.

Un negru imens, cu pieptul gol, cu figura parcă sculptată în fildeș, lipsit de expresivitate, ca un idol păgân, stătea în cadrul ușii. În ambele părți avea câte o valiză maro. Se aplecă și le apucă cu mâinile lui mari. Apoi intră în cameră și lăsă bagajele în mijloc. Malko deschise gura ca să-l întrebe despre ce era vorba, când negrul zise cu voce cavernoasă:

— *Su equipage, señor*.[32]

Se întoarse și închise ușa în urma lui, lăsându-l pe Malko perplex în fața valizelor.

Capitolul XIV

În capul lui Malko gândurile se învălmășeau, iar grija îi strângea stomacul. Ciuli urechile. De la parter nu se auzea niciun zgomot. Deschise ușa. Culoarul slab luminat era pustiu. Inima îi bătea cu putere în piept. Câteva secunde, crezuse că a fost o greșeală, însă urletul Elvirei îl aduse imediat cu picioarele pe pământ. Se întoarse și închise ușa.

Elvira stătea în picioare în mijlocul camerei, albă ca varul.

[32] Bagajele dumneavoastră, domnule.

Capacul uneia dintre valize se deschisese, dar Malko, fiind în spate, nu vedea ce conținea. Se apropie. Mai întâi, zări pungile din plastic transparente. Semănau cu cele care se foloseau la transportul cocainei. Când examină conținutul, îi veni să verse. Prin plasticul transparent, vedea trăsăturile deformate ale celui care fusese cândva colonelul din Mossad. Capul lui Yaakob Netamayu fusese tăiat ca la ghilotină. Avea ochii larg deschiși. Buzele groase erau înțepenite într-un rictus ciudat, iar nasul strivit de lovituri. Un glonț îi făcuse o gaură deasupra ochiului stâng. Celelalte două pachete conțineau picioarele și un braț. Totul era învelit într-o folie de plastic mânjită de sânge.

— Dumnezeule!

Lividă, Elvira nu putea să-și ia ochii de la rămășițele macabre. Lui Malko îi vâjâia capul. Era o oroare nemaiîntâlnită. Îl hăcuiseră de viu pe israelian cu drujba, după metoda traficanților de droguri. Reținându-și greața, se aplecă și desfăcu una dintre pungile în care era un picior. Îl pipăi: carnea era rece, dar suplă încă. Murise de puțin timp.

Revăzu în minte părul gălbui al doctorului Lopez-Triana la *feria ganaderia*. Obținuse răspunsul la întrebare. Directorul DAS îl văzuse. Doar dacă nu cumva Yaakob făcuse vreo imprudență… Dar se trezi brusc la realitate. Își va plânge morții și se va gândi mai târziu la răzbunare… Acum îi rămânea o foarte mică șansă să-și salveze pielea și pe cea a Elvirei.

Aceasta se agăță de el tremurând ca varga, neputând să articuleze un singur cuvânt. Modul în care îi fuseseră aduse rămășițele colonelului israelian spunea mult despre umorul negru al Mexicanului. Acesta prevăzuse cu siguranță și urmarea, însă Malko nu va rămâne acolo pasiv, așteptând să fie el însuși masacrat. Deschise și a doua valiză. Conținea exact ceea ce știa deja: al doilea braț și torsul israelianului.

— Vom încerca să plecăm, îi spuse Elvirei. Dacă ne despart, încercați să ajungeți la șosea și opriți un camion… Dacă ajungeți la Topaipi, spuneți-i lui Harry să fugă imediat.

Nici nu îndrăznea să se mai gândească la ceea ce va urma.

Huruitul camioanelor pe drum părea să-l sfideze. Salvarea se afla la câteva sute de metri. Introduse un glonț pe țeava armei și deschise fereastra ca să inspecteze locul din jurul piscinei. Nu mai ploua și nu văzu pe nimeni. De la bar răzbăteau câteva hohote de râs. Se aplecă peste balcon. Dedesubt era numai iarbă.

— Să sărim! o îndemnă pe Elvira.

Săriră unul după altul și nu pățiră absolut nimic. Malko privi în jur. Ca să ajungă la porțiunea care dădea în șosea, trebuiau să parcurgă o zonă foarte puternic luminată. Era prea periculos. Aveau de străbătut mai mult de cinci sute de metri și puteau fi prinși în orice clipă. Trebuiau să încerce altă variantă. Puteau să ajungă în parcare fără să iasă din conul de umbră. O prinse pe Elvira de mână și o trase după el. În parching erau vreo șase vehicule, toate 4×4. Malko ajunse la Cherokee și deschise portiera. Nu era nici țipenie de om și ar fi fost prea frumos. Elvira se urcă lângă el. Malko răsuci cheia în contact. Nimic. Motorul nu pornea.

Malko încercă de câteva ori, apoi coborî și ridică capota, luminând interiorul cu o lanternă. Observă imediat că cineva îi luase bobina. Se ridică și se pomeni cu o lumină puternică în ochi. O voce batjocoritoare îi strigă:

— *Tienes problemas, gringo!*

Aproape imediat, se auzi o împușcătură care făcu țăndări parbrizul mașinii. Elvira urlă și se adăposti după vehicul. Proiectorul se stinse. Își bătea joc de el. O apucă pe Elvira de mână și o trase către motel. Bărbatul cu proiectorul supraveghea spațiul deschis care îi despărțea de drum. Era inutil să fie vânați ca niște iepuri. Intră în hol cu gândul să iasă prin spate și să se ascundă după aceea în întuneric. Dar nu își făcea iluzii prea mari. Nu avea chef să moară fără să se lupte.

Elvira emise brusc un sunet strident. El ridică privirea. Negrul cel înalt care le adusese valizele îngrozitoare cobora scara în liniște, agitând o macetă. Desculț. Îmbrăcat doar cu un pantalon strâmt.

Malko smulse Sieg-ul de la brâu. În secunda în care se

pregătea să tragă, auzi o voce în spatele lui:

— Să nu îndrăznești, străinule, că ești mort!

Se uită în urmă. Trei bărbați îi tăiau calea. Unul dintre ei, foarte mic de statură, era Arbolito. Ceilalți doi făceau parte din grupul pe care îl văzuse la bar. Erau cu toții înarmați cu Uzi și pistoale automate. Practic nu avea ce să facă.

Arbolito îi luă pistolul și îl strecură la brâu. Îl controlă rapid pe Malko ca să se asigure că nu mai avea nicio armă, apoi îl privi cu un zâmbet crud.

— Ești mulțumit că ți-ai regăsit prietenul?

Cum Malko nu-i răspundea, preciză cu voce suavă:

— Chiar *señor* Pedro s-a ocupat de el, *gringo*. A început prin a-i tăia picioarele. Și pot să spun că a urlat... Când i-a smuls boașele, nu murise încă. Dar pentru tine cred că va fi și mai bine... Don Pedro este foarte furios. Și când este furios...

Un urlet îl întrerupse. Negrul cel înalt o târa pe Elvira pe scări. Cum ea opunea rezistență, el ridică maceta și îi spintecă obrazul pe toată lungimea. Amețită, tânăra se lăsă târâtă spre camere. Arbolito privea scena cu indulgență.

— Otero are nevoie de relaxare. El a făcut curățenie și a pus rămășițele în pungi. Trebuie să așteptăm ca să termine. *Gringo*, vrei o *aguardiente?* O să ai nevoie. Domnul Velasquez te așteaptă cu multă răbdare...

Un țipăt ascuțit de femeie îl întrerupse din nou, venind de la primul etaj. Arbolito îi făcu lui Malko cu ochiul.

— Hai să ne clătim puțin ochii. N-o să ai parte de prea multe plăceri, așa că trebuie să profiți...

Fiindcă Malko nu se clintea din loc, ceilalți doi se repeziră la el și îl loviră cu paturile armelor trăgându-l cu forța către scară. Urletele Elvirei se auzeau în continuare. Cu brațele răsucite la spate, Malko se mulțumi să se oprească în fața camerei lui. Elvira, cu șortul și colanții rulați în jos pe picioare, era lungită pe burtă în mijlocul patului. Otero părea să facă flotări peste ea, sprijinindu-se în antebrațe. Se ridică și Malko reuși să vadă monstruosul mădular negru plantat între fesele columbienei. O sodomiza cu o violență voită, strivind-o de fiecare dată cu greutatea lui. Cu gura căscată, Elvira părea pe

punctul să se sufoce, slobozind un țipăt ascuțit de fiecare dată când nu mai suporta durerea. Otero întoarse capul și se strâmbă de mulțumire la Arbolito. Acesta îi zise în sec:

— Grăbește-te, porcule, nu trebuie să-l facem pe Don Pedro să aștepte.

Negrul acceleră imediat ritmul violului, smulgându-i Elvirei urlete și mai ascuțite. În final se goli în ea cu mormăieli de fiară, apoi se retrase brusc, cu membrul monstruos încă rigid.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, își trase pantalonii pe el și o apucă pe Elvira de păr. Fără să o îmbrace, o târî pe coridor, apoi pe scări. Împiedicându-se în șort, căzu și se rostogoli pe scări, rămânând pe podeaua din hol. Otero o puse în picioare, o trase de păr până în grădină, apoi îi dădu drumul brusc. Când se aplecă să-și ridice șortul, negrul ridică brațul drept și o lovi în ceafă cu maceta cu toată puterea. Înmărmurit, Malko văzu lama înfigându-se în gât ca în brânză. Capul Elvirei se rostogoli în iarbă în jeturi de sânge, iar corpul fu zguduit de câteva spasme. Otero își șterse liniștit lama de perdeaua de la bar și o puse la loc în centură.

— *Vamos!* zise Arbolito vesel.

Malko era ținut tot cu brațele răsucite la spate. Îl urcară în spatele unui Land Rover, la mijloc între cele două brute. Arbolito se urcă la volan, iar Otero se așeză lângă el. Malko era amețit de groază, amorțit, neputându-se gândi la ce i se va întâmpla lui. Închise ochii o secundă și visă la castelul lui din Liezen și la corpul fabulos al Alexandrei. Într-o bună zi, trebuia să se întâmple și asta. Și colonelul Netamayu se crezuse nemuritor.

Alt vehicul 4×4 plecă înaintea lor, ticsit cu oameni înarmați. Mai era încă unul care îi aștepta la intersecția cărării cu drumul principal. Acesta se așeză în fruntea convoiului. Alți oameni rămăseseră la motel cu fetele pe care Malko le zărise la bar. El Mexicano își pregătise foarte meticulos operațiunea.

Proprietatea lui Pedro Garcia Velasquez se afla cam la doi kilometri de aici, chiar după un punct de plată pentru autoturisme. Trebuiră să aștepte la răscruce un adevărat convoi de camioane ca să poată trece. Arbolito se întoarse

către Malko și agită Sieg-ul.

— *Amigo*, ce pistol frumos ai! O să-l păstrez ca amintire de la tine.

Ce rost avea să se pună la mintea lui? În acest moment, Wayne Maifort trebuie să se uite la CNN, așezat confortabil în fotoliu la Bogota, întrebându-se cum se descurca Malko. Se gândi și la Dirty Shirt Harry. Oare britanicul va reuși? Dar ceilalți știau cine era Elvira? Probabil că da, altminteri ar fi interogat-o. Pe el îl vor tortura cu siguranță. Închise ochii și se concentră, zicându-și că peste câteva ore, orice s-ar întâmpla, nu va mai suferi. Nu puteau să-l ucidă decât o singură dată.

Land Rover-ul ajunse în sfârșit la șosea și prinse viteză, Otero deschise radio la care auzi nelipsitele salsa tropicale, înghesuit între cei doi ucigași. Malko transpira abundent. Deși era noapte, temperatura nu scăzuse nici măcar cu un grad.

Treptat, scurtul acces de pesimism îi făcu loc unei furii glaciale. Traficanții aveau să mai câștige o dată! Dar nu de soarta lui era obsedat acum, ci de însemnătatea acestei situații.

Se auzi scrâșnet de frâne. Land Rover-ul încetinea la punctul de platâ. Prin geamurile pline de noroi, Malko zări cabina luminată și funcționarul dinăuntru. Arbolito întinse două sute de pesos și plecară precedați de alte vehicule 4×4. Mintea lui Malko lucra cu rapiditatea unui computer. Odată ajuns la ferma lui Velasquez, soarta îi era pecetluită... Rămăsese mai puțin de un kilometru. Deodată, Arbolito strivi frâna, iar Malko fu proiectat în față. Un camion cu toate farurile stinse oprise pe partea dreaptă a șoselei. Dar se întâmplau des astfel de lucruri. Arbolito înjură printre dinți. Se oprise atât de aproape de el, încât trebuia să dea înapoi ca să-l poată ocoli. Cutia de viteze scrâșni. Cei doi oameni care îl înconjurau pe Malko priveau camionul.

Malko se repezi spre dreapta. Observase că portiera era întredeschisă. Înainte ca mustăciosul să-și dea seama, el se aruncă în șanț, luându-și un avânt formidabil.

Ateriză în iarbă, auzi în spate înjurăturile pasagerilor din Land Rover, se ridică și porni spre punctul de platâ. Dacă

reușea să se urce într-un vehicul care oprea la barieră, mai avea o mică șansă să scape cu viață. Se uită în urmă. Otero și încă o gardă de corp săriseră din vehicul și îl urmăreau. Malko avea puțin avans. Rămas la volan, Arbolito încerca să dea înapoi, strecurându-se printre celelalte mașini. Negrul se apropia de el cu pași mari, agitând maceta cu care o decapitase pe Elvira. Nu oprise niciun vehicul, iar funcționarul nu-și va risca viața pentru el. De data asta era terminat.

— Vino aici, *gringo!* urlă negrul.

Malko se întoarse ferm hotărât să moară luptând. Oricum, merita mai mult decât soarta pe care o avusese Yaakob Netamayu.

Capitolul XV

Juan Quiroz se balansa în scaun în ritmul unei salsa ce se auzea tare la aparatul lui de radio, ținându-se strâns cu ambele mâini de volanul semiremorcii Kenwood. A plecat din Puerto Boyaca în urmă cu cinci ore după ce a încărcat treizeci de tone de banane care trebuiau să ajungă la Medellin a doua zi dimineață. Compania lui de transporturi din portul Bogota, „El Volante," avea reputația că aducea mărfurile la timp… Numai că Juan Quiroz avusese probleme cu aprinderea când a făcut plinul, lucru ce l-a făcut să întârzie câteva ore… Dar și le petrecuse îndopându-se cu *aguardiente* la restaurantul din colț, ascultând muzică și flirtând cu chelnerița de serviciu. În culmea euforiei, mergea cu toată viteza ca să recupereze timpul pierdut.

Apucă la întâmplare sticla cu *aguardiente* pe care o luase cu el și mai trase un gât în timp ce ținea volanul cu o mână. Aici, în zona de șes, putea să meargă cât putea de repede. După aceea, urmau mii de serpentine în munte pe care le străbătea cu douăzeci la oră și îi trebuiau cel puțin șase ore ca să ajungă la Medellin.

Ploaia începuse din nou să cadă și porni ștergătoarele de parbriz. Acesta, fiind murdar, deveni opac, dar nu avea chef

să oprească să-l șteargă. De altfel, nici nu voia să încetinească. Această porțiune de drum, deși dreaptă, era plină de gropi. În halul în care conducea, dădea în toate hârtoapele. Zgomotul puternic pe care îl scotea motorul se confunda cu scârțâitul suspensiilor și se simțea ca într-un pat. Băutura îl făcea să moțăie, conferindu-i un minunat sentiment de siguranță. De altfel făcuse acest drum de atâtea ori, încât îl cunoștea pe de rost.

Înaintea lui apărură câteva luminițe. Mai întâi, era cabina de taxare plasată în mijlocul autostrăzii către care se îndrepta vertiginos... Se încordă și claxonă puternic, de parcă ar fi vrut să poată da la o parte cabina din drumul său. Singurul lucru la care nu se gândise era să pună frână. Cu cei optzeci de kilometri la oră ai semiremorcii, continua să sară din hârtoapă în hârtoapă.

*

* *

Aproape ajuns la ghișeul de plată, Malko se pregătea să-l înfrunte cu mâinile goale pe negrul cu macetă, când un huruit surd îl făcu să se întoarcă. De el se apropiau două faruri cu toată viteza. Un urlet sinistru de sirenă și forma unui camion imens apăru la câțiva metri de el.

Fără să mai stea pe gânduri, se aruncă în șanț în momentul în care camionul ajungea la cabina de plată. Funcționarul nici nu mai apucă să iasă. Camionul o mătură ca pe o cutie de carton. Otero se pomeni o clipă în aer, apoi căzu sub botul monstrului. Malko era asurzit de zgomotul motorului, apoi îi văzu capul sub una din roțile din față pocnind ca un dovleac.

Îl zări o fracțiune de secundă pe șofer apăsând frâna, cu gura căscată într-un strigăt mut, apoi camionul lovi partea din spate a Land Rover-ului împingându-l până când acesta se înfipse în camionul din față care era în pană... Cabina semiremorcii, încastrată în ceea ce mai rămăsese din Land Rover-ul și din camionul în pană, fu detașată de remorca încărcată cu banane care se răsuci cu grație într-o suită de explozii a cauciucurilor. În final, se răsturnă pe o parte,

împrăștiind bananele pe asfalt și blocând definitiv șoseaua.

Accidentul se derulase în mai puțin de douăzeci de secunde. Liniștea se așternu din nou, fiind tulburată doar de câteva zgomote de țevi sparte și de fiare contorsionate. Din Land Rover și din cabina camionului rămăsese doar un amalgam de fiare de aproximativ un metru și ceva. Pasagerii din Land Rover și șoferul camionului muriseră pe loc din cauza șocului înfiorător.

Încă amețit de norocul său, Malko se uită în jur. Nemaizărind Land Rover-ul, cele două vehicule înțesate cu oamenii Mexicanului vor face cale întoarsă ca să vadă ce s-a întâmplat. Nici vehiculele care se îndreptau spre Bogota nu mai puteau să treacă. Nu-i rămânea decât să o șteargă, oricear fi... Dar, neavând armă, era extrem de vulnerabil. Alergă până la Land Rover. Mirosul de sânge și de benzină îi făcea greață. Din cabina camionului se auzeau gemete. Șoferul nu murise. Mașinile se opreau lângă remorcă blocând drumul.

Se aplecă peste grămada de fiare. Era un adevărat amestec de tablă și de rămășițe umane. Pe neașteptate, zări în mijlocul drumului un Uzi și două încărcătoare. Le luă și plecă numaidecât pe lângă șanț. Niciunul dintre șoferii care se adunaseră la locul accidentului nu-i dădu atenție.

În timp ce mergea, reflecta. Poliția își va face în curând apariția, însă prin partea locului, polițiștii se aflau în slujba traficanților de droguri. Singura lui șansă era să-l găsească pe Dirty Shirt Harry și să fugă cu avionul lui. Dispunea de un scurt avans, căci oamenii lui Pedro Garcia Velasquez își vor da seama imediat că nu a murit în accident.

Privi neoanele roșii ale restaurantului *La Cantina* care se vedeau pe colină. Mașina lui era acolo, dar fusese sabotată... Trecu pe lângă răscrucea care ducea la motel, dar se uita întruna în urmă. Camioanele urcau spre Medellin fără să-l vadă. Neștiind că la un kilometru mai departe vor fi nevoite să oprească. În depărtare, zări brusc firma luminoasă a unei benzinării. Începu să fugă și străbătu distanța într-un timp record. Benzinăria era deschisă și dispunea chiar de un restaurant mic și un magazin. Ascuns în umbră, observă un

telefon montat pe zidul exterior al restaurantului. După ce ascunse arma în șanț, înaintă în conul de lumină și i se adresă chelnerului care își vedea de treabă după tejghea:

— Aș putea să dau un telefon?

— Din păcate, domnule, nu funcționează… zise columbianul.

Ghinion!

— Am rămas în pană, îi explică Malko, aș putea găsi un taxi?

Bărbatul scutură din cap cu un zâmbet incredul:

— Abia mâine dimineață, domnule. Nimeni nu circulă noaptea, căci este prea periculos. Dar există un hotel în apropiere. *La Cantina… Muy bueno*. Și este deschis.

Malko îi mulțumi și plecă. Oamenii Mexicanului vor scotoci peste tot, iar benzinăria va fi primul loc unde vor veni. Trebuia să plece cât mai repede de aici. Iar pe jos, nu va putea ajunge prea departe. Îi rămânea o singură alternativă. Se duse să-și recupereze arma pe care o ascunsese în șanț. Puținele vehicule care se opreau erau niște mastodonți de treizeci de tone cu care nu va putea trece pe drumul spre Topaipi.

În fine, apăru o furgonetă veche. La bord era un singur om care coborî să facă plinul. Malko așteptă să termine, apoi veni pe lângă vehicul și deschise portiera din partea pasagerului. Se suise deja când proprietarul apăru. Acesta se pomeni cu arma îndreptată spre el. Era un moșneag zbârcit cu o pălărie de pai pe cap. Rămase mut de uimire. În Columbia se găseau mulți hoți la drumul mare, dar niciunul nu era străin. Malko îl împinse înapoi cu țeava armei zâmbindu-i politicos.

— Am nevoie de furgonetă, spuse el.

Moșul coborî din ea fără să mai întrebe nimic. Malko demară. Îl zări pe proprietar strigându-i pe angajații benzinăriei, însă el mergea cu viteza cu care îi permitea motorul ce horcăia. După ce parcurse vreo treizeci de kilometri, viră la stânga pe drumeagul de pământ bătătorit care ducea la Topaipi. Îl găsi după o oră și se angajă pe el răsuflând ușurat. Furgoneta nu mergea prea repede, dar era

mai bine decât să fi mers pe jos. Dacă El Mexicano nu știa ce rol joacă Dirty Shirt Harry, însemna că nimeni nu îl va căuta la Topaipi. Nu putea să se bazeze pe Dirty Shirt Harry, chiar dacă exista o șansă dintr-o sută să mai fie încă în viață.

*

* *

Farurile luminară arbuștii spinoși și copacii cu forme ciudate. Nu întâlni pe nimeni, iar satele pe care le străbătea erau adormite. Malko se uită la ceas. Era aproape miezul nopții. Mai avea încă douăzeci de minute de mers. Verifică dacă mai avea arma lângă el. În sfârșit, după trecătoare, apărură casele din lemn din Topaipi. Străbătu satul în viteză. După douăzeci de minute farurile luminară mica fermă a lui Dirty Shirt Harry. Coborî în țipetele maimuței care era legată cu lanțul și bătu la ușă. Nu îi răspunse nimeni și era o liniște mormântală. În depărtare, câinii lătrau, iar în noapte, muntele din apropiere domina peisajul cu formele lui negre și amenințătoare... Așa cum se înțeleseseră, americanul trebuia să-l aștepte la avion.

Malko plecă în grabă, rugându-se să nu se rătăcească. Șerpui printre pășuni și merse pe lângă masivul muntos, trecând mai multe bariere din lemn, orientându-se de bine, de rău în fine. Farurile luminară soclul din ciment al fermei arse odinioară de forțele subversive... Trebuia să o ia la stânga. La cinci sute de metri mai departe, zări în fine „pista” cu o formă întunecată în capătul ei. Era aparatul Piper Comanche. Îi venea să strige de bucurie. Opri furgoneta lângă avion și coborî. Ușa aparatului era încuiată. Se urcă pe o aripă și constată că nu era nimeni în carlingă. Oare unde era mercenarul britanic?

Malko privi în jur și distinse ceva care se mișca puțin mai departe, lângă gardul fostei ferme. Se duse să vadă ce este și zări un cal priponit de un țăruș. Era probabil mijlocul de locomoție folosit de Dirty Shirt Harry ca să ajungă la pista improvizată. Dacă se afla prin împrejurimi, în mod sigur văzuse farurile. Malko se întoarse la avion și așteptă. Apoi se

urcă în furgonetă și făcu mai multe semne cu farurile.

Dar nu reuși decât să alunge o pasăre imensă de noapte care zbură cu zgomot. Pe măsură ce timpul trecea, îngrijorarea lui creștea tot mai mult. Absența britanicului însemna că Yaakob Netamayu vorbise. Dirty Shirt Harry ori fusese răpit, ori ucis. Avea prea puține alternative. Oamenii lui Pedro Garcia Velasquez își dăduseră seama de fuga lui și vor face totul ca să-l prindă. Se vor gândi firește la avion. Văzu radioul de la bord. Malko înțelese că avionul avea un emițător. Va reuși într-un fel sau altul să-l facă să funcționeze. Poate că îi va anunța pe cei din DEA sau agenții CIA. Ar putea să-i trimită un avion în câteva ore. Malko se urcă pe aripa avionului și puse mâna pe mâner. În momentul în care se pregătea să-l tragă spre el, se opri, ca avertizat de cel de-al șaselea simț. Avea de-a face cu oameni feroce și machiavelici. Dacă Dirty Shirt Harry dispăruse fără urmă, asta însemna că era mâna traficanților. Era prea frumos să lase avionul în stare de funcționare.

Sări și fugi până la furgonetă. Scotoci prin cabină și găsi o frânghie lungă. Se întoarse și legă un capăt de mâner, iar celălalt de bara de protecție din față. Apoi se urcă la volan și porni motorul. Culcat pe banchetă, dădu în marșarier. După câteva secunde, vehiculul fu zguduit de o explozie violentă, iar parbrizul fu pulverizat de o ploaie de schije.

Malko se ridică. Carlinga avionului era doar o minge de foc... Traficanții puseseră o grenadă la ușa aparatului, destinată probabil poliției sau armatei. Malko dădu repede în marșarier și plecă. Incendiul lumină împrejurimile și risca să atragă mulți curioși. Cu spaima în suflet, se îndepărtă hurducându-se pe pistă. Abia parcurse un kilometru, că aparatul Piper Comanche explodă cu un zgomot asurzitor.

*

* *

Topaipi era la fel de pustiu. Malko îl străbătu în mare viteză. Luase o hotărâre: să se ducă la Bogota pe autostradă. Avea șase ore bune de mers, însă cu siguranță va găsi un telefon

pe drum sau o secție de poliție.

În timp ce se hurduca pe urmele roților, se gândea la Isabel Nieto. Tânăra risca să pățească ceva, căci Pedro Garcia Velasquez nu-și va selecta victimele. Soarta lui Miguel Botero nu îl liniștea absolut deloc. Dacă Oscar Lopez-Triana era un trădător, traficanții de droguri îi pregătiseră deja coșciugul.

Malko puse o frână bruscă. Ajunsese la bifurcația care ducea de la Puerto Boyaca la intersecția cu autostrada Medellin – Bogota. Nici aceasta nu era circulată. În Magdalena Medio oamenii nu circulau în timpul nopții. O luă la stânga spre autostradă. La dreapta, drumul se înfunda. Lăsă în urmă muntele cu forțele subversive... După ce se termină pista, drumul plin de gropi i se păru minunat și putu să accelereze. Farurile furgonetei luminau câmpurile, vacile și câteva sate adormite. Cârmi brusc volanul ca să nu lovească un măgar ce mergea pe mijlocul drumului. Mai avea zece minute până ajungea la intersecție. Orașul cel mai apropiat era La Dorada unde putea probabil să găsească ajutoare sau cel puțin un telefon odată cu ivirea zorilor. Străbătu o porțiune cu ceață, apoi zări brusc niște lumini: erau farurile vehiculelor care treceau pe autostradă. Aproape că ajunsese la răscruce. Vântul îi biciuia obrajii prin parbrizul spart, făcând să-i lăcrimeze ochii.

Deodată zări o lumină care se legăna drept în fața lui, cam la vreo sută de metri. Aprinse faza mare și încetini. Două camionete mari staționate una lângă alta blocau șoseaua, lăsând doar un culoar îngust de trecere. Câteva siluete înarmate se învârteau prin zonă. Timp de câteva secunde, Malko crezu că erau soldați și se simți ușurat. Apoi observă pălăriile de pai, puștile de asalt și armele Uzi. Erau oamenii Mexicanului...

Strivi frâna cu piciorul. Un mustăcios cu un M16 îi făcu semn să oprească. De baraj îl despărțeau doar treizeci de metri, iar drumul prea îngust îl împiedica să se întoarcă. Malko trecu rapid în marșarier și porni în zigzag. Avu timp să-l vadă pe unul dintre oameni ducând pușca la umăr și caroseria fu zguduită de o rafală. Apoi auzi un zgomot surd în spatele

furgonetei care se răsturnă în șanț.

Malko trecu în viteza întâi și apăsă pedala de accelerație până la fund. Pneurile scrâșniră, însă furgoneta nu se clinti din loc, afundându-se și mai mult în noroi în mirosul de cauciuc ars. Malko se uită spre baraj și văzu câțiva oameni care alergau către el. Unul dintre ei strigă:

— *No lo maten!*[33]

Oamenii Mexicanului îi voiau viu ca să-l tortureze… încercă să iasă cu disperare, dar singurul rezultat fu că se afundă și mai tare în nămol. În câteva clipe, traficanții vor fi lângă el. Cădea singur în capcana pe care i-o întinsese lui Pedro Garcia Velasquez.

Capitolul XVI

Abia când se aplecă să-și ia arma, într-un ultim efort disperat, Malko observă micul levier care ieșea din podea. Strigă de furie și apăsă butonul roșu din față. De data asta, când apăsă pedala de accelerație, furgoneta începu să iasă ușor din șanț, acționată de roțile din față. În tensiunea în care se afla, Malko uitase pur și simplu că era un vehicul cu tracțiune pe patru roți și că era suficient să le acționezi pe cele din față.

Sfârși de efectuat manevra strângând din dinți, reușind să scoată definitiv vehiculul din noroiul roșiatic. În oglinda retrovizoare zări figurile crispate ale urmăritorilor săi care nu îndrăzneau să tragă. Cel care era mai aproape se agăță de platforma din spate chinuindu-se să se urce. Malko răsuci brusc volanul și îl făcu să se dezechilibreze.

Se îndrepta în direcția din care venise. Prima grijă era să ia un avans. În curând, nu mai văzu înaintea ochilor decât întunericul. Iarăși era singur în Magdalena Medio cu o unică posibilitate: să ajungă în Puerto Boyaca și să găsească acolo o modalitate ca să fugă pe fluviu. Știa că existau câteva companii americane care exploatau petrolul în zonă. Ei aveau

[33] Să nu-l omorâți!

elicoptere și mijloace de comunicație... În orice caz, drumul se înfunda. Mai avea să se întoarcă la Topaipi, însă această variantă era și mai rea. Timp de patruzeci de minute, merse fără să intervină niciun incident.

După aceea, zări din nou niște lumini la intersecția unde se înălța pancarta prin care locuitorii din Puerto Boyaca își anunțau „vocația” antisubversivă. Se rugă să găsească soldați și încetini. În același timp auzi zgomotul unui elicopter. Dar din cauza întunericului nu putea să-l vadă. De sus veni un fascicul de lumină care prinse mașina în raza lui, iar farurile luminau la intersecție mai multe siluete care se agitau împrejurul a două vehicule de teren. Erau civili.

Aceștia nu formaseră un lanț, și nu ezitară nicio clipă când îl văzură: unul dintre civili se așeză pe vine cu o pușcă de asalt la umăr și deschise focul. Malko distinse sclipirile gălbui ce ieșeau din țeava armei și auzi loviturile surde în caroseria furgonetei, apoi zgomotul sec al unui glonț care ricoșa pe marginea parbrizului care nu mai era. Culcat pe banchetă, încerca să conducă de bine, de rău furgoneta, îndreptându-se spre baraj.

Într-o străfulgerare zări figurile fioroase ale oamenilor care se dădură imediat la o parte, iar loviturile făcură să se zguduie tabla din spatele vehiculului. Viră la stânga angajându-se pe drumul de pământ care ducea spre Puerto Boyaca. Reușise să treacă.

În timp ce își ștergea fruntea, încerca să elaboreze un plan de contraatac. Întreaga regiune părea încercuită de traficanții de droguri. Încotro să se îndrepte? Era atât de absorbit de gânduri încât abia văzu o masă neagră coborând din cer în fața lui precum o fantomă. Puse frână din instinct. Uitase complet de elicopter!

Aparatul se balansa la câțiva metri deasupra drumului ca un bondar uriaș, care mergea cu aceeași viteză ca și el, iar reflectorul prinse furgoneta în ghearele lui de lumină. Din fericire, copacii de pe marginea drumului nu-l lăsau să aterizeze, închizând capcana în jurul lui Malko. Simți cum începe să se descurajeze. Moartea lui Yaakob Netamayu, apoi

cea a Elvirei, oboseala acestei nopți albe apăsau toate pe umerii lui ca o șapă de plumb. Își șterse fruntea acoperită de sudoare. Mai avea vreo zece kilometri până la Puerto Boyaca. Dar ce va face după aceea? Încă nu găsise un răspuns la această întrebare când beculețul roșu se aprinse pe tabloul de bord.

Nu-i trebui mult ca să-și dea seama ce se întâmplase: radiatorul fusese spart de gloanțe și cursese toată apa, iar acum îl lăsa motorul. În curând, vă fi nevoit să meargă pe jos. De altfel, mirosul de ars începu să se simtă în cabină. Acesta era sfârșitul. Dușmanii nu aveau decât să vină să-l prindă. Câteva horcăituri ale motorului și o slăbire a pedalei de accelerație îi confirmară temerile. Dacă rămânea în pană în plin câmp, sfârșitul îi era foarte aproape. În dreapta, distinse trunchiurile drepte ale imensilor cocotieri.

Cârmi brusc și se afundă în pământul moale. Elicopterul luă înălțime și se îndepărtă. Malko stinse farurile și mai merse puțin până când cală motorul. Aburul clocotea în țevi. Coborî, luă arma și cercetă văzduhul.

Elicopterul se învârtea deasupra plantației de cocotieri, dar nu se putea vedea. Era încă întuneric, dar stelele începuseră să apună. Peste puțin timp se făcea ziuă brusc, așa ca la Tropice…

Porni pe jos, străduindu-se să rămână în umbra cocotierilor uriași, îndreptându-se spre Puerto Boyaca. Elicopterul se învârtea încă deasupra furgonetei abandonate. Pilotul ori nu-l văzuse pe Malko coborând, ori voia să dea coordonatele urmăritorilor. Oamenii care formau barajul nu vor întârzia să apară. Acum începea adevărata cursă contra cronometru către Puerto Boyaca, unde îl aștepta probabil moartea. Doar în câteva ore se năruiseră atâtea speranțe.

*

* *

Soarele înroși cerul dintr-odată. Malko traversă alergând bulevardul larg și pustiu care străbătea Puerto Boyaca paralel cu Rio Magdalena Medio. În afară de lătratul câinilor, totul era

calm în mica așezare de la șes, scăldată de vegetația tropicală. După ce ieșise din plantația de cocotieri, Malko mersese până la marginea așezării, adăpostindu-se apoi într-un hambar părăsit ca să scape de elicopter. Până la urmă nu-i mai auzi huruitul. Profită ca să mai facă o pauză. Acum trebuia să ajungă la fluviu, să găsească o barcă sau orice altceva. Abia trecu de spațiul deschis, că auzi din nou zgomotul motorului. Se ascunse după o mașină și văzu trecând o Toyota care mergea încet, ticsită de oameni înarmați. Unul dintre ei vorbea la o stație de emisie-recepție. Începea din nou urmărirea...

Malko se afundă pe drumeagul cu pământ bătătorit pe care se găsea. Era mărginit de magazinașe închise, de case din beton cu acoperișul din tablă ondulată și de grădini. În depărtare, zări biserica și piața mare a primăriei. Un bătrân gol până la brâu ieși brusc dintr-o casă și se uită la el surprins. Pe aici nu vedeau prea des străini. Și mai cu seamă un alb care mergea pe jos cu un Uzi... Malko se apropie de el, dar nu se mai strădui să ascundă arma.

— *A donde esta la policia?* îl întrebă el la întâmplare.

Bătrânul se uită la el cu stupoare, apoi clătină din cap.

— *No hay policia aqui*.

— *Y el ejército?*

Bătrânul își arătă încântat cioturile verzui.

— *No hay ejército aqui tambien, señor. Solamente a Puerto Berrio, mas adelante sobre del Rio*.

— *A que distancia?*

Bătrânul clătină din cap.

— *Mas o menos dos cientos tobaccos*...

— *Bien*, zise Malko descurajat de distanța cam mare. *Que tiene el orden?*

— *Los miembros de la Acedegam. Han matado a todos los subversivos*.[34]

[34] Dar armata? — Doar la Puerto Berrio, în susul fluviului. — La ce distanță? — Cam la două sute de tobaccos (adică patru minute, cât se fumează o țigară). — Bine. Cine conduce? — Oamenii din Acedegam. I-au ucis pe subversivi.

Era organizația paramilitară a traficanților de droguri, formată de colonelul Yaakob Netamayu. Adică cei care îl urmăreau pe Malko.

În fața acestei noi lovituri, Malko rămase mut câteva clipe. Bătrânul profită ca să plece. Și el porni la drum. Trebuia cu orice preț să găsească un adăpost sau un mijloc de transport fluvial. Orașul se va trezi în curând la viață și va fi ușor de găsit.

Merse drept, trecu de câteva răscruci și zări în fine apele tulburi ale fluviului Magdalena. Evită cu băgare de seamă debarcaderul care era cu siguranță supravegheat, urcă malul mlăștinos și dădu peste o ambarcațiune veche din lemn eșuată în mâl. Nu era nici țipenie de om. Se afundă în nămol și se urcă la bord, speriind un șobolan. Soarele ardea deja. Găsi un colț de unde nu putea fi văzut de pe mal destul de confortabil. Se întinse acolo de bine, de rău. Puse arma lângă el și adormi aproape instantaneu, răpus de tensiunea nervoasă. Dacă dușmanii nu-l găseau, vor crede probabil că a trecut prin ochiurile plasei întinse de ei și vor mai slăbi un pic presiunea.

*

* *

Când Malko se trezi, soarele era deja sus, iar cămașa i se lipise de spate de transpirație. Bine că nu-l găsise nimeni. Examină exteriorul prin găurile din lemn și îi îngheță sângele în vene: la câțiva metri de el, o pirogă lungă cu motor se apropia de mal, plină cu oameni înarmați. Erau bărbați îmbrăcați în costume pestrițe. Unul dintre ei avea în spate o mitralieră veche și benzi cu cartușe prinse de mijloc. Unii dintre ei coborâră, plecând spre oraș în șir indian, iar ambarcațiunea porni, urcând încetișor fluviul Magdalena.

Pedro Garcia Velasquez își punea la bătaie toate forțele. Trebuie să fie nebun de furie dacă se dezlănțuise în asemenea hal. Malko își șterse fața udă de sudoare. Portițele de scăpare i se închideau în față una câte una. Se găsea prins ca un șobolan în fundul Columbiei, cu oamenii cei mai

puternici din țară pe urmele lui, ferm hotărâți să-i ia gâtul. Firește că Wayne Maifort era îngrijorat, dar ce putea să facă din biroul lui de la ambasadă? Neștiind ce se petrece, nu vor ridica un deget. Numai el putea să-i anunțe.

Își întinse picioarele amorțite. Gura i se uscase de sete și simțea un gol în stomac de foame. Avea două soluții posibile: fie să fure o mașină ca să încerce să ajungă în Puerto Berrio, rugându-se ca acel drum să nu fie supravegheat, fie să fugă pe Rio Magdalena până la exploatația petrolieră.

Ferm hotărât să încerce orice posibilitate, Malko ieși din ascunzătoare, sări de pe vas, apoi o luă pe poteca plină de noroi care șerpuia pe malul apei, mai jos de case, ceea ce îi asigura o oarecare siguranță. Ajunse astfel la douăzeci de metri mai departe de debarcader. O pirogă se afla la mal în care se pregătea să se urce o tânără foarte elegantă, cu umbreluță de soare și ciorapi albi, deși era o căldură sufocantă. Mai înaintă trei metri și văzu doi mustăcioși instalați pe terasa localului *El Navigante* cu puștile pe genunchi.

Îi rămase doar cea de-a doua soluție. Se înapoie pe potecă până la străduța cea mai apropiată paralelă cu fluviul, cu arma în mână. Merse pe ea, cercetând fiecare vehicul în parte. Nu erau decât tractoare sau mașini 4×4, încuiate de proprietarii lor care se găseau probabil prin apropiere. Dacă făceau scandal, începea vânătoarea. Puținii trecători cu care se întâlnea se uitau la el cu uimire. Un străin în Puerto Boyaca era deja un eveniment, dar unul în starea lui, era și mai și! Întoarse capul și văzu în capătul străzii un vehicul care se apropia cu viteză mică. Intră în primul loc ce îi ieși în cale, un restaurant numit *El Paisa*, în care nu era nimeni. Îi ceru o bere și un *ariaco* unei chelnerițe. Apoi se duse la toaletă. După ce reveni, mașina trecuse și așeză arma pe un scaun, ferită de priviri. Înghiți cu lăcomie bucățelele de pui și porumbul care plutea în zeamă, apoi întrebă la întâmplare:

— *Hay telefono aqui?*

— *No tengo telefono*, zise chelnerița. *Solamente a l'alcadia. Dos quadras por alia, sobre la piaza*.

Mai avea încă o șansă. Plăti și plecă. Nu mai era atâta animație. Primăria era compusă dintr-o sală deschisă la parter unde se învârteau niște ventilatoare imense. O femeie ursuză bătea la mașină. Malko se apropie, iar ea îi aruncă o privire lipsită de amabilitate.

— *Que quiere?*

Încă o persoană care nu-i agrea deloc pe străini.

— *Telefonear, por favor*, spuse Malko.

— *Adonde?*

— A Bogota.

Ea clătină din cap, de parcă i-ar fi cerut ceva imposibil, dar nu găsi niciun pretext să-l refuze și se mulțumi să spună:

— *Usted va esperar uno o das horas. Que numero?*[35]

Malko îi dădu linia directă a lui Wayne Maifort din Ambasada americană și o auzi vorbind cu o centralistă, apoi închise și se apucă să scrie la mașină. Trebuia să aștepte. După câteva clipe, un bărbat intră în încăpere cu o geantă pe umăr și îi aruncă o privire neliniștită lui Malko. Lăsă geanta și schimbă câteva cuvinte în șoaptă cu secretara, apoi se duse în fund unde se găsea un mic birou în care se încuie.

În ciuda ventilatoarelor, căldura era sufocantă. Malko se apropie de cel mai puternic dintre ele și surprinse discuția necunoscutului. Din cauza legăturii slabe, acesta era nevoit să țipe. Malko desluși cuvintele „gringo” și „Don Pedro”.

Era de ajuns. Se ridică, îi zâmbi secretarei și ieși. Căzuse din nou în capcană. Bărbatul îi anunța pe oamenii Mexicanului care vor veni imediat. De data asta nu mai știa unde să se ducă. Se îndreptă într-o doară spre benzinăria aflată la ieșirea din oraș cu speranța de repeta figura cu furgoneta.

Se afla la jumătatea drumului când văzu un Montero negru ce staționa puțin mai departe. Se apropie îngrijorat. Nu era nimeni în vehicul, dar o văzu într-un magazin pe Melinda Avila! Amanta lui Pedro Garcia Velasquez purta o bluziță de culoare deschisă și niște jeanși băgați în cizme. Malko ocoli

[35] Există telefon aici? — Nu, numai la primărie, la două case mai departe, în piață. — Ce doriți? — Să dau un telefon. — Unde? — La Bogota. — Trebuie să așteptați o oră, două. Ce număr?

mașina și încercă să deschidă portiera. Nu era încuiată și se strecură pe locul pasagerului punând arma pe podea. Datorită geamurilor fumurii, era ferit cât de cât de privirile curioșilor. Privi tabloul de bord: cheia era în contact. Malko nu stătu pe gânduri. Trecu pe locul șoferului și porni motorul. În clipa în care se pregătea să demareze, portiera se deschise. Întoarse capul și întâlni privirea Melindei Avila.

— Opriți! strigă tânăra. Opriți!

Cum el trecea în viteza întâi, femeia se agăță de portieră.

Capitolul XVII

Malko se aplecă și ridică Uzi de jos cu mâna dreaptă. O așeză pe genunchi cu degetul pe trăgaci și cu țeava îndreptată spre Melinda Avila.

— Lăsați portiera, sau vă omor!

O lucire de disperare străbătu ochii negri ai tinerei avocate și se umplură brusc de lacrimi.

— Prostule! zise ea pe un ton serios. N-o să ieșiți niciodată singur din acest oraș. Sunt peste tot. Am venit să vă ajut. Nu trebuie să mai rămâneți aici.

Era atât de neașteptat, încât Malko rămase fără grai. Îi cerceta figura Melindei ca să întrezărească vreo capcană, însă privirea umedă era clară, animată de o voință de neclintit. Lăsă portiera și zise:

— Lăsați-mă pe mine să conduc.

Ceva îi spunea că era sinceră. Se sui pe scaunul de alături fără să lase arma din mână. Melinda se așeză imediat la volan, închise portiera și porni la drum. Aerul rece de la climatizor îi păru extraordinar lui Malko. Mergea drept pe malul fluviului. Geamurile fumurii îi protejau de privirile indiscrete, însă nu era de ajuns pentru eventualele baraje. Melinda conducea încet, încordată, cu ochii în toate părțile.

— De ce ați venit? o întrebă Malko.

Fără să-și ia privirea de la drum, ea îi răspunse pe un ton sec:

— Nu aveți cum să înțelegeți. Pedro mi-a omorât omul cel mai drag chiar sub ochii mei. Acum vreau să mă răzbun. Dumneavoastră îmi oferiți această ocazie.

— Cum adică?

Ea o luă pe un drum înfundat care ducea la fluviu și opri sub un arbore enorm de acacia.

— Pedro și-a trimis toți oamenii să vă caute, începu ea. Am părăsit ferma Isabelei imediat după plecarea dumneavoastră. Eram prea tristă. Apoi am asistat la tragedia petrecută la moșia Napoles. A fost îngrozitor. Pedro l-a omorât cu mâna lui pe Yaakob Netamayu. Vă vrea viu ca să-i împărtășiți aceeași soartă. I-a promis un milion de pesos celui care vă va prinde. Știe că vă ascundeți aici, în Puerto Boyaca și că până la urmă tot vă va prinde. Toată lumea de aici este la cheremul lui.

— Dar dumneavoastră? Cum de vă aflați aici? Nu vă supraveghează? Credeam că este mort de gelozie.

Un fulger de mândrie străbătu ochii negri ai Melindei.

— Este. Dar nu m-a domesticit așa cum ar fi vrut. Chiar mi-a interzis să mă duc la înmormântarea lui Felipe Ocampo... Dar am reușit destul de des să scap de el câteva ore... Face niște crize oribile. Dar ce poate să facă mai mult decât să mă ucidă? Să mă bată? O să plec, iar el știe asta. Ține prea mult la mine ca să mă omoare. Până într-o zi, când nu mă va mai iubi...

— Ați știut că sunt la Puerto Boyaca?

— Am auzit de la cei care v-au căutat astă-noapte. Le-am spus gărzilor lui de corp că mă duc la cumpărături în oraș. El nu știe. Acum trebuie să ne grăbim, căci se va întreba ce fac. Vă voi povesti mai multe după aceea. Sunt multe lucruri pe care nu le cunoașteți. Treceți în spate și băgați-vă sub pătură. Eu vă acopăr cu pachete și cutii... Fiți atent, zise ea brusc, lăsați-vă în jos!

Malko o ascultă. Zări o Toyota Land Cruiser oprită la intersecția următoare, înțesată cu oameni înarmați. Șoferul îl interoga pe un trecător care clătina din cap negativ. Vehiculul porni și dispăru.

— Au împânzit orașul și toate ieșirile, zise Melinda. Toți

membrii din Acedegam au fost rechiziționați. Nu l-am văzut niciodată pe Pedro atât de furios. De dimineață a omorât doi oameni care v-au scăpat astă-noapte.

Vocea era gâtuită de emoție. Malko revăzu în minte figura strâmbă de furie, când se întâlniseră ultima oară. Probabil că îi ghicise gândurile, căci zise adresându-i un zâmbet cu subînțeles:

— Am fost foarte supărată pe dumneavoastră din cauza Isabelei. Dar...

Lăsă fraza neterminată, însă expresia ochilor îi spunea multe lui Malko. Fără să vorbească în plus, trecu pe bancheta din spate, apoi în locașul ce servea drept portbagaj. Se ghemui acolo și trase peste el un poncho viu colorat și o pătură veche. După aceea își armă Uzi a cărui culasă făcu un zgomot ce îl liniști. Melinda îl acoperi cu cutii și cu pachete, apoi se sui la volan.

— Vom trece de barajul care se află în estul orașului, îi explică ea. Eu am venit pe acolo și nu se vor mira când m-or vedea. Este drumul de întoarcere la moșia Napoles. Să nu faceți nicio mișcare.

Malko nu-i răspunse, încordând degetul pe trăgaciul armei. Melinda își risca viața ca să se răzbune. În privința femeilor, trebuia să se aștepte la orice. Montero se hurducă câteva minute pe drum, apoi acceleră pe o șosea mai bunicică. Zarurile erau aruncate.

*

* *

Montero încetini, apoi opri. Lui Malko îi tresări inima în piept. Sosise clipa adevărului. Melinda putea să coboare din mașină și să dea alarma. Firește că avea timp să-i împuște pe câțiva adversari, însă finalul era bine cunoscut... De când plecaseră, auzise de două ori huruitul unui elicopter care se învârtea pe deasupra lor. Pedro Garcia Velasquez avea toate șansele de partea lui. Ciuli urechile.

— *Buenos dias, Doña Melinda*, zise o voce răgușită, plină de servilism.

— Ce se întâmplă? întrebă tânăra.

Tonul ei era cât se poate de firesc.

— Îl căutăm pe străinul ăla împuțit din DEA, răspunse aceeași voce. Se ascunde ca un șobolan prin oraș, dar o să punem noi laba pe el. Nu ați văzut pe nimeni care să semene cu el?

Melinda izbucni într-un hohot de râs cristalin și sincer.

— *Claro que no!* Baftă!

Ea trecuse deja în viteza întâi. Bărbatul zise un „buenas” sonor, iar Montero demară. Nici măcar nu aruncase o privire înăuntru. Fusese atât de simplu, încât Malko se întreba dacă nu visa cumva. Așteptă să parcurgă cam un kilometru, apoi se dezveli și veni în față. Melinda Avila întoarse capul spre el, iar ochii îi străluceau de mulțumire.

— Ați văzut că nu v-am trădat, spuse ea pur și simplu.

Malko nu comentă. Încă nu scăpase definitiv. Atât timp cât se afla în Magdalena Medio, era în pericol de moarte. Riscul imediat fusese îndepărtat, dar își frământa mintea în fel și chip.

— Când v-am văzut la Isabel Nieto, știați ce se va întâmpla? o întrebă el.

Ea îl privi îngrozită.

— Glumiți! Nu știam absolut nimic! De altfel Pedro era foarte bine dispus, apoi au intervenit și alte evenimente. Mai întâi am ajuns la ferma Napoles aproape în același timp cu Oscar Lopez-Triana. Un prieten de-al lui Pedro. Directorul DAS din Medellin. S-a încuiat în cameră cu Pedro. Imediat după aceea, m-a sunat Pedro. Era palid de furie. M-a întrebat dacă vă știu și unde v-am cunoscut, l-am spus adevărul: că ați fost oaspetele Isabelei Nieto. Aici am comis o gafă îngrozitoare când am pomenit de faptul că trebuie să fie la curent cu prezența dumneavoastră, deoarece faceți afaceri cu arme împreună cu el. Nici n-a clipit, ci doar m-a întrebat de unde știu – prin Isabel – și de unde știe ea. I-am spus că a aflat de la Yaakob care a fost pe la ea cu o seară înainte… În acel moment, mi-am dat seama că Pedro habar nu avea. Imediat după asta, mi-a spus că sunteți agent DEA, că nu a avut

niciodată vreo legătură cu dumneavoastră și că mă omoară dacă mai vorbesc cu dumneavoastră. Și că, de altfel, nici n-o să mai am ocazia.

— L-ați mai văzut de atunci pe Yaakob Netamayu? o întrebă Malko uimit de această dezvăluire.

— Nu. Înainte de masă, Pedro s-a dus în clădirea unde locuiește, lângă casa principală. Am auzit niște țipete îngrozitoare care au durat aproape o oră. După aceea, Pedro a venit să mă ia. L-am întrebat ce s-a întâmplat. Era prost dispus și mi-a povestit că DEA complotează împotriva lui ca să-l răpească și să-l extrădeze în Statele Unite, dar că, datorită prietenilor lui, el le-a dejucat planul. Mi-a promis de asemenea că îmi oferă cel mai mare smarald pe care îl găsește pentru informația despre Yaakob…

Malko era înmărmurit.

— Este îngrozitor, dar oricum, din cauza lui Oscar Lopez-Triana, acum este vigilent. Dar nu înțeleg cum de a putut să afle unde era avionul cu care trebuia să-l ducem la Bogota.

— Știu, mi-a spus, zise Melinda. Chiar reprezentantul DAS la Topaipi a venit și l-a anunțat. Și el este în solda lui. Un străin care trăiește acolo a adus un avion mic pe o pistă clandestină… La început, Pedro a crezut că era vorba despre un mic traficant independent care voia să-l sancționeze. Când a descoperit adevărata poveste, s-a înfuriat la culme și le-a spus oamenilor să-l omoare pe străin.

Așadar, Dirty Shirt Harry era mort. Tăcură. Ajunseră la intersecția Medellin – Bogota. Circulația se desfășura normal și nu întâlniră niciun baraj. Melinda Avila se uită la Malko.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Să ajung la Medellin.

Trebuia să-l forțeze cu orice preț pe Miguel Botero să plece din Medellin.

— În acest caz, vă duc cât mai departe de ferma Napoles. După Puerto Triunfo este o stație de autobuz. Călătoria va dura ceva mai mult. Dar este mai sigură. Numai că nu puteți să păstrați arma.

— Dacă vă iau mașina? Și dacă ați rămâne cu mine?

Ea rămase fără grai câteva clipe, apoi zise pe un ton plictisit:

— Nu. Mă va ucide, și nu vreau să mor. Mașina mea este prea cunoscută și nici măcar nu vom reuși să ajungem la Medellin.

Malko se uită în stânga. Ziua, fără lumina neonului roșu, motelul *La Cantina* părea vesel și atrăgător. Își reținu o furie oarbă, teribilă, când revăzu în minte capul Elvirei rostogolindu-se prin iarbă. Ca să nu mai pună la socoteală soarta crudă a fostului colonel din Mossad.

— Priviți! zise Malko.

Camionul care îi salvase viața fusese împins pe marginea drumului și făcuseră un ghișeu de plată provizoriu. După câteva minute, trecură pe lângă intrarea pe moșia Napoles. Porțile erau deschise, dar nu le păzea nimeni. Casa, izolată pe cele douăzeci și cinci de mii de hectare, nu se vedea. Melinda Avila era nervoasă.

— Sper să nu mă fi văzut trecând, oftă ea. Nu am ce să caut în direcția asta.

Parcurseră vreo zece kilometri și ajunseră într-un sat mai măricel care se întindea de-a lungul drumului. Melinda coborî în piață, unde staționau câteva autobuze și se întoarse după câteva clipe.

— Este unul care pleacă peste o jumătate de oră, îl anunță ea. Am spus că ați rămas cu mașina în pană... Cred că va merge bine. Lăsați arma pe podea. Nu va atrage atenția nimănui.

Se sui la volan și închise portiera, apoi opri după o benzinărie. Se priviră în liniște și Malko o simți cum se topește. Când o cuprinse de după umeri, ea se lipi de el și regăsi femeia senzuală pe care o ținuse în brațe în urmă cu două zile. Îl săruta cu furie disperată, mușcându-l și lipindu-se de el. Malko îi dădu bluza la o parte și atinse sutienul care îi întărea și mai mult pieptul. Își întrerupse sărutul și zise gâfâind:

— Dumnezeule, cât de mult vă doresc, oftă ea.

— Și eu, spuse Malko.

Grație geamurilor fumurii, lumea care trecea pe lângă Montero nu putea să-i vadă. Dacă ar fi avut o fustă în loc de jeanși, Malko ar fi posedat-o pe loc. Sexul încordat îl durea. Melinda puse mâna pe el și gemu. Malko o mângâie între picioare. Melinda se aplecă brusc și îi eliberă membrul. Se năpusti asupra lui, iar lui Malko îi venea să țipe de plăcere când se simți înghițit de căldura delicioasă a gurii. Îl scutura aproape cu brutalitate, cu pasiune și cu stângăcie.

Malko era atât de excitat, încât explodă aproape imediat. Melinda îi culese sămânța tresărind din tot corpul, păstrând cât mai mult mădularul în gură. Când ridică privirea, se uită la el îndelung și spuse cu voce slabă:

— Aș fi vrut atât de mult să fac dragoste cu tine.

— Și eu, zise Malko.

Se ridică, iar sânii îi ieșiseră din bluză. Era superbă. Îi atinse gura cu buzele ei într-un sărut cast și pasional.

— *Adios. Vaya con Dios*.

În spaniolă, „adios” însemna „la revedere”, nu o despărțire definitivă. Malko deschise portiera și coborî. Se mai priviră o dată și Montero plecă.

*

* *

Pedro Garcia Velasquez simți cum îi bate inima cu putere în piept, iar tensiunea îi dădea dureri de cap. Furia îl sufoca pur și simplu. Cu cât timpul trecea, cu atât era mai convins că agentul DEA îi scăpase printre degete. Acest lucru nu avea însă nicio consecință gravă, numai că fusese lovit crunt în amorul propriu. Cu un elicopter și cu aproape două sute de oameni în orașul pe care îl stăpânea, nu putea să prindă un om singur...

Un huruit îi tulbură gândurile sumbre. Aparatul Bell 500 aterizează exact în fața conacului. Traficantul ieși ca să-l întâmpine pe ucigașul profesionist care îl însoțea pe Arbolito. Era o brută imensă cu figură de indian și cu o mustață à la Pancho Villa. Expresia de pe chip nu părea să aducă vești bune. Zise spumegând de furie:

— Don Pedro, încă nu l-am găsit. Dar…

— Tâmpitule! urlă Velasquez, a plecat. Nu are cum să se ascundă atât de mult…

Namila nu zise nimic. Era nebun de furie. Oamenii Mexicanului scotoceau în continuare Puerto Boyaca, mergând din casă în casă, amenințându-i pe cei care nesocoteau cererile șefului lor. Acesta oftă supărat.

— Du-te după putoarea de Isabel!

După câteva clipe, doi oameni o aduceau pe femeie. Avea mâinile legate la spate, desculță, fața era plină de vânătăi, ochii roșii și purta aceeași fustă scurtă de blugi, când oamenii lui Velasquez au ridicat-o de la fermă. Înainte să fie interogată, fusese bătută și violată. La început, traficantul voise să o determine să-i spună că știa de complot, dar pe parcurs și-a dat seama că se înșelase. Isabel fusese manipulată de israelian.

Pedro Garcia Velasquez se uita la ea ca la o coropișniță ieșită de sub o buturugă. Gâfâia cu gura deschisă din cauza loviturilor și cu figura deformată de spaimă. Numai pieptul și bazinul somptuos supraviețuiseră maltratărilor. Cei doi ucigași care o aduseseră dispărură imediat. El Mexicano se apropie de ea jucându-se cu pistolul. Plăcuțele mânerului din aur masiv erau gravate cu calul său preferat, iar cartușele erau marcate cu inițialele lui.

— Nemernicul ăla de străin a dispărut, începu el. Unde este?

Isabel Nieto își scutură cu disperare claia de păr roșcat și abia reuși să bâiguie ceva din cauza gurii umflate.

— Dacă îl aveam pe nenorocit, îi smulgeam boașele. Ca ticălosului de Yaakob.

— Nu pronunța numele porcului ăluia! urlă Pedro Garcia Velasquez. Și-așa a avut o moarte prea blândă. Te-ai culcat cu străinul ăla. Cred că ți-a spus destule lucruri…

Isabel îi susținu privirea. El Mexicano știa că îi plac bărbații. De ce-ar nega?

— Nu mi-a spus nimic, Don Pedro, zise ea. Jur pe Maica Precista.

El o privea cu răutate, neștiind ce să facă. Avea un chef nebun să-i tragă un glonț în cap. Ea citi în privirile lui și căzu în genunchi.

— Te implor, nu mă omorî.

El ucisese atâția oameni, că îi era foarte ușor să strivească o gânganie. Însă această supunere îl enervă și mai tare, trezindu-i instinctele sadice. Se apropie de ea zâmbind.

— Te cred, făcu el. Nu ești fată rea și nu am chef să te omor. Numai că vezi tu, toată lumea știe că ești amanta împuțitului ăluia de evreu. De aceea cred că știi totul. Deci nu vor înțelege de ce te cruț. Vor crede că sunt slab de înger și asta mă va termina.

— Dar… protestă Isabel, neînțelegând logica lui. Tu…

— Nu mai am nevoie de tine, zise traficantul.

Trase piedica armei Colt, îi propti țeava în frunte și apăsă pe trăgaci.

Șocul o împinse pe femeie înapoi, smulgându-i parietalul drept. Se prăbuși pe pavaj într-un amalgam de oase sfărâmate, fragmente de creier și de sânge. El Mexicano îi mai trase un glonț de la un metru, care îi dislocă cutia craniană. Apoi trase cu grijă piedica la loc și puse arma în toc. Atrași de focurile de armă, doi ucigași veneau în goană.

— Luați scroafa asta de aici și dați-o la porci! zise el.

Execuția Isabelei Nieto reuși să-l mai calmeze puțin. Știa că nu are nicio legătură cu treaba asta. A fost pur și simplu o reacție mașinală. Tot nu-l găsea pe străin. Se pregătea să se așeze la biroul lui somptuos Boulle, adus direct de la Paris de decoratorul Claude Dalie, când auzi o ceartă puternică în curte și îl făcu să se uite. Era Melinda Avila înconjurată de trei bărbați. Tânăra se zbătea, iar Mexicanul urlă:

— Lăsați-o în pace!

Unul dintre oameni înaintă, cu un Uzi în mână.

— Don Pedro, spuse el cu respect, am găsit arma asta în Montero, când Dona Melinda s-a întors adineauri din Puerto Boyaca și am vrut să-i spăl mașina.

El Mexicano se uită la armă. În casa lui erau zeci de arme ca aceasta. Mirat, el o întrebă pe Melinda:

— De ce ești înarmată?

— Am luat Uzi fiindcă am plecat singură.

O privi puțin nedumerit. Cine s-ar fi atins de un fir de păr al amantei puternicului Pedro Garcia Velasquez? Apoi ridică din umeri, mulțumit de oamenii lui:

— Plecați de-aici!

Ucigașii erau prea nervoși. Cel care avea arma nu se clintea din loc, dar zise pe un ton apăsat:

— Don Pedro, este arma lui Arbolito. O avea când s-a dus după străin. Pe culasă sunt inițialele lui. Priviți.

Îi întinse cu respect Mexicanului pistolul-mitralieră. Acesta îl verifică rapid, apoi se întoarse către Melinda. Era albă ca varul. Ucigașul insistă.

— Don Pedro, de dimineață a fost la Puerto Boyaca…

Traficantului îi venea să urle. Dar se potoli și spuse doar atât:

— Mulțumesc, pleacă. Tu rămâi aici.

Îndată ce plecară, el încuie ușa și trase perdelele. Melinda aștepta în mijlocul camerei, cu capul plecat, albă la față. El Mexicano se proțăpi în fața ei.

— Melinda…

Vocea lui era aproape blândă. Ea înălță capul, strângând buzele. Columbianul îi trase o palmă peste obrazul drept cu o forță de nedescris, mutându-i falca din loc. Ea țipă. O lovi și peste obrazul celălalt, apoi reveni la primul, împingând-o ușurel către perete. Se auzeau doar loviturile surde peste carnea moale și respirația gâfâită a traficantului. Până la urmă, Melinda se lăsă în jos, roșie ca focul la față, plângând în hohote. El Mexicano o prinse de coadă și o trase până la balta de sânge care rămăsese de la Isabel Nieto. Trase Colt-ul din toc și apăsă țeava în gâtul tinerei.

— Spune-mi adevărul.

— L-am întâlnit în Puerto Boyaca, începu ea pe un ton neutru. S-a urcat în mașină și m-a obligat să-l ajut să treacă de baraje… Altfel, mă omora.

— Și după aceea?

— L-am lăsat pe drumul spre Medellin. A făcut autostopul.

El Mexicano se îndreptă de șale. Era extrem de ușurat. În fine, avea o șansă să-l găsească pe străin. Dintr-odată, îi pierise cheful să o omoare pe Melinda. În schimb, ea era în stare să-i smulgă inima din piept.

Capitolul XVIII

Pe bulevardul Simon Bolivar, în plin centru al orașului Medellin, *bucetas* circulau bară la bară, plutind în nori de fum albăstrui. Malko se scutură obosit. Călătorea de șapte ore cu spaima în suflet. Nu mai rezista. Privea trotuarele pline de lume prin geamurile murdare, ale autobuzului, încă nu scăpase de tot... Nu mai avu răbdare să ajungă la destinație și se duse la ușa din față. La următorul stop, îi făcu semn șoferului să deschidă ușa. Malko coborî în fața Muzeului Național păzit de câteva statui uriașe din bronz. Se găsea la câteva sute de metri de apartamentul lui Miguel Botero.

În timp ce urca scara, inima îi bătea cu putere. Sună, așteptă puțin, apoi băgă cheia în broască. Totul era așa cum îl lăsase. Se repezi la telefon și formă numărul lui Wayne Maifort.

I se păru că sună la nesfârșit, apoi vreo două secretare îl lăsară să aștepte până când auzi în sfârșit vocea americanului încordată de neliniște.

— Malko! Ce s-a întâmplat?

— Yaakob Netamayu a murit, probabil că și Harry, și prietena lui, iar eu abia am scăpat cu viață, zise el pe nerăsuflate. Și toate astea, din cauza lui Oscar Lopez-Triana.

— Dumnezeule! exclamă americanul, eu v-am avertizat în privința lui. Ce s-a întâmplat? Unde sunteți?

Malko îi făcu rezumatul evenimentelor. Americanul întrerupea povestirea cu interjecții pline de oroare.

— Aici nu s-a auzit nimic, zise el în final. Să sperăm că a întârziat doar. Trebuie să-l anunțăm pe Miguel Botero imediat, iar dumneavoastră vă întoarceți la Bogota. Gata, s-a terminat.

— Îl anunț eu pe Botero, zise Malko. Mai vedem după

aceea.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Încă nu știu…

Închise, nevrând să spună mai multe… Pe de o parte, se simțea îngrețoșat, iar pe de alta, înnebunea că trebuia să se întoarcă cu coada între picioare, abandonând lupta în fața Mexicanului. Începu să scotocească prin sertare și găsi într-un dulap un Beretta 92 nou-nouț și o cutie cu cartușe. Formă numărul judecătoarei. Îi răspunse menajera și îi spuse că este plecată. Se hotărî să sune la DAS și să întrebe de Miguel Botero. Înainte de a vorbi cu columbianul fu nevoit să-și spună numele și să fie îndelung chestionat.

— Ah, bună ziua. V-ați întors? îl întrebă Botero.

— Da, sunt în Medellin, spuse Malko. Trebuie să discut urgent cu dumneavoastră. Cum procedăm?

Urmă o pauză, ca și cum polițistul ar fi ezitat să răspundă. Apoi zise pe un ton degajat și puțin cam fals:

— Vă sun eu. Pe curând.

Malko privea telefonul mut. Trebuia să aștepte apelul lui Miguel Botero. Acesta știa unde să-l găsească. Se băgă sub duș, apoi se întinse pe pat. Imaginile îngrozitoare din ultimele douăzeci și patru de ore nu-i dădeau pace. Formă numărul Isabelei Nieto, dar fără succes. Apoi din nou pe cel al judecătoarei. Oboseala îl răpuse și adormi. Zgomotul unei chei răsucite în broască îl făcu să se trezească tresărind. Avu timp să pună mâna pe pistol, apoi zări capul pleșuv al lui Miguel Botero și figura încordată de neliniște.

— Ce s-a întâmplat? întrebă polițistul.

Acum Malko putea să-l pună în temă cu planul de răpire a traficantului. Botero îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi clătină din cap.

— De când ați plecat, am obținut confirmarea în legătură cu Oscar Lopez-Triana. Lucrează pentru Pedro Garcia Velasquez. L-a cunoscut când era căpitan în armată, iar traficantul i-a înlesnit avansarea. Velasquez s-a întâlnit cu el deunăzi la fostul aeroport în mare taină. N-am mai știut nimic de dumneavoastră, dar am fost foarte îngrijorat. În

Magdalena Medio, este imposibil să intervin. Când ați sunat, eram la el în birou.

— Știți unde se află Pedro Garcia Velasquez? întrebă Malko.

— Probabil că la moșie, dar nu stă niciodată într-un loc. Va face tot ce va putea ca să vă omoare. Trebuie să plecați din Medellin.

— De acord, zise Malko. Și dumneavoastră. Știe de la Lopez-Triana că ne cunoaștem.

Polițistul își reținu un acces de tuse.

— Aici este orașul meu. Nu mi-ar plăcea să locuiesc la Bogota. Este prea sus. Și-apoi, o am pe Teresa. Nu pot s-o las...

— Lopez-Triana nu v-a întrebat nimic?

— Nu.

— Mă întorc la Bogota fiindcă nu mai am ce face aici, spuse Malko.

— În seara asta eu sunt de serviciu, spuse Miguel Botero. Aș dori să așteptați până mâine dimineață. Vă conduc împreună cu doi colegi de încredere la aeroportul Rio Negro. Dormiți aici, eu trebuie să plec. I-am spus domnului Maifort că va fi foarte greu să punem mâna pe El Mexicano. Este prea bogat și are prea mulți prieteni.

În vocea lui se ghicea multă tristețe.

— Pe mâine sau pe diseară, zise polițistul. Să nu vă mișcați de aici.

*

* *

Petrecerea era în toi. În jurul unui imens iaz în care se zbenguiau zeci de flamingo roz, oamenii dansau în sunetul orchestrei de Mariachis, pe lângă un bufet colosal amenajat în aer liber, ce stătea să se prăbușească sub varietatea de bunătăți: caviar Beluga, pateu de ficat de gâscă Bizac, trufe albe din Italia și băuturile cele mai rare și cele mai scumpe: Dom Pérignon. Johnny Walker Carte Noire, Cointreau, Moët, Stalicinaia. Alfredo Marques decorase în mod somptuos grădina Castelului Maroquin, locuință pe cât de barocă, pe

atât de luxoasă, pentru una dintre petrecerile pe care le dădea în mod regulat pentru protipendada din Medellin. „Spălător” de bani pentru Cartel, a trecut în câțiva ani de la un simplu expert contabil la un miliardar. Și-a părăsit nevasta pentru o fată de douăzeci de ani. Lorena, care se fâțâia printre invitați îmbrăcată într-o rochie roșie-sânge, decoltată până la buric, cu rotunjimile care captau toate privirile. Fiecare ocheadă pe care o arunca bărbaților prezenți la petrecere declanșa o scenă conjugală îngrozitoare.

Acum ea bea o margarita împreună cu Oscar Lopez-Triana, șeful DAS. Acesta o antrenă într-un meringue deșănțat, iar Lorena începu să-și frece pubisul de coapsele lui ca o cățea în călduri. Din difuzoarele ascunse printre tufe, muzica se auzea până pe coline. Stăpânul casei nu o slăbea o clipă din ochi pe ușuratica asta tropicală... O culesese din cartierele mărginașe unde își vindea fesele somptuoase pentru câteva mii de pesos și încă nu se dezbărase de acest obicei. Majoritatea invitaților erau deja trotilați. Alfredo Marques fu smuls din gândurile lui de huruitul unui elicopter.

Se umflă în pene ca un păun. Marele Pedro Garcia Velasquez îi făcea onoarea să participe la petrecerea lui. La asta contribuise și el. Fiindcă îi solicitase o orchestră de Mariachis în locul obișnuiților cântăreți de *cumbra* sau de salsa.

Se uită în sus și zări beculețul coborând ușurel, venind dinspre Rio Negro. Proprietatea lui înconjurată de ziduri înalte se afla pe coasta dealului, dominând valea, lângă o plantație de cafea. Amenajase și o pistă pentru elicoptere ca să se deplaseze mai ușor și construise o șosea ce îl lega de drumul spre Medellin. Începu să se agite chemând servitorii și muzicanții. La ordinul său, aceștia se duseră lângă pista de aterizare și, când aparatul se așeza pe sol, zgomotul trompetelor îl acoperi pe cel al turbinei. Așezați în semicerc, muzicanții suflau să-și spargă plămânii.

Alfredo Marques înaintă spre elicopter, fălindu-se cu cămașa lui mexicană brodată, ciufulit de curentul provocat de rotorul aparatului Bell 500. Îndată ce El Mexicano coborî,

acesta îl sărută vibrând de servilism.

— Cât mă bucur să te văd, Don Pedro! exclamă el.

Era sincer. Cartelul din Medellin îi aducea zeci de milioane de dolari în fiecare an. Avea să se prezinte la alegerile pentru postul de primar în speranța că va câștiga. Unul dintre stadioane îi purta deja numele. Din păcate, El Mexicano abia se sinchisi de gestul lui. Cu o figură întunecată, îl întrebă fără să-i mulțumească măcar:

— Oscar Lopez-Triana este aici?

— Firește, răspunse gazda luată puțin prin surprindere. Cred că dansează lângă iaz.

— Vreau să discut cu el acum, îi ordonă Velasquez. Du-te și cheamă-l.

Patru gărzi de corp coborâseră din elicopter și așteptau ceva mai departe. Armamentul lor se compunea dintr-un M16 la care era adaptat un lansator de grenade și din obișnuitele pistoale-mitralieră Uzi. Alfredo Marques se strecură imediat printre musafiri. Orchestra de Mariachis fusese înlocuită de discuri. Ajuns lângă iazul cu flamingo roz, cercetă toți dansatorii. Nici urmă de Oscar. Până la urmă îl descoperi în spatele iazului, lipit de Lorena, fata în rochie roșie, ținând ambele mâini pe fesele bombate. Dansau pe loc, frecându-se lasciv în ritmul unei salsa.

— Oscar!

Șeful DAS se întoarse și se dezlipi numaidecât de parteneră, gândindu-se că poate gazda era geloasă. Însă Alfredo îi spuse în șoaptă:

— A sosit El Mexicano. Vrea să discute cu tine.

Îl conduse până la traficant, apoi plecă. Nu-i plăcea să se amestece unde nu-i fierbea oala.. Muzicanții cântau ca niște apucați, obligându-l pe Mexican să urle ca să se facă auzit.

— Unde este? țipă traficantul. Unde este porcul ăla de străin?

Primise în cursul zilei un mesaj de la șeful DAS prin care îl anunța că Malko se întorsese la Medellin, dar acesta nu putuse să-i dea mai multe amănunte la telefon.

— Don Pedro, eu nu știu cu exactitate, protestă Oscar

Lopez-Triana. Miguel Botero era în birou la mine de dimineață când i s-a făcut legătura cu el. Cum atitudinea lui mi s-a părut ciudată, am întrebat la centrală și am aflat că l-a sunat străinul din DEA.

El Mexicano izbucni plin de ură:

— Tot Botero! Așadar, știe unde se ascunde străinul. Unde este?

— În seara asta este de serviciu.

Oscar Lopez-Triana își dădu seama prea târziu de gafă.

— Adu-l încoace, zise pe un ton sec El Mexicano. Spune-i că ai nevoie de el. Tu ești șeful, *claro?*

Oscar se făcu alb ca varul. Muzicanții îi zgâriau parcă timpanele.

— Don Pedro, începu el bâlbâindu-se, nu pot să fac așa ceva! Se va afla că eu am sunat. Sunt obligat să cer centrala la ora asta. Și presupun că…

Pe el nu-l interesa de ce voia Velasquez să se întâlnească cu Miguel Botero. Traficantul îi aruncă o privire plină de dispreț. Cu gestul cel mai firesc, el își ridică cămașa brodată și smulse din toc Colt-ul cu mânerul de aur și îl îndreptă spre șeful DAS.

Gărzile de corp se apropiară automat, formând un cerc în jurul lor. Ceilalți invitați își vedeau de treabă în grădină.

— Ori îl suni, ori te omor.

Nu ridicase tonul. Oscar Lopez-Triana simți că îi transpiră fruntea. În halul în care se afla, traficantul de droguri era în stare să se ducă la sediul DAS împreună cu oamenii lui și să provoace un adevărat război ca să-l găsească pe străin. Își șterse fruntea, hipnotizat de gaura neagră a țevii pistolului. Nu reușea să-și miște buzele uscate. Până la urmă, bâigui:

— *Si, si, con mucho gusto, Don Pedro*.

Întoarse spatele și se îndreptă cu pași legănați către casă. El Mexicano îl strigă:

— Oscar!

— *Si, Don Pedro?*

— Să nu-mi spui că nu l-ai găsit sau că nu poate să vină!

*

* *

— *Esta para usted*, anunță centralista.

Miguel Botero ridică receptorul și recunoscu imediat vocea șefului său. Oscar Lopez-Triana zise pe un ton vesel:

— *Agregado Botero*, aș dori să vii să mă iei de la señor Alfredo Marques. Nu mi-am luat garda de corp și e periculos… Vă deranjează?

— *Con mucho gusto, doctor*, zise polițistul, apoi închise.

Își spuse că șeful DAS avea o voce ciudată. Știa că atunci când Alfredo Marques dădea o petrecere, toată protipendada din Medellin se afla acolo. Oscar Lopez-Triana trebuie să fi băut atât de mult, încât nu mai putea să conducă… Se ridică, luă tocul armei și își puse haina.

*

* *

Alămurile muzicanților se auzeau de la un kilometru. Miguel Botero își parcă Mazda la intrarea în curtea plină de mașini și se îndreptă spre locul de unde se auzea muzica, după ce își aprinse o țigară.

Nu făcu zece metri, că două siluete îi apărură brusc în față. Văzu imediat armele și mutrele și înțelese că era o capcană. Nu avu timp să pună mâna pe armă. Cei doi apăruseră prin spate și îl imobilizară. Îl strângeau cu o sfoară de gât, prin urmare nu putea să strige. Îi luară pistolul. Fu târât după Casteilo Maroquin și fu împins într-o seră unde domnea o căldură sufocantă.

Un bărbat în cămașă mexicană aștepta sub un bec chior cu țigara în mână. Miguel Botero nu-l întâlnise niciodată pe Pedro Garcia Velasquez, dar văzuse multe fotografii cu traficantul de droguri. Cu părul pe frunte, cu fața pătrată, cu bărbia lucind de grăsime și ochii duși în fundul capului, era foarte ușor de recunoscut. Numai că era mult mai mic de statură decât și-l închipuise. În seră plutea un miros dulceag, iar căldura era umedă, de nesuportat. Însoțitorii lui slăbiră puțin strânsoarea. Numai doi oameni îi mai țineau încă

mâinile la spate.

— Știi cine sunt eu?

Pedro Garcia Velasquez îl apostrofase pe Miguel Botero pe o voce răutăcioasă. Polițistul își păstră calmul, cu toate că ceva în adâncul sufletului îl paraliza de groază. Auzise el de astfel de întrevederi și mai ales de modul în care se sfârșeau.

— *Claro*, răspunse el. Ești Pedro Garcia Velasquez. El Mexicano.

Traficantul clătină ușor din cap, aprobând parcă rostirea numelui, apoi se încordă zâmbind.

— Bine. E foarte cald aici și n-o să stăm la nesfârșit, nu-i așa?

Miguel Botero așteptă urmarea, tăcut. El Mexicano reluă:

— Nu bănuiești de ce te-am adus aici?

— Nu.

Miguel Botero se uita fix la cămașa brodată în dreptul celui de-al treilea nasture ca să nu se trădeze. Pedro Garcia Velasquez aruncă țigara și spuse pe un ton împăciuitor:

— Miguel, tu ești băiat bun, care muncește bine. Și un bun columbian, care își iubește țara, nu-i așa? Știi că străinii nu mă au la suflet. Au încercat chiar să mă răpească. Este ilegal și nedrept pe deasupra. Eu am făcut mult bine acestei țări. Unul dintre acești străini mi-a omorât câțiva oameni, iar eu știu că se ascunde în Medellin. Trebuie să mă ajuți să-l găsesc. Bineînțeles că nu poți s-o faci *oficial*, căci cei din DAS se tem de americani. Însă tu poți să fii cavaler. Rămâne între noi doi... Știi foarte bine că am întotdeauna grijă de cei care îmi fac servicii...

— Știu, zise Miguel Botero.

Nu-i venea să creadă că șeful lui s-a băgat în mod oficial ca să-l atragă în cursă. Cu toate astea, a făcut-o. El Mexicano s-a angajat să nu-i facă nimic, altminteri va fi rău pentru Lopez-Triana.

— Ce zici? întrebă El Mexicano pe un ton mai sec.

— Nu știu nimic despre acest om, spuse Miguel Botero, dar dacă îmi spuneți cum îl cheamă, pot să mă interesez mâine.

— Mai gândește-te puțin, insistă Velasquez.

Atmosfera se încinse brusc. Polițistul clătină din cap.

— Nu, serios, domnule Velasquez, zău nu știu.

Traficantul se înfurie imediat. Înaintă un pas și îl apucă pe polițist de gât. Degetele erau tari ca fierul. Plăpândul Miguel Botero nu putea să reziste. El Mexicano îl împinse prin peretele din sticlă care se sparse, apoi îl lipi de zid. Ochii îi ieșiseră din orbite.

— Ascultă-mă bine, coiotule! scrâșni el. Străinul te-a sunat când te aflai la șeful tău în birou. Știi unde se ascunde și îmi vei spune. Acum.

Mai slăbi strânsoarea, iar Miguel Botero înghiți de câteva ori. Până acum, nu depășise măsura. Și el interogase un suspect cam în același mod. Îi susținu privirea traficantului.

— Este o greșeală, *señor* Velasquez. Am vorbit cu unul dintre omologii mei din DEA.

— Ai prieteni în DEA, coiotule! Mai și minți!

— Ba nu.

Urmă un moment de tăcere grea și apăsătoare. Cei doi bărbați se studiau. Miguel se aștepta ca traficantul să scoată pistolul și să-l omoare. Dar, în loc să procedeze așa, Velasquez se mulțumi să dea din cap. Îi era milă de el.

— Miguelito, ești un dobitoc, zise el. O să regreți.

Le făcu semn oamenilor lui care se repeziră imediat la polițist și îl târâră afară din seră. El Mexicano își șterse fruntea cu o batistă brodată cu inițialele lui și își urmă oamenii cu pași greoi.

Micul grup străbătu porțiunea întunecată de grădină și se îndepărtară de petrecăreți. Merseră vreo sută de metri și ieșiră de pe proprietate pe șoseaua în construcție, apoi se opriră pe o porțiune deja asfaltată. Unul dintre ucigași luă o frânghie și îi legă polițistului gleznele și încheieturile. Apoi îi trase un șut care îl trânti la pământ și îi apăsă gâtul cu talpa. Pedro Garcia Velasquez se apropie de el nepăsător.

— Tot nu vrei să-mi spui?

— Nu știu nimic, răspunse Miguel Botero.

Acest mod de a-l intimida începea să-l îngrijoreze. Oare ce avea de gând? Dacă ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o deja…

Deodată, zgomotul unui motor diesel se auzi în apropiere, urmat de un scrâșnet amenințător. Miguel Botero reuși să întoarcă puțin capul și văzu apărând un monstru din întuneric.

Era un compresor imens de culoare galbenă cu care se nivela asfaltul, condus de unul dintre ucigașii Mexicanului. Mașinăria înainta extrem de încet și se opri la câțiva centimetri de picioarele polițistului. Mexicanul se așeză pe vine lângă el.

— Miguelito, începu el pe un ton blajin. Vezi chestia asta? O să înceapă să-ți turtească picioarele, apoi gambele, genunchii, pe urmă mai sus... Eu nu știu când vei muri, dar nici tu. Dacă vrei să se oprească, trebuie doar să-mi spui unde este acel străin.

Se ridică în picioare, făcu semn cu mâna. Iar tamburul compresorului începu să se învârtească. După câteva secunde, Miguel Botero scoase un urlet inuman. Labele picioarelor îi dispărură sub tamburul din fontă care cântărea patru tone.

Capitolul XIX

— Don Pedro!

El Mexicano se întoarse brusc. Trebui să strige ca să acopere urletele schingiuitului și zgomotul de motor. Era Alfredo Marques, alb la față ca varul. Pedro Garcia Velasquez ridică brațul făcându-i semn ucigașului să oprească mașinăria. Miguel Botero se zvârcoli pe asfalt, încercând în zadar să-și scoată picioarele de sub greutatea de fontă, urlând întruna. Picioarele zdrobite îl făceau să nu mai gândească de durere.

— Ce vrei? mormăi El Mexicano.

Acesta își șterse fruntea îngrozit.

— Don Pedro, am auzit zgomotul, este îngrozitor. Sunt de față guvernatorul provinciei, bancheri, primarul, chiar și colonelul care comandă Batalionul patru al Poliției militare.

— Și ce dacă? Sunt treburile mele. Acum nu mai sunt la

tine.

Alfredo Marques clătină din cap.

— Don Pedro, vor veni aici și vă vor vedea. Nu puteți risca să…

El Mexicano nu ar fi suportat de la oricine această observație, însă Alfredo era unul dintre cei mai fideli oameni ai lui și, în plus, avea neapărată nevoie de el. Îi trebuise ani întregi ca să pună la punct circuitele financiare. Pedro Garcia Velasquez nu putea să-l trateze cu aceeași ușurință ca și pe locotenenții lui… Se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Ai dreptate! Trimite-mi muzicanții. La urma urmei, i-ai adus pentru mine. Nu?

— Muzicanții? zise Alfredo șocat.

— Da, da! confirmă cu blândețe Pedro Garcia Velasquez. O să-mi dea un mic concert, iar prietenii tăi nu vor auzi nimic. Toată lumea știe că îmi place la nebunie muzica mexicană. În plus, sunt sigur că invitații tăi au chef să danseze salsa ca să se mai giugiulească puțin… Am zărit eu niște târfulițe frumușele.

— Bine, bine, bâigui Alfredo Marques.

Plecă fără să se mai uite înapoi. După câteva minute, Mariachis veniră în șir indian în sunet de alămuri. Șeful lor se opri brusc la vederea scenei și se auziră chiar și câteva exclamații de groază. Asupra grupului se lăsă o tăcere mormântală, tulburată doar de gemetele lui Miguel Botero. El Mexicano se apropie încetișor de muzicanți și spuse:

— *Caballeros!* Omul ăsta trântit la pământ este dușmanul meu. Mi-a făcut foarte mult rău. Lucrează cu americanii care au vrut să mă răpească și să mă scoată din țară. M-am hotărât să-l pedepsesc. Dar, cum îmi place la nebunie muzica voastră, am vrut să profit de ocazie…

Fără să mai stea pe gânduri, scoase din buzunar un teanc de bancnote de câte o sută de dolari și le împărți muzicanților fără să numere, începând cu șeful orchestrei care se dădu înapoi și ridică mâna.

— *Vamos! Una canción de Vera Cruz!*

Urmară câteva clipe de derută, apoi trompetele începură să

sune. El Mexicano îi făcu semn bărbatului care conducea compresorul, iar motorul mugi din nou. Mașinăria se puse în mișcare.

Urletul strident al polițistului reuși să acopere primele note ale melodiei, însă muzicanții, anesteziați de bani, cântau cu sârg melodia *Que Linda es Vera Cruz*. Cu privirea către cerul înstelat, ca să nu vadă spectacolul atroce, muzicanții suflau în alămurile lor cu toată puterea. Nimeni nu rezista în fața Mexicanului. Știau foarte bine că paznicii lui erau cu toții acolo și i-ar fi ucis dacă primeau ordin. Compresorul înainta centimetru cu centimetru, strivind picioarele polițistului.

În stare de șoc din cauza durerii, acesta nu mai scotea un sunet, doar avea gura căscată. Sângele se scurgea de sub tamburul compresorului, iar zgomotul motorului înăbușea pârâitul oaselor sfărâmate. Unul dintre muzicanți se opri din cântat, se dădu înapoi și vomită. Ceilalți erau palizi la față. El Mexicano înaintă și se aplecă deasupra polițistului, urlând ca să acopere vacarmul.

— Vorbești?

Miguel Botero nu răspunse. Când tamburul ajunse în dreptul genunchilor, corpul avu o ușoară tresărire, apoi rămase nemișcat. El Mexicano se ridică, având chipul de piatră. Polițistul murise fără să le dezvăluie secretul. Le făcu semn cu un gest muzicanților să înceteze, dar aceștia plecară în ritmul muzicii. Compresorul îl strivea în continuare pe mort Pedro Garcia Velasquez privi cum capul se sparge ca o nucă. Străinul îi scăpa încă o dată printre degete. Oscar Lopez-Triana risca să dea și el de belea. Se întoarse cu pași vioi la petrecere. Șeful DAS îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Don Pedro?

Traficantul ridică din umeri.

— Coiotul ăla n-a spus nimic. Dar trebuie să-l prind neapărat pe străin.

Plecă, iar după câteva clipe muzica fu acoperită de huruitul elicopterului. Muzicanții nu mai cântau. În schimb, difuzoarele bubuiau. Oscar Lopez-Triana se duse în fundul grădinii. Când zări compresorul, crezu că visează. Miguel Botero fusese un

polițist în DAS, nu un om politic, iar această situație va face valuri. Ura îl va duce la pierzanie pe El Mexicano.

*
* *

Telefonul îl făcu pe Malko să tresară. Se uită la ceas: era aproape trei dimineața.

— Alo?

Era vocea Teresei, judecătoarea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko trezindu-se de-a binelea.

— Miguel e cu dumneavoastră?

— Nu, de ce?

— Încă nu s-a întors. Am sunat la sediu, dar mi-au spus că Oscar Lopez-Triana a avut nevoie de el ca să-l ducă acasă. Era la o petrecere în apropiere de oraș.

— Vreți să mă duc acolo?

— Da, zise ea, după o clipă de gândire.

— Dar nu am mașină.

— Vin să vă iau cu a mea peste zece minute.

Malko abia avu timp să se îmbrace și să-și pună Beretta găsit la polițist în toc. Când coborî, tânăra ajunsese deja. Mai întâi, zări țeava puștii care ieșea pe geam. Teresa era trasă la față și se îmbrăcase în grabă cu blugii și cu un pulover. Demară imediat, îndreptându-se spre Poblado. La jumătatea drumului, dădură peste un baraj al soldaților. După aceea, drumul era absolut pustiu și urca spre pădurea de brazi și spre trecătoare. Teresa se întoarse către Malko.

— Mi-e frică, zise ea. Miguel îmi lasă întotdeauna un mesaj.

Malko preferă să tacă. Văzuse de ce era în stare El Mexicano. Trecură prin pas și, la un kilometru depărtare, Teresa se angajă pe un drum de țară care șerpuia printre coline.

Ajunseră pe o porțiune asfaltată, depășiră utilajele de terasare și ajunseră la poarta deschisă a unei proprietăți imense. Un paznic adormit sprijinindu-se de pușcă se trezi și îi opri. Teresa îi arătă legitimația și îi spuse de ce au venit.

— Toți oaspeții au plecat, le spuse el. La fel și muzicanții.

Malko privi cele câteva vehicule care staționau încă în curte: un Mercedes, un BMW și câteva Jeep-uri. Deodată, zări lângă poarta cu grilaj Mazda albă a polițistului.

Teresa țipă și fugiră spre ea. Vehiculul era deschis și cheia în contact.

— Dumnezeule? strigă judecătoarea.

Malko cercetă curtea. În zadar.

— Să-l trezim pe proprietar, zise el.

Teresa clătină din cap.

— Degeaba, îl cunosc, este prietenul Mexicanului. Chiar dacă știe ceva, tot nu ne va spune. Să ne ducem să-i anunțăm pe cei din DAS.

Era atât de tulburată, încât se sui la volan. Când ieșiră de pe proprietate, văzură ceva sub tamburul compresorului.

*

* *

Teresa plângea în hohote, cu capul în mâini și umerii zguduiți de spasme. Malko, cuprins de o furie fără margini, era atent la numeroasele curbe ale drumului ce ducea la Medellin. Moartea îngrozitoare a lui Miguel Botero era punctul culminant al acestei operațiuni ratate. Se gândi la Dirty Shirt Harry. Oare ce pățise și el? Poate murise după niște chinuri îngrozitoare.

— Nu mai înțeleg nimic! spuse Teresa printre suspine.

— Ba eu înțeleg, făcu Malko. L-am sunat la sediul DAS. Mi-a spus că se afla în biroul lui Oscar Lopez-Triana care i-a dat informația lui Pedro Garcia Velasquez, apoi l-au atras pe Miguel în cursă. A fost executat fiindcă a refuzat să spună unde sunt.

— Dar de ce este atât de pornit El Mexicano împotriva dumneavoastră? îl întrebă Teresa.

Nu avea niciun motiv să-i ascundă adevărul. Malko îi povesti despre planul nebunesc de răpire a lui Pedro Garcia Velasquez. Când termină, apărură și luminile din Medellin jos în vale. De departe, acest oraș întins pe toată valea părea

liniștit.

— Nu vreau să rămân singură, zise brusc Teresa. Să mergem la mine.

Parcară mașina în fața casei și coborâră cu armele în mâini, însă strada era pustie. Imediat ce intră în dormitor, Teresa aruncă pușca într-un colț și se prăbuși pe pat. Izbucnind în lacrimi. Malko se străduí în zadar să o consoleze. Adormi în brațele lui. El rămase mult timp cu ochii deschiși în întuneric. Misiunea lui avea un deznodământ sângeros.

*

* *

Teresa deschise ochii. Se crăpa de ziuă. Fața era umflată de atâta plâns. Se ridică precum o stafie și intră în baie. Când ieși, îi spuse lui Malko:

— Mă duc la serviciu ca să aflu ce s-a întâmplat. Să nu vă mișcați de aici. Bodyguardul meu vine să mă ia peste cinci minute.

— Bine, aprobă Malko.

O privi închizând ușa. Acum înțelese brusc de ce nu-i venea să plece din Medellin. Fiindcă nu putea să pună mâna pe El Mexicano, cel puțin trebuia să-l răzbune pe Miguel Botero care îl salvase de la moarte cu prețul vieții lui. Nu trebuia să ceară părerea nici celor din CIA, nici agenților DEA.

În momentul în care se pregătea să intre sub duș, sună telefonul. Preferă să nu răspundă. Nu avea rost să-și semnaleze prezența. După ce nu mai sună, formă numărul lui Wayne Maifort din Bogota.

— Miguel Botero a fost asasinat aseară, îl anunță Malko.

Șeful centralei ascultă povestea tulburat.

— Pentru Dumnezeu! izbucni el. Să nu mai stați un minut acolo! Totuși, în toată porcăria asta, mai este și o veste bună...

— Care?

— Am primit un telefon de la Dirty Shirt Harry. A reușit să scape de ucigașii Mexicanului. Se ascunde în satul lui, la niște prieteni de încredere.

— Trebuie să mă duc după el, făcu Malko, altfel îl vor omorî.

Din tăcerea care urmă, înțelese ce intenții avea americanul. Acesta zise în final:

— Este imposibil, Malko. Pe aici, noi suntem ținte sigure. Traficanții de droguri fac ce poftesc, doar v-ați convins și singur. Harry este o vulpe bătrână. Se descurcă el.

— Știți foarte bine că nu e așa! protestă Malko, furios la culme. Va sfârși precum Yaakob, Elvira și Miguel Botero. Noi l-am băgat în chestia asta, noi trebuie să-l scoatem.

— Nu am pe nimeni.

— Ba da, pe mine.

— Nu pot să vă trimit acolo, nu intră în misiunea dumneavoastră. Șefii de la Langley nu mă vor ierta niciodată că am riscat viața unei persoane atât de importante pentru un amărât...

— Iar eu nu-mi voi ierta în vecii vecilor că l-am lăsat acolo.

Urmă un lung moment de tăcere. Malko o întrerupse:

— În ce loc se află mai exact?

— Să mă sunați mâine dimineață ca să vă spun.

— Aveți cumva vreun avion care să poată ateriza acolo?

— Nu. Îmi trebuie ordin special de la DEA, iar ei nu au destule aparate ca să-și asume un asemenea risc. Harry nu a lucrat niciodată pentru ei.

Malko simți că nu există deloc bunăvoință din partea lui și nu mai insistă.

— Foarte bine, zise el, după ce vă sună Harry, întrebați-l unde este cu exactitate și spuneți-i că mă duc după el.

— Sunteți nebun de legat! protestă americanul.

Malko nu mai auzi urmarea, căci închise.

*
* *

Teresa mai avea ochii roșii, dar se mai liniștise. Numai o umbră de disperare în ochii negri îi trăda tristețea. Venise să-l ia pe Malko la masă și mâncară în silă o friptură la bucătărie. Afară, cele patru gărzi de corp ale judecătoarei stăteau de

pază. Teresa semăna cu o madonă îndoliată, cu ciorapii negri și figura tristă. Zise pe un ton liniștit:

— Am aflat ce s-a întâmplat aseară. Oscar Lopez-Triana l-a atras cu bună-știință în cursă pe Miguel. El Mexicano era acolo.

— La individul ăla?

— Da, s-a dus cu elicopterul. DAS l-a descoperit, dar, bineînțeles, a dat alarma prea târziu.

— Cum a explicat Lopez-Triana dispariția lui Miguel?

— Susține că nu l-a văzut deloc. Nu neagă că l-a sunat, dar spune că s-a întors singur acasă, crezând că Miguel a rămas în pană cu mașina. Mai spune că El Mexicano nu a fost acolo. Ce-i de făcut? Toți oamenii care au fost la petrecere jură că nu l-au văzut pe Velasquez. Este viața lor în joc.

— Prin urmare, nu este nimic de făcut?

Teresa scutură din cap cu tristețe.

— Nimic. Pentru Miguel totul este terminat. În scurtă vreme, voi urma eu. Trebuie să plecați chiar astăzi.

Malko ațintи privirea aurie în ochii ei de tăciune.

— Teresa, începu el. Am aflat că persoana care trebuia să mă ajute să-l răpesc pe Velasquez trăiește. A reușit să scape de ucigașii traficantului și se ascunde în satul lui din Magdalena Medio.

— Dumnezeu să-l aibă în pază! spuse tânăra.

— Mă duc după el.

Ea lăsă furculița din mână.

— Sunteți nebun.

— Nu, zise Malko. Am nevoie de o mașină blindată, ați putea să-mi faceți rost de una?

Teresa îi zâmbi descurajată.

— Glumiți! Nici eu nu am reușit să obțin una pentru mine. Sunt foarte puține pe la noi. Numai traficanții au. De altfel, am văzut una nouă-nouță la nepotul lui Velasquez.

— Unde este?

— La Batalionul numărul patru al Poliției militare.

— Ați putea să o luați? Cu o mașină ca asta și bazându-mă pe efectul-surpriză, aș putea să reușesc.

Teresa se juca gânditoare cu un cocoloș de pâine. Ridică privirea și zise:

— Sunteți nebun... dar vă înțeleg. S-ar putea să existe o soluție. Mă înțeleg foarte bine cu comandantul acestei unități. Cu mult timp înainte de a-l cunoaște pe Miguel, am avut o aventură cu el. Este un tip cumsecade. Dacă aș putea să obțin aprobare pentru acest vehicul care este sigilat, mă va lăsa să-l iau. Dar fac o greșeală gravă care m-ar putea costa slujba.

— Teresa, zise Malko punând mâna pe a ei, dacă rămâneți la Medellin, veți muri. Am puțină trecere pe lângă tipii din DEA și pot să le cer să vă trimită câteva luni în Statele Unite. După aceea, mai vedem. Dar trebuie să mă ajutați să-l salvez pe Harry. Sunteți singura care o poate face.

— Foarte bine, zise ea. Să trecem la treabă.

*
* *

Colonelul Evan Cure se opri lângă un superb vehicul 4×4 de culoarea sângelui cu roți foarte mari, care îi dădeau un aspect ciudat, parcă era cocoțat pe ceva, cu un rând de faruri pe acoperiș, chiar și cu un arc de siguranță. Era un GMC nou-nouț.

— Uitați-vă la portieră! zise el.

O deschise. Teresa și Malko văzură grosimea geamului și a blindajului. Se încuia ca un seif cu niște capete din oțel și făcea foarte puțin zgomot. Pneurile imense erau și ele rezistente la gloanțe. Sub volan, avea un locaș în care se putea ascunde o armă mică. Un scanner permitea să se intre pe frecvențele poliției. Nu avea o mie de kilometri la bord. Era exact ce își dorise Malko.

— Haideți în biroul meu să bem o cafea, îi pofti colonelul, aruncând o privire arzătoare spre Teresa.

Ar fi preferat să fi venit singură. Îl găsiseră uitându-se într-o revistă *Penthouse* mai veche, în biroul său cu pereții lambrisați. Soldații din Batalionul al patrulea făceau sport sau se giugiuleau cu fetele pe peluzele din jurul cazărmii.

Cartierul general al Batalionului al patrulea se afla pe colinele cartierului Buenos Aires, printre sutele de căsuțe din cărămidă. Teresa se uită la ceas ostentativ.

— Ne cam grăbim, spuse ea.

Colonelul scoase din birou o mapă din plastic plină cu acte și o aruncă pe masă.

— Poftim, acestea sunt actele. Mai sunt și trei M16, le vrei?

— Da, zise judecătoarea după ce schimbă o privire cu Malko.

— Puțin îmi pasă de M16! oftă colonelul Cure, însă o mașină ca asta mi-ar plăcea și mie. Ar mai trebui niște aparate de radio, niște elicoptere... Însă oamenii mei sunt atât de sărmani, că au numai uniforma de pe ei. Mă rog, este sigilată și eu tot nu pot să o folosesc.

Mai discutară puțin, apoi se despărțiră. Colonelul Cure o strânse pe Teresa în brațe, iar mâna coborî discret către șolduri. Desigilă chiar el vehiculul și îi privi plecând. Malko fusese prezentat ca agent DEA. Judecătoarea îi explicase că avea nevoie de un vehicul pentru o reconstituire. Îndată ce trecură pe lângă vechea mitralieră ce păzea intrarea în cazarmă, Teresa se întoarse spre Malko zâmbind:

— Sunteți mulțumit?

Cu această mașină înaltă vedeau bine drumul. Parcă se suiseră într-un tanc.

— Da, zise Malko. Ați fost extraordinară! Voi pleca de îndată ce voi afla unde se află Dirty Shirt Harry.

Ea schimbă viteza și spuse fără să-l privească:

— Cred că o să vin cu dumneavoastră. Nu am dreptul să las mașina. Am luat-o pe încredere.

Capitolul XX

Malko mergea cu viteză pe drumul ud de aversele tropicale, plin de apă și de noroi, care se reducea uneori la un culoar strâmt între prăpastie și faleza acoperită cu junglă. Lângă el, Teresa își pusese centura de siguranță. Tăceau.

Malko vedea negru în fața ochilor. În urmă cu câteva zile, parcurgea autostrada plin de speranță. Iar acum, tot ce își dorea era să-l aducă pe Dirty Shirt Harry viu și nevătămat la Bogota. Britanicul îl sunase pe Wayne Maifort ca să-i spună că era în magazinul din sat, lângă școală.

După ce îl vor recupera pe britanic, vor merge șapte ore cu mașina până la Bogota. Lângă el, Teresa era gânditoare. Miguel Botero fusese decorat post-mortem de Oscar Lopez-Triana. Șeful DAS nu era implicat oficial în asasinat, chiar dacă anumiți colaboratori se îndoiau de acest lucru... La Medellin, toată lumea se temea de Pedro Garcia Velasquez și nimeni nu crâcnea.

Profitând de o mică porțiune de drum drept, Malko se întoarse spre Teresa. Tânăra era îmbrăcată în jeanși și un pulover subțire foarte strâmt. Era machiată discret și i se părea și mai frumoasă. La picioare avea o pușcă și cele trei M16. Nimeni nu știa că plecase din Medellin.

— Vă e frică? o întrebă Malko.

Ea clătină din cap, adresându-i un zâmbet firav.

— De atâta timp mă tem. Dar cel puțin acum am o mașină blindată și nu sunt singură.

Din nefericire, vehiculul nu avea aer condiționat. Malko deschise geamul blindat. Intrau într-o zonă tropicală și căldura devenea sufocantă. Peisajul cu coline împădurite făcea loc pășunilor și ierbivorelor. Mai trecu o oră, depășiră încă o gheretă unde plătiră, apoi, undeva în dreapta zări cu o strângere de inimă poarta fermei lui Pedro Garcia Velasquez.

— Credeți că e acasă? o întrebă el.

— Cine știe, răspunse ea. Se deplasează tot timpul cu elicopterul sau cu mașina. Are o sută de ferme.

Avionul de deasupra porții părea să-i sfideze. Urmă apoi ghereta de plată de unde scăpase Malko. Camionul mai era încă acolo, răsturnat pe o parte. Se gândi la Melinda Avila. Oare reușise să scape?

După ce parcurseră câțiva kilometri, virară la stânga spre Puerto Boyaca. Malko îi cerceta cu atenție pe toți participanții la trafic pe care îi întâlnea. Intrase în fieful Mexicanului și

oamenii lui erau peste tot. Ajunseră fără incidente la un drum de țară care ducea la Topaipi. Imensul vehicul 4×4 parcă zbura peste șanțurile lăsate de alte roți. Trecuseră vadul aproape fără să-și dea seama. Malko va fi nevoit să-l anunțe pe Dirty Shirt Harry despre soarta Elvirei. Va fi un adevărat șoc pentru el, chiar dacă nu-i va veni să creadă.

La ultima bifurcație, câțiva oameni care stăteau lângă o Toyota se uitau la ei cu curiozitate. Prin aceste locuri, nu vedeau prea des mașini moderne ca asta. După zece minute, ajunseră la Topaipi. *Cantina* era la ieșire, pe partea stângă. Opri vehiculul în față și îi spuse Teresei:

— Așteptați-mă aici. Nu stăm mult.

În magazinul slab luminat erau câteva persoane. Malko le așteptă să plece, apoi îl întrebă pe patron:

— *El señor Harry?*

Acesta fusese prevenit de Harry. Căci zise imediat:

— *Se fue a casa. Para esperale*.[36]

Malko plecă. Bătrânul mercenar își mai luase din lucruri. Se urcă în mașină.

— S-a dus acasă, o anunță el pe Teresa.

Urmară alte hârtoape până la proprietatea mercenarului. Malko duse mașina până în fața casei. În față zări un cal priponit. Britanicul era înăuntru. Coborâră amândoi, iar el strigă… Niciun răspuns. Intră în casă. Totul era în ordine. În afară de o geantă din pânză pusă în mijlocul primei încăperi. Harry își făcuse bagajele… Malko ieși și se pregătea să cerceteze locul, când o auzi pe Teresa țipând în spatele casei. Fugi într-acolo și o găsi pe judecătoare împietrită lângă un copac.

Dirty Shirt Harry era legat de el cu o frânghie groasă. Deși avea capul lăsat pe piept, se vedea o rană oribilă la gât dintr-o parte în cealaltă. Ca să facă treaba completă, îi scoseseră și ochii. În piept avea înfiptă o macetă. Sângele se mai scurgea încetișor din răni. Fusese ucis de mai puțin de o oră.

— Scârnăviile! șopti Malko.

Încă o dată ajunsese prea târziu. Nu mai era nimic de făcut

[36] S-a dus acasă să vă aștepte.

pentru el. Teresa strigă:

— Fiți atent!

Se uită înspre intrarea în curte. Patru oameni se îndreptau spre ei fără să se grăbească Aveau cu toții armele în mâini – puști sau pistoale-mitralieră – iar altele erau puse la centură. Unul dintre ei le făcu un semn ironic cu maceta. Nu puteau fi decât ucigașii lui Harry. Siguri pe ei, veneau să-și termine treaba.

— Haideți, zise Malko.

Se duseră în fugă la mașină. Zgomotul greoi al portierelor închise îl liniști pe Malko. În sfârșit, se vor distra. Ucigașii se apropiau rânjind. Unul dintre ei le făcu semn să coboare cu țeava armei FAL. Cum nu se întâmpla nimic, o armă și deveni mai amenințător. Malko porni motorul, iar vehiculul începu să se miște încet spre ei.

— *He, gringo, reten!*[37]

Ucigașul sprijini arma de umăr și trase o rafală în portieră. Singurul rezultat obținut fu o serie de lovituri surde și câteva zgârieturi în vopsea. Malko dădu ușurel la o parte placa din oțel și introduse țeava unuia dintre M16. Cei patru asasini se uitau cu gurile căscate. Arma începu să păcăne. Trase mai întâi o rafală scurtă care îl omorî pe cel care trăsese în ei.

Ceilalți trei se dezlănțuiră: Gloanțele săreau pe blindaj ca grindina. Malko se năpusti spre cel mai apropiat. Speriat, acesta o luă la goană. Gloanțele din M16 îl ajunseră și îi ciuruiră spinarea. Mai alergă încă un pic, apoi căzu în iarbă. Ceilalți doi înțeleseră. Începură să alerge prin prerie, fără să mai riposteze. Malko îi urmări. Vehiculul zbura prin hârtoape. Ajunse în dreptul celui de-al doilea care fugea cu gura căscată și ținând un pistol automat în mână. Bărbatul întoarse capul și văzu vehiculul. Vru să sară într-o parte, dar era prea târziu. Gloanțele rămase în M16 îi ciuruiră coastele, inima și plămânii. Se rostogoli de câteva ori, apoi rămase nemișcat.

Al patrulea fugea în continuare. Dându-și seama că îl va ajunge din urmă, se opri și căzu în genunchi. Malko se pregătea să ia piciorul de pe pedala de accelerație, când zări

[37] Hei, străinule, oprește!

la mâna ucigașului Rolex-ul imens al lui Dirty Shirt Harry. Strivi pedala și în câteva secunde, bara de protecție îi zdrobi asasinului pieptul. Acesta căzu pe spate urlând, apoi dispăru sub vehicul. Malko simți o lovitură surdă pe care o făcuse capul acestuia când fu zdrobit de partea din față. În oglinda retrovizoare văzu corpul sfârtecat și aproape afundat în prerie. De-abia atunci încetini și întoarse mașina ca să iasă din curte. Se uită la Teresa care nu scosese un sunet până atunci.

— Ați făcut foarte bine, zise ea pe un ton slab. Sunt niște animale.

— Am oroare să ucid, răspunse Malko în șoaptă, dar n-am avut încotro.

Până în sat nu mai scoaseră o vorbă. Malko opri și intră în restaurant. Îi dădu un teanc de pesos columbianului cu fața zbârcită și îi spuse:

— Harry a murit. L-au ucis. Să-i faceți o înmormântare frumoasă.

Teresa părea o statuie din piatră. Plecară în tăcere. Lui Malko îi veni brusc un gând nebunesc. Să se ducă la moșia lui Pedro Garcia Velasquez și să-l omoare.

Probabil că Teresa avea un al șaselea simț, pentru că spuse numaidecât:

— Să mergem, dacă vreți, dar avem puține șanse să plecăm vii de acolo.

Malko îi puse mâna pe picior.

— Mulțumesc!

După o oră și jumătate, intrau pe poarta cu avion deasupra și se angajară pe aleea ce ducea în mijlocul pășunilor. Teresa era foarte palidă, dar ținea în mână pușca fără să tremure. Cu acest vehicul blindat, aveau șanse să scape cu viață. Cel puțin la început.

*

* *

Exact după un viraj, zăriră barajul care nu se vedea de pe drum. Mai întâi, o poartă escamotabilă, apoi un gard greu cu

grilaj care culisa pentru a da voie vehiculelor să treacă. De o parte și de cealaltă a drumului, fusese săpat în câmp un adevărat șanț antitanc. Vreo doisprezece oameni înarmați cu puști se plimbau în jurul grilajului, care avea și un foișor cu o mitralieră.

— Nu vom reuși să trecem! zise Teresa încetișor.

Asta era și părerea lui Malko. Oamenii lui Pedro Garcia Velasquez își desfășurau deja forțele. Aveau cu toții agățate la curea stații de emisie-recepție. Ar fi trebuit o adevărată expediție militară ca să reușească să treacă. Furios la culme, Malko strivi frâna. Surprinși, ucigașii îl observau, neștiind ce atitudine să adopte. Malko băgă în viteză și se întoarse spre Teresa.

— Țineți-vă bine!

Cu o răsucire bruscă a volanului ieși de pe șosea, sări în șanț. Apoi o luă direct peste câmp, spre autostradă, șerpuind printre vaci și zebu. Zări în oglinda retrovizoare mai multe gărzi care duseră armele la umăr și imediat auzi câteva lovituri surde în caroserie. Un glonț nimeri geamul din lateral și acesta se opaciză numaidecât. Dacă mașina nu ar fi fost blindată, le-ar fi rămas oasele pe aici. Din fericire, întâlniră un dâmb de pământ care îi feri de dușmani. După câteva secunde, Malko trecu în sens invers poarta fermei Napoles. Vină la stânga furios și plin de ciudă, îndreptându-se către Bogota. Într-adevăr încercase imposibilul.

*

* *

Silueta masivă a lui John Clifton părea gârbovită, de parcă ar fi intrat la apă. Încăperea fără ferestre a Ambasadei SUA făcea ca atmosfera să pară și mai sinistră. Malko căscă. Ajunsese în urmă cu trei zile la Bogota, după șapte ore de drum obositor. Teresa se culcase imediat în apartamentul pe care îl luase la *Tequendama,* în timp ce el dădea socoteală… A considera atmosfera de aici mohorâtă era prea puțin spus.

— Am fost nevoiți să le spunem, îi explică indianul, căci au fost prea mulți morți. Ministrul de Interne este furios la culme.

Ieri l-a chemat pe ambasadorul nostru ca să-i spună că este vorba despre un amestec în treburile interne ale Columbiei.

— Dobitocul! mormăi Wayne Maifort.

— Eu mi-am ținut pliscul, fiindcă avem nevoie de ei, zise indianul. În plus, asasinarea lui Miguel Botero a făcut totuși valuri. Însă nu ne putem atinge de Oscar Lopez-Triana.

— De ce să nu putem? întrebă Malko.

Wayne Maifort își frecă degetul mare de cel arătător.

— Traficanții de droguri au cumpărat mulți oameni. Există dosare. Niciun ministru nu-l va sancționa. În orice caz, asta nu va schimba mare lucru. O să-l prindem pe parcurs.

O secretară intră și lăsă un mesaj. John Clifton îl citi și izbucni într-un râs sardonic.

— Asta le întrece pe toate. Monica de Graf, ministrul Justiției, numită ca să lupte împotriva traficanților de droguri, a demisionat din cauza amenințărilor pe care le-a primit. Ar fi împlinit trei luni, dintre care două de când suntem noi aici... Într-adevăr, e o țară de tot râsul...

Lui Malko i se făcea greață. Miguel Botero, Harry, Yaakob Netamayu, Isabel Nieto, care nu mai dăduse niciun semn de viață. Elvira... Erau mulți. În Columbia, legea era făcută de Cartelul de la Medellin, iar DEA mai credea în basme. Mai avea cel puțin o persoană de salvat.

— John, începu el, vă cer un singur lucru: să aveți grijă de Teresa. Altminteri, o vor omorî.

Indianul din DEA îi adresă un zâmbet liniștitor.

— S-a făcut. Totul este aranjat. O s-o trimit la Miami pentru școlarizare. O să stea acolo șase luni, iar dacă va dori să rămână definitiv, o vom instala în postul de anchetator special pentru interogarea traficanților de droguri. Îi vom face rost și de „cartea verde”. Este tot ce pot să fac.

Cel puțin bine că se putea și atât. Wayne Maifort se uita la Malko puțin cam ciudat, ghicind că nu terminase.

— Malko, nu trebuie să mai rămâneți în Bogota. E clar?

Nu mai era nimic de comentat. Se ridică. Indianul făcu la fel. În lift, scoase o hârtie din buzunar și i-o dădu lui Malko.

— Aș vrea totuși să o citiți...

Malko luă hârtia și o citi. Era un raport semnat de John Clifton, scris în urmă cu câteva săptămâni și se referea la acțiunea îndreptată împotriva Mexicanului. Șeful DEA o anula, prevăzând că nu puteau să pună mâna pe Pedro Garcia Velasquez din cauza numeroșilor complici de care dispunea… Ajunseră la parter. Malko îi dădu înapoi hârtia, stupefiat.

— Atunci, de ce a mai făcut toate astea?

Indianul ridică din umeri.

— Așa este Wayne. A vrut să ne facă un serviciu cu condiția ca noi să-i facem mai multe. Vă rog să nu-i spuneți nimic…

Lui Malko îi veni în minte vechea zicală: „Victoria are mulți părinți, dar înfrângerea este orfană”.

*

* *

Cei opt agenți din DAS aleși ca să-i păzească pe Malko și pe Teresa se uitau cu jind la tânăra femeie care ieșea dintr-un magazin de pe *calle* 82 cu brațele încărcate de pachete. Înghesuiți în două mașini de serviciu, aveau misiunea să nu-i slăbească o clipă pe cei doi din ochi. Bogota nu era ca Medellinul, însă Pedro Garcia Velasquez avea brațul lung.

— Am luat tot ce-mi trebuie, zise Teresa. Acum putem să ne întoarcem.

Malko o scosese aproape cu forța la cumpărături ca să se mai relaxeze. El Mexicano se întorsese în Magdalena Medio și existau puține șanse ca poliția să pună mâna pe el. Melinda Avila nu răspundea la telefon. Nu primise nicio veste nici de la Isabel Nieto…

Teresa și Malko se urcară în mașina blindată condusă de un agent DEA și trecură pe lângă un Cadillac roz zidit în perete la intrarea în „Hard Rock Cafe”. Apoi se îndreptară către *Tequendama* pe *carrera* Caracas, încadrați de vehiculele aparținând DAS. Polițiștii columbieni îi urmară până în lift, iar doi dintre ei rămaseră pe palierul de la etajul al cincisprezecelea, în fața apartamentului lor. Imediat ce intră, Teresa își desfăcu pachetele, privind încântată rochiile, pantofii și lenjeria intimă pe care Malko i le cumpărase.

— Parcă trăiesc un basm. De când nu m-am mai deconectat...

Trebuiau să plece amândoi a doua zi. Ea la Miami, el la New York. De acolo, Malko lua zborul A 310–300 al companiei Air France către Strasbourg, ca să se ducă să-și viziteze niște prieteni în Forêt Noire.

— Să vă faceți frumoasă, îi spuse el. Vă invit la cină.

Așteptând să se pregătească, se așeză comod și se uită la CNN. Mai era încă trist. Teresa dăduse multe telefoane și îi spusese că El Mexicano se ascundea acum într-o zonă accidentată din sud-estul Medellinului, între Locorno, San Luis și San Carlos. Îl însoțea o femeie cu semnalmentele Melindei Avila. Măcar ea scăpase cu viață.

Teresa apăru, iar Malko simți cum îl cuprinde amețeala. Era absolut superbă, îmbrăcată cu o rochie neagră de crep și dantelă, foarte scurtă. Îi venea ca o mănușă, mulându-se pe formele sânilor și ale șoldurilor, lăsând să se ghicească jartierele de care erau prinși ciorapii. Pantofii cu tocuri înalte îi făceau un mers mai senzual ca de obicei. Își lăsă ochii în pământ, din cauza privirii insistente a lui Malko.

— Sunt puțin rușinată că m-am îmbrăcat astfel după tot ce s-a întâmplat, șopti ea.

Malko o luă de braț și o trase către ușă. Viața își urma cursul firesc. În lift, un columbian care se urcase de la etajul al paisprezecelea nu o slăbea din ochi pe Teresa.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— La *Casa Bella*, răspunse Malko. Se mănâncă bine și e o atmosferă plăcută...

Cele două mașini pline cu polițiștii din DAS îi încadrau. Din precauție, nu rezervaseră locurile. Un imens banner cu fotografia lui Emilio Galan, candidatul la Președinția republicii, asasinat de traficanții de droguri cu o lună în urmă, atârna încă peste Septima, cu un chenar din pânză neagră. Malko o luă pe drumul spre Calera care suia spre munte, lăsând capitala în urma lor. Aproape la fiecare curbă erau animatori care făceau semne disperate oamenilor ca să-i atragă în zecile de restaurante și baruri de pe marginea drumului.

În schimb, parcarea restaurantului *Casa Bella* era plină. De departe, semăna cu o cabană mai mare. Dar îndată ce intrară, muzica îi izbiră ca o palmă. În ringul de dans, perechile se legănau, iar chelnerii aduceau comenzile în ritm de dans. Chiar și micuța însoțitoare care îi instală la o masă în apropiere de ferestrele imense era plină de viață. Teresa părea fascinată de miile de luminițe care se întindeau în vale cât vedeai cu ochii. Bău dintr-o înghițitură o *aguardiente* pe care o primiră din partea casei. Îndată ce comandară fripturile, Malko o antrenă în ringul de dans. Ea se lăsă mai greu, uitându-se cu jenă la perechile care se legănau strâns lipite în ritmul muzicii.

— Mă simt ciudat, șopti ea.

— Aveți nevoie de puțină relaxare, zise Malko. În seara asta, arătați superb.

Era prima oară când îi făcea un compliment. Luată de val, ea începu să se legene pe muzică, înainte ca Malko să o cuprindă în brațe. Era o salsa lentă, tropicală, plină de senzualitate. Îndată ce Teresa îl simți pe Malko, acesta avu senzația că atinge o baterie. Muzica părea să-i fi intrat în fiecare fibră. Cu bazinul în față, mișcând șoldurile cu ușurință, cu ochii întredeschiși, ea mima amorul, fără să-și dea măcar seama. Încet, încet se apropie și mai mult de el, așa cum făceau și celelalte perechi din jur. În final, ea își cuibări buzele pe gâtul lui Malko, de parcă ar fi vrut să se ascundă. Simțea cum o dorește, iar Teresa nu putea să nu bage de seamă acest lucru. Când se întoarseră la masă, friptura era deja servită. Mâncau încet, întrerupând masa ca să danseze. Pe lângă ea, celelalte femei păreau stângace și țepene.

Corpul ei semeț emana numai senzualitate. Acum se lipea singură de el, indiferent de ritmul muzicii. El uită de ultimele zile pline de groază.

— Îmi place la nebunie muzica asta, oftă Teresa.

Ea bău *aguardiente,* vin și Cointreau, fiindcă nu-i plăceau băuturile tari. Malko parcă plutea. Când se întoarseră la masă, nu se abținu să nu pună mâna pe genunchii ei și să-i mângâie piciorul. Teresa se prefăcu că nu observă. Ajunse la marginea

ciorapului, atingând pielea călduță. Teresa privea luminițele din vale.

— Să plecăm, propuse Malko.

Ea se ridică fără un cuvânt, legănându-se ușor și se întoarse cu un zâmbet de scuză.

— Nu obișnuiesc să beau așa de mult.

*

* *

Ajunși în camera lui Malko, deschiseră televizorul pe CNN, dar fără sonor. Nelăsându-i nicio clipă de gândire, Malko o trase pe Teresa spre pat. Nu-i opuse rezistență, mai întâi se așeză, apoi se lăsă pe spate, îndoind un genunchi.

Malko se aplecă peste ea și o sărută. Tânăra îi răspunse imediat la sărut cu pasiune, apucându-l strâns de ceafă. Limba executa un dans îndrăcit, ca și cum ar fi avut de gând să i-o înghită pe a lui. Malko văzu cum își arcuiește bazinul, depărtându-l mult de pat. Coborî puțin mâna și îi atinse mai întâi sânul, apoi pântecele bombat. Teresa nu își întrerupse sărutul. El o mângâie în continuare, urmărind pe sub rochie șarpele jartierei, apoi ciorapul. Făcu o scurtă pauză, apoi coborî spre genunchiul rotund și parcurse același drum, dar în sens invers.

Numai că, de data asta, își strecură degetele pe sub rochie. Din instinct, Teresa depărtă doar puțin picioarele, fiindcă o împiedica rochia strâmtă. Dar reuși atât cât să poată Malko să o mângâie peste nailon. Nu se opri, iar Teresa tresări când îi simți degetele mângâind-o între coapse. Gemu când îi atinse pielea, iar Malko simți că vrea să o violeze pe loc. Degetele își continuară explorarea, trecând și de ultima barieră. Teresa avea respirația greoaie, iar rochia i se ridicase pe coapse. Gemu din nou.

Cu gura larg deschisă, trase un chiot, apoi tăcu. Malko tocmai îi atinsese punctul cel mai sensibil și nu-l mai lăsa în pace. Teresa se zgudui brusc din tot corpul, apoi gemu și zise pe un ton de nerecunoscut:

— Scoate-mi rochia, te rog!

— Ba nu, spuse Malko, urmărind un scop precis.

Își întrerupse mângâierea ca să se dezbrace, eliberând-și membrul de granit, apoi îi trase Teresei slipul în jos și îngenunche între picioarele ei. Se culcă peste ea și o pătrunse dintr-un singur elan.

Teresa se arcui, parcă ar fi fost electrocutată. Cu picioarele larg desfăcute, ea îl îmbrățișă ca să se poată afunda și mai adânc în ea. Îl imploră cu voce răgușită:

— *Cogeme! Cogeme!*

Își sălta bazinul depărtându-l de pat, iar vena de la gât îi zvâcnea. Malko începu s-o pistoneze cu mișcări lente ale bazinului, afundându-se până la rădăcină. Simți din nou că Teresa are orgasm. El era nevoit să strângă din dinți ca să se abțină. Reuși însă cu mare greutate. Ea strigă dezamăgită:

— Nu!

Malko o întorsese deja. O penetră iar într-o clipă, într-o poziție care îi permitea să o posede mult mai bine. Cu bazinul ridicat, Teresa se tupilă ca o pisică și începu să geamă în ritmul mișcărilor lui. Malko se dezlănțui, ținând-o strâns de șolduri cu ambele mâini. Când simți sămânța țâșnind, ea țipă, apoi se prăbuși moale ca o cârpă. Mai târziu, veni în brațele lui și murmură:

— Niciodată n-am mai făcut dragoste îmbrăcată, este foarte excitant.

Canalul CNN prezenta în continuare știri din toată lumea. Malko simți din nou că o dorește. Teresa se dezbrăcase. Goală, era și mai frumoasă, curbura mijlocului scoțând în evidență rotunjimea feselor. Acest lucru îl înnebunea și începu să-i mângâie sexul umflat de plăcere. Practic, nu schimbaseră niciun cuvânt. El o posedă iar, culcat peste ea, apoi o forță să-și strângă picioarele, masând-o încetișor. Ea juisă de câteva ori, apoi zise:

— Stai puțin că nu mai pot!

O adusese unde voise el. După ce îi dădu drumul, o întoarse cu fața în jos și îi admiră îndelung curbura bazinului. Urmări cu degetele linia delicată, alunecând în jos. Teresa se ondula sub mângâierile lui.

— Vino! murmură ea.

Bazinul părea că plutește în aer, atras parcă de un magnet invizibil. Se așeză în genunchi în spatele ei și începu să-i mângâie șanțul dintre fese. La început ea se încordă, apoi, treptat, se relaxă, până în clipa în care el se lungi peste ea, înlocuind degetele cu sexul. Teresa nu se apără.

— Vezi să nu mă doară, spuse ea, este prima oară.

Acest lucru îl dezlănțui de-a dreptul. O apăsă cu toată greutatea ca să învingă rezistența involuntară a tinerei. Când o penetră, ea țipă și Malko rămase nemișcat. Când simți că se mai relaxează, își termină treaba. Ea îndura supliciul cu mâinile încleștate de cearceaf.

Malko se văzu în oglindă afundat în crupa somptuoasă și fu cât pe ce să ejaculeze. Dar mai lipsea ceva în această fantezie... își strecură o mână sub Teresa și începu să o mângâie. Într-o clipă simți fesele tinerei relaxându-se, înmuindu-se ca pentru a-i ușura penetrarea. Pe nesimțite, Teresa începu să se onduleze cu mișcări ample sub el. Atunci, începu să o sodomizeze cât mai profund, smulgându-i gemete, dar nu de durere. Ieșind aproape de tot din ea, Malko se prăbuși stors de vlagă alături.

Încurajat de participarea ei, o trase spre el. Îngenunche și o posedă cu și mai multă înverșunare. De-abia în această poziție simți mai multă plăcere. Rămase încrustat în ea, încă în erecție, nevrând să părăsească culcușul cald. Teresa nu se împotrivi. Ca printr-o minune, el își recăpătă vigoarea, dar de data asta, se dezlănțuiră amândoi. Tânăra se zbătea sub el ca o apucată. Erau lac de sudoare, iar el crezu că nu va termina niciodată. După ce se liniștiră, rămaseră lungiți unul lângă celălalt, tăcuți și epuizați de atâta plăcere.

— N-am crezut că o să fie atât de bine, zise Teresa oftând.

*

* *

În ciuda exceselor de astă-noapte, Malko se trezi iarăși plin de dorință și o luă de la capăt. Acum o poseda încetișor, însă telefonul îi întrerupse. Răspunse el, dar era pentru Teresa.

Tânăra ascultă, spuse câteva cuvinte, apoi puse receptorul în furcă. Malko simți că era încordată.

— Oscar Lopez-Triana a venit la Bogota, zise ea.

Capitolul XXI

Malko rămase stană de piatră, readus brusc la realitate, adică la misiunea lui neîndeplinită. Parcă intrase în cameră șeful DAS din Medellin, iar el făcea dragoste cu Teresa.

— De ce a venit? o întrebă el.

— Ca să primească o decorație fiindcă s-a remarcat în lupta împotriva traficanților de droguri. Adică pentru că i-a arestat pe toți concurenții lui Pedro Garcia Velasquez, spuse Teresa pe un ton plin de amărăciune.

Malko se revedea cu câteva zile în urmă, privind ceea ce mai rămăsese sub tamburul compresorului. Se uită fix în ochii judecătoarei.

— Poți să afli unde este și ce face?

— De ce?

— O să-ți spun mai târziu.

— Încerc.

O privi dispărând în baie. Începea din nou coșmarul. Nu mai avea ce face în Bogota. Nu-i rămânea decât să ia avionul pentru New York, unde trebuia să-și omoare timpul vizitând câteva muzee, înainte să se îmbarce în cursa New York – Lyon – Strasbourg. Teresa ieși din baie.

— Trebuie să mă duc până la sediul DAS, îi spuse ea. Ca să rezolv cu formalitățile de plecare.

— Să ne întâlnim la prânz, sugeră Malko, la *Casa Vieja,* vizavi de hotel. Să nu uiți ce te-am rugat.

*
* *

Cei trei chitariști din *Casa Vieja* îi bine dispunea. Izolați la o măsuță, Teresa și Malko tăceau, ținându-se de mână. Tânăra judecătoare se afla încă sub influența morții lui Miguel Botero,

dar totodată și a nopții pline de pasiune petrecută cu Malko. Totul se învălmășea în capul ei. La mesele vecine, îngerii lor păzitori aveau figuri răutăcioase și se străduiau să nu bage în seamă idila lor.

— Ai aflat ceva? o întrebă el.

— Mai nimic, răspunse Teresa. Nici măcar nu știu unde stă. Susține că este amenințat. Dar știu că în seara asta se duce să bea ceva cu doctorul Cano, șeful DAS din Bogota, într-un local care se numește *Lloyd's*. Este un bar foarte frecventat de agenții DEA și de polițiști, care se află la intersecția Străzii 94 cu *carrera* 14A.

— La ce oră?

— Nu știu. Probabil că pe la opt.

Ea tăcu intrigată, apoi îl întrebă în șoaptă:

— Ce ai de gând să faci?

— Încă nu știu, zise Malko.

După ce băuseră cafeaua, se întoarseră la *Tequendama* și se pomeniră direct în pat făcând dragoste. De data asta, tânăra nu se mai miră când Malko o posedă îmbrăcată. Se adapta repede la orice situație.

— Nu-mi vine să cred că plec mâine dimineață la Miami, oftă ea. Ce păcat că nu vii și tu.

— O să-ți fac o vizită, îi promise Malko.

Dacă îl ajuta Dumnezeu.

Se îmbrăcară. Teresa mai avea de rezolvat niște treburi administrative. Se despărțiră în holul hotelului. Îndată ce ea plecă, Malko urcă în camera lui.

*
* *

Lloyd's semăna foarte bine cu o elegantă cârciumă englezească, situat între *calle* 94 și 95. În acest loc, *calle* 95 se înfunda, însă avea o peluză superbă. În față, era o cabină telefonică roșie, iar un paznic înarmat cu o pușcă veche patrula prin iarbă. Malko opri mașina pe *carrera* 14 B, stinse farurile și rămase la volan. Plecase discret de la hotel, ieșind pe o ușă lăturalnică, în timp ce escorta îl aștepta la intrarea

principală. După numărul mic de mașini parcate în fața localului, Malko își dădu seama că nu era aglomerat.

După o jumătate de oră, lumea începea să sosească. Majoritatea era formată din bărbați, însă printre ei se aflau și câteva femei frumoase. Era clar că barului îi mergea vestea și de loc de întâlnire pentru îndrăgostiți. Din postul lui de observație, Malko vedea cine pleacă și cine vine.

Puțin după ora șapte, Oscar Lopez-Triana coborî dintr-un BMW gri, însoțit de o tânără și de un bărbat. Părul lui de un galben spălăcit se vedea de departe. Malko așteptă o clipă, apoi străbătu peluza, gândindu-se ce să facă.

Înconjură clădirea și ajunse pe o alee întunecoasă, mărginită de un zid nu prea înalt. Se cățără pe el și zări o curticică despărțită de un geam imens de interiorul barului. Prin el se vedeau mulți clienți, dar nici urmă de Oscar Lopez-Triana. Nu avea decât o singură modalitate ca să afle. Se întoarse la mașină și stătu la pândă. Se scurse o oră, după care șeful DAS ieși însoțit de cei doi.

Lui Malko nu îi fu greu să urmărească BMW-ul prin traficul aglomerat. Acesta ajunse la autostrada del Norte, continuarea străzii Septima. Șeful DAS îi lăsă pe cei doi în fața unei clădiri situate pe *calle* 104, apoi își văzu de drum. Se opri puțin mai departe, în fața unei clădiri moderne cu un peron superb de marmură.

Oscar Lopez-Triana coborî din BMW și urcă în grabă câteva scări. Malko opri la rândul lui și o luă pe urmele columbianului. Zări cu coada ochiului trei vehicule 4×4 parcate lângă trotuar, semn că însoțeau o personalitate.

Când ajunse în dreptul ușii imense cu geam, Oscar Lopez-Triana așteptă lângă consola portarului care vorbea la telefon, sub atenta supraveghere a patru bărbați cu figuri amenințătoare, care patrulau prin hol. Erau gărzile de corp.

Malko deschise ușa în momentul în care portarul punea receptorul în furcă și îi arăta cu mâna liftul șefului DAS din Medellin. Cele patru gărzi de corp se întoarseră bănuitoare spre nou-venit. Oscar Lopez-Triana tocmai deschidea ușa liftului.

— Oscar!

Malko imprimă vocii sale un ton vesel și familiar. Columbianul se întoarse, schițând la început un zâmbet de surpriză.

— Așteptați-mă! strigă Malko.

Fiind luate prin surprindere, gărzile nu reacționară, iar el traversă holul cu pași grăbiți și intră în cabină împingându-l pe columbian înaintea lui. Ușa se trânti cu un zgomot sec. Ochii de tăciune ai lui Oscar Lopez-Triana fură străbătuți de o lucire de groază și apăsă mașinal pe butonul etajului al cincisprezecelea.

— Ce căutați aici? bâigui el.

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Vă urmăresc.

— De ce? întrebă columbianul.

Țeava pistolului Beretta 92 pe care îl împrumutase de la Miguel Botero era înfundată deja în gâtul lui.

— Chiar nu aveți nicio bănuială? îl întrebă Malko.

Columbianul îl privi drept în ochi.

— Nu… nu am, se bâlbâi el.

Liftul se opri cu o ușoară zdruncinătură, iar ușile se deschiseră. Malko zări un coridor cu o mochetă pufoasă verde și o ușă întredeschisă. În crăpătură stătea Melinda Avila. Ochiul stâng era vânăt, iar buza inferioară umflată. Se uită la Malko stupefiată.

*

* *

Timp de câteva clipe, privirea Melindei rămase pironită în ochii lui Malko. Oscar Lopez-Triana se transformase în stană de piatră. Apoi, pe figura tinerei apăru un zâmbet carnasier, feroce. Deschise larg ușa.

— Intrați, îi pofti ea.

Malko îi împinse pe Oscar înainte. Melinda închise ușa cu grijă. Se aflau într-un hol cu dale de marmură din care se intra în celelalte camere. Melinda Avila îi arătă lui Malko una dintre ele.

— E acolo, zise ea pur și simplu.

Malko îndepărtă arma de gâtul columbianului și intră. Un bărbat stătea comod într-un fotoliu și se uita la televizor. Avea fața buhăită, bărbia proeminentă, o șuviță de păr pe frunte și era îmbrăcat cu o cămașă roz mexicană. Întoarse capul și dădu cu ochii de Malko. La început fu mirat, apoi se neliniști și se înfurie. Făcu gestul că vrea să se ridice în picioare.

— Oscar, cine este?

Șeful DAS nu apucă să-i răspundă, căci Pedro Garcia Velasquez văzu pistolul. Mâna se strecură precum un șarpe la curea, de unde smulse Colt-ul cu mânerul din aur. Încă nu trăsese piedica în clipa în care primul glonț îl nimeri pe El Mexicano direct în piept. Acesta slobozi un soi de mârâit amenințător, se ridică din fotoliu, dar o pată întunecată îi apăru pe superba cămașă brodată. Cel de-al doilea glonț îl nimeri drept în inimă.

Traficantul se prăbuși fulgerat în fotoliu, cu privirea fixă și gura întredeschisă și degetul mare pe piedica armei. Malko se întoarse, dar îi țiuiau urechile. Melinda privea cadavrul cu un amestec de dezgust și de extaz. Alb ca varul, Oscar Lopez-Triana se strădui să înfrunte privirea aurie a lui Malko. Dar nu reuși.

— A murit, observă el. L-ați ucis. Este... este nemaipomenit.

Malko îi arătă pistolul Beretta 92.

— Știți a cui este arma asta? îl întrebă el pe un ton blând. A lui Miguel Botero.

Columbianului îi fugi numaidecât sângele din obraji.

— Nu știam ce o să pățească, bâigui el. Am crezut că...

Tăcu. Malko îl sfredeli cu privirea. Obrajii îi căzuseră, iar bărbia îi tremura. Se întoarse brusc și se repezi la ușă. Malko avu timp să-l ochească. Glonțul țâșni din Beretta și intră în ceafa lui Oscar Lopez-Triana, ieșind apoi prin frunte. Columbianul alunecă pe ușă. Malko mai trase încă de trei ori până când șeful DAS se prăbuși pe marmura din hol. Se făcu liniște.

Tăcerea fu întreruptă de câteva bătăi în ușă. Împușcăturile

nu trecuseră neobservate. Malko schimbă o privire cu Melinda Avila. Ea nu părea prea tulburată de execuția la care participase.

— Veniți, zise ea, în timp ce bătăile se întețiră.

Malko o urmă pe un coridor îngust ce ducea la o ușă pe care ea o descuie și intrară într-o încăpere cufundată în întuneric.

— Este un apartament din blocul vecin, îi explică ea. Pedro a prevăzut astfel de situații ca să scape de poliție.

Ironia sorții... Se priviră câteva clipe, apoi Melinda se aruncă în brațele lui și îl strânse cât putu de tare.

— Plecați imediat, zise ea. Dacă nu le deschid, sparg ușa.

Îl împinse în apartamentul celălalt și încuie ușa în urma lui. Malko străbătu câteva încăperi, apoi dădu peste ușa de la intrare. Coborî cu liftul la parter și ieși fără să fie văzut, apoi se duse la mașină.

Simțea doar un gust amar amestecat cu un vag sentiment de mulțumire. El, care avea oroare de violență, fusese încă o dată nevoit să ucidă cu sânge rece. Pedro Garcia Velasquez nu va fi deferit Justiției americane, însă, până la urmă, s-a făcut dreptate.

*

* *

Teresa se ridică în pat în capul oaselor. Prezentatoarea știrilor tocmai anunța moartea lui Pedro Garcia Velasquez și a lui Oscar Lopez-Triana, apoi camerele de luat vederi se opriră îndelung asupra celor două cadavre. În special asupra Mexicanului care părea că doarme într-un fotoliu adânc, cu bărbia în piept. Un comentator transmitea de la fața locului, printre polițiști, pomenind de o răzbunare a Cartelului din Cali, concurentul traficanților asasinați.

Tânăra judecătoare se uită la Malko cu o privire plină de admirație, dar și de groază.

— Tot nu-mi vine să cred, șopti ea. Avea impresia că e invulnerabil...

— Am avut noroc cu carul, zise Malko. Dacă nu era Melinda,

nu aș fi reușit.

Până la decolarea avionului mai erau două ore.

Trebuia să plece.

*

* *

Aeroportul din Bogota gemea de oameni în uniformă, de patrule în ținută de luptă și înarmate până-n dinți. Wayne Maifort arătă legitimația unei santinele ca să-i ușureze lui Malko trecerea. Acesta își văzu bagajele pe pistă, apoi dispărură în cală. Aparatul „747” al companiei Air France pentru Paris era acolo, lângă un „767” pentru New York, care plecau la aceeași oră. Malko urcă în sala de așteptare a VIP-urilor împreună cu șeful centralei.

După ce plecaseră de la *Tequendama*, se opriseră la Ambasada SUA pentru o scurtă și discretă ceremonie în cadrul căreia Malko fusese felicitat cu mare pompă de șeful DEA din Bogota.

Ca să înșele bănuielile columbienilor, Malko se hotărâse să păstreze secretul absolut. Predase arma lui Miguel Botero care se va duce direct la muzeul secret deținut de DEA la Miami. John Clifton îl strânsese pe Malko în brațe de-i pârâiseră toate oscioarele, fiind prea emoționat ca să mai scoată o vorbă. Pentru prima oară de câțiva ani încoace, DEA mai cunoștea și altceva în afară de vicisitudini.

Un megafon răsună în salonul VIP-urilor anunțând plecarea avionului lui Malko. Wayne Maifort se ridică în picioare ca să-l conducă până la pasarelă. Își ascundea cu greu satisfacția. Se despărțiră la ușa avionului.

— Ați schimbat sensul unui dicton care circulă în țara asta, spuse vesel americanul.

— Care? întrebă Malko mirându-se.

— Până acum se spunea că oamenii cumsecade se găsesc numai în cimitire.